SILHOUETTE COLLECTION

JONATHAN JEFFERSON

Dezamăgire şi speranţă

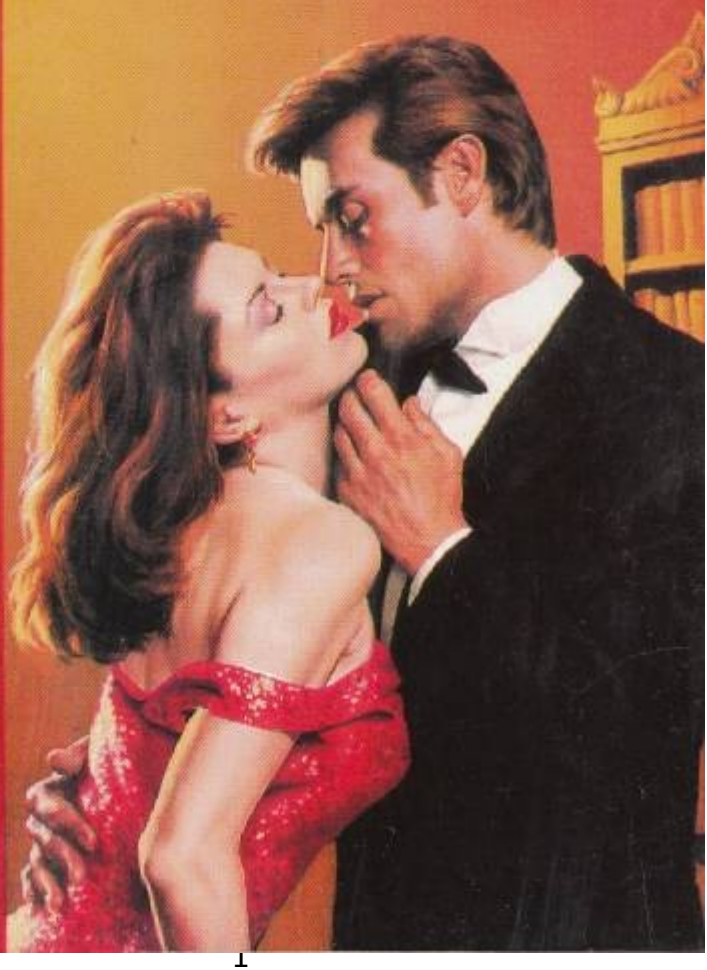

Jonathan Jefferson

Dezamăgire şi speranţă

Coperta: Mihaela Gavrilă

© Copyright by Jonathan Jefersson
Michigan 1989

Jonathan Jefferson

Dezamăgire şi speranţă

În româneşte: Elena Taraş

FLAMINGO GD

Bucureşti 1995

Editor: Dumitru Gavrilă
Redactor: Delia Damirescu

ISBN: 973 – 96948 – 3 – 7

Prolog

Ştirea apăruse în ziare, pe prima pagină: Magnatul societăţii Vandina – mort într-un accident de avion. Dinah Marshall, văduvă – urmare prăbuşirii unui avion.

Tânărul se ducea să-şi ridice corespondenţa. Deodată, observă titlurile.

La platforma petrolieră de pe coasta Aberdeenului, ziarele erau aduse zilnic cu elicopterul. Deşi serile şi le petreceau în faţa televizorului, toţi cei care trăiau şi lucrau aici se repezeau să le citească. Legaseră prietenii, dar singurătatea şi izolarea de restul lumii nu puteau fi niciodată alungate. Natura potrivnică, munca periculoasă şi obositoare le dădeau senzaţia că sunt îngropaţi de vii şi tânjeau după veştile din lumea de afară.

Tânărul nici măcar nu se uitase la televizor seara trecută, fusese chemat la o urgenţă. Acum, titlurile îi treziră un interes deosebit. Nu era o simplă curiozitate. Se înfioră şi simţi cum i se ridică pulsul, aşa cum i se întâmpla întotdeauna înaintea unei scufundări. Aruncă banii pe tejghea, ridică ziarul şi îl înfundă în buzunarul de la haină. Deşi nerăbdător, nu voia să-l citească de faţă cu ceilalţi. Trebuia să aştepte până va fi singur.

Întors în cabină, scoase ziarul, îl întinse pe masă şi, fără măcar să-şi scoată haina, se aplecă să-l citească.

Să-şi scoată haina? Nu, nici vorbă. Era întotdeauna al naibii de frig aici, la Marea Nordului, un frig care îi îngheţa oasele, îi intra în toţi porii şi îi devora carnea. Era atât de frig, încât nici nu-şi mai amintea ce înseamnă să-ţi fie cald.

Începu să citească cu înfrigurare.

„Van Kendrick, patronul companiei Vandina – renumitul imperiu al produselor din piele – a decedat ieri, când avionul pe care îl pilota s-a izbit de o stâncă, pe colinele din Gloucestershire. V.K., în vârstă de 54 de ani, se afla în avion singur la ora accidentului, a cărui cauză rămâne un mister. Martorii declară că avionul făcuse un picaj brusc. Înainte de a se lovi de stâncă, şi explodase”.

„Mă aflam pe câmp când l-am văzut coborând”, declara fermierul Molvin Tucker, în vârstă de 25 ani. „Am alergat la locul accidentului, dar nu am putut face nimic. Căldura degajată era atât de mare, încât nici nu m-am putut apropia”.

Experţii care verificaseră cazul au căzut de acord că impactul fusese atât de puternic, încât V.K. a murit instantaneu şi că, oricum, nu ar fi avut nicio şansă să scape din infernul care a urmat. La ora accidentului, cerul era senin şi viteza vântului normală.

Prietenii îşi aminteau că în ultimul timp Van Kendrick se plânsese de dureri în piept şi presupuneau că a fost victima unui atac de cord.

Firma Vandina – imperiul modei, ideea lui Van Kendrick şi a soţiei sale, Dinah Marshall – se născuse cu 25 de ani în urmă, într-un mic atelier din Somerset. Talentul lui Dinah Marshall de a anticipa linia modei, gustul şi calitatea desenelor ei, asociate cu perspicacitatea legendară în afaceri a lui Van Kendrick, se impuseseră ca un adevărat fenomen, ceva ieşit din tiparele obişnuite, o bombă lovind în marile case de modă.

Van Kendrick avusese ideea formidabilă a devizei sub care funcţiona firma: „Distincţia unei ţări” şi care avea să devină sinonimă cu rafinamentul, calitatea şi

ultraeleganţa.

Întrebarea care se punea acum, pe lângă cele inevitabile, legate de felul în care a murit Van Kendrick, era: Va supravieţui fără el Vandina?

«„Desigur, afacerile rămân afaceri” – a declarat purtătoarea de cuvânt a companiei reporterului nostru. Dinah a reprezentat întotdeauna inspiraţia, lumina creatoare. Momentan a suferit un şoc, dar nu va lăsa compania să se prăbuşească. Se va resimţi lipsa unui şef dinamic, iar Dinah, soţia sa, va avea mai mult de luptat fără el alături. Cei doi nu au avut copii, însă erau întotdeauna nedespărţiţi.” „Se completau reciproc în mod absolut”. „Sunt parteneri perfecţi” – scriseseră odată ziarele, în urma unui interviu în exclusivitate.»

Acum Dinah, o persoană strălucitoare, dar o fire rezervată, îşi pierduse partenerul ideal, într-un fel sau altul, trebuia să poarte singură stindardul Vandinei.

Tânărul îşi îndreptă spatele. Mâinile îi tremurau. Adrenalina îl furnica prin tot corpul.

Aşadar, bărbatul din spatele creatoarei de modă cu cel mai mare succes în Anglia murise. Dinah Marshall îşi pierduse soţul şi rămăsese complet singură.

Cel puţin aşa credea ea şi lumea.

Numai el ştia că lucrurile stau altfel.

Plin de emoţie, se îndreptă spre dulăpiorul în care îşi ţinea lucrurile personale, luă plicul şi scoase documentul.

Un certificat de naştere. Nici măcar un original, era o copie obţinută cu greu de la Casa de copii Sf. Catherina, în urma unui decret care acorda copiilor adoptaţi dreptul de a afla adevărul despre originea lor.

Tânărul îl ştia pe dinafară, dar dorea să-l privească încă o dată.

Data naşterii: 2 septembrie 1961
Sexul: masculin
Numele: Stephen John
Locul înregistrării: Wachet, Somerset
Numele tatălui: liniuţă – necunoscut
Numele mamei: Dinah Elisabeth Marshall

Tânărul îşi ridică capul zâmbind.

Ziarele nu ştiau şi, cu toate acestea, Dinah Marshall avea un fiu. Aflase cu doi ani în urmă, dar nu suflase nimănui niciun cuvânt. Îşi păstrase secretul numai pentru el, aşteptând momentul potrivit.

Acum se gândi că sosise momentul.

Capitolul 1

Se lăsa seara. Coloane nesfârşite de autoturisme de-abia se târau pe străzile congestionate de trafic din centrul Bristolului.

Mike Thompson îşi conducea Citroënul (ZX) argintiu, căutând cu disperare un loc de parcat. Avu noroc – pentru prima dată în ziua aceea: aproape de Centrul de poliţie, pe o stradă laterală, zări o maşină care tocmai ieşea din parcare, se strecură în locul rămas liber, sări din maşină trântind uşa, aruncă câteva monede în aparatul de taxat şi o luă la goană, îndreptându-se spre Centrul de poliţie.

Ploua cu găleata şi era surprinzător de frig. Îşi aminti cu nostalgie verile din copilărie, când soarele părea să strălucească la nesfârşit, iar el juca cu prietenii cricket în fiecare seară, până se întuneca prea tare ca să se mai vadă mingea. Anul acesta, nimeni nu avusese parte de cricket. Cele mai multe meciuri pe care le organizase, în calitatea sa de profesor de sport la liceu, a trebuit să fie amânate din cauza ploii, la fel

şi antrenamentele. Fusese nevoit să-şi petreacă zilele în sala de sport, cu elevii din clasele mici, organizând meciuri de baschet şi volei, în speranţa că le va mai domoli energia nestăvilită şi adeseori distructivă. Şi astăzi se întâmplase la fel. Şase ore, una după alta, şi toţi ţipau, se împingeau şi se băteau. Mike crezuse că va înnebuni. Oare fusese mai rău ca de obicei? Probabil că nu. Dar tocmai astăzi el nu avusese chef să-şi bată capul cu ei. Avea alte probleme la care să se gândească. Poate că ei simţiseră şi, cu instinctul infailibil al elevilor, care caută o fisură în armura profesorului, profitaseră să facă scandal.

Evident, se înşelaseră. Oricâte probleme personale ar fi avut, Mike nu era omul care să-i lase să-şi facă de cap. Aplicase pedepse, ca de obicei, o mustrare pe un ton mai ridicat, un tras de urechi pentru cei mai obraznici. Ştia că unii părinţi ar fi putut să-l dea în judecată, din cauza asta, dar nu se îngrijora, pentru că elevii tocmai de aceea îl respectau şi îşi făcuseră un idol din profesorul de sport, un tip bine clădit, care jucase rugby la unul din cele mai cunoscute cluburi şi fusese de două ori medaliat, înainte ca o rană la genunchi să pună capăt zilelor lui de glorie.

Mike traversă strada, strecurându-se printre maşini, şi urcând în fugă treptele intră în holul Centrului de poliţie.

Era plin de lume. La un birou, o femeie între două vârste, cu o manta de cauciuc şi o basma, plângea că îşi pierduse poşeta. În spatele ei, un tânăr funcţionar, într-un costum de culoare închisă şi haină de ploaie, şi două fete care păreau eleve îşi aşteptau rândul.

Mike se aşeză la coadă, îşi deschise fermoarul de la jacheta din piele pe care o îmbrăcase peste un costum bleumarin şi se scutură de picăturile de ploaie.

Una dintre fete se întoarse, îl privi, şi ochii îi străluciră cu interes când îi descoperi faţa teribil de atrăgătoare şi părul grizonant de la tâmple. Primele fire argintii îi apăruseră la vârsta de 22 de ani şi fusese îngrozit la gândul că timpul fuge şi tinereţea se duce.

— Nu te nelinişti, dragă, îi spusese Judy, fosta lui soţie. Bărbaţii care încărunţesc nu chelesc niciodată – şi pentru prima oară avusese dreptate. Nu, nu pentru prima oară. Obiceiul lui Judy de a avea întotdeauna dreptate era cea mai enervantă calitate a ei. De data aceasta avea să fie însă bucuros că timpul nu dezminţise afirmaţia lui Judy. Acum împlinise 33 de ani şi, spre deosebire de mulţi alţi rugbiști, avea încă destul păr în cap.

Ochii fetei îl priveau cu insistenţă. Îi urmăreau linia puţin neregulată a maxilarului, nasul zdrobit în bătăi, ochii căprui, cu luminiţe verzi, gura cu buza inferioară mai groasă şi bine conturată.

Simţindu-se privit, Mike ridică ochii, şi fata întoarse repede capul, ca şi cum s-ar fi ruşinat de propriile gânduri încărcate de dorinţă. Mike observă că obrajii ascunşi de părul lung se colorează, dar imediat nu-i mai dădu nicio atenţie.

Predând la liceu, era obişnuit ca fetele, la care prospeţimea tinereţii se combina cu o alarmantă cunoaştere a vieţii, să-i facă ochi dulci.

Coada înaintă, şi Mike se uită la ceas, în speranţa că pusese suficiente monede în aparatul de taxat. Cu Centrul de poliţie atât de aproape, zona era probabil înţesată de poliţiştii de la circulaţie, care se întorceau, la sfârşitul turei, şi el nu voia să rişte o ciondăneală, sau mai bine zis o cheltuială în plus pentru biletul de parcare. Ca profesor, nu câştiga prea mult, încât să poată plăti fără să simtă. Dar nu asta îl neliniştea

acum, faptul era lipsit de importanţă pe lângă motivul pentru care se afla aici.

Apăru alt poliţist, care vorbi fetelor, şi Mike se trezi în faţa biroului unde ofiţerul de serviciu notă ceva pe un formular şi îl privi întrebător.

— Da, domnule?…

Mike înghiţi în sec şi se simţi uşor stânjenit.

— Doresc să reclam dispariţia unei persoane.

Expresia poliţistului rămase neschimbată.

— Bine, despre cine este vorba?

— Prietena mea. Se gândi că sunase stupid, ca şi cum un elev de-al lui, de 16 ani, ar fi vorbit despre o întâlnire cu o fată. Dar atunci cum altfel ar fi numit cineva relaţia dintre el şi Ros? Erau de mult timp împreună, totuşi între ei nu exista o relaţie oficială. Nu-i era nici soţie, nici logodnică şi nici măcar o iubită care locuieşte la el. Ros refuzase să renunţe la independenţa ei. Ca şi el, lăsase în urmă o căsătorie ratată, ca şi el nu voia să mai repete aceeaşi greşeală. Relaţia lor era relaţia dintre doi oameni maturi, cu o personalitate puternică, şi mergea destul de bine până acum…

— Prietena dumneavoastră? Lui Mike i se păru că vocea ofiţerului suna ironic, deşi expresia feţei rămăsese aceeaşi. Câţi ani are?

Mike rămase surprins de întrebare.

— Douăzeci şi şapte. Ba, nu, douăzeci şi opt. Luna trecută a fost ziua ei de naştere.

— Înţeleg. Când aţi văzut-o ultima oară?

— Acum o săptămână, înainte de a pleca eu în tabără, răspunse Mike. Sunt profesor la liceul Sf. Clement şi în fiecare vară plec cu elevii în tabără. Am plecat vinerea trecută.

— Nu aţi avut o vreme prea bună, mormăi ofiţerul.

Unde aţi fost?

— Pe insula Wight. A plouat, de fapt, tot timpul. M-am întâlnit cu Ros miercurea dinaintea plecării. Am fost prea ocupat cu împachetatul şi nu ne-am putut vedea şi joi seara. Am încercat o dată sau de două ori s-o sun de acolo, dar de fiecare dată a răspuns robotul. Nu m-am neliniştit, pentru că Ros este foarte ocupată şi nu prea stă pe acasă. Când m-am întors, însă, şi n-am reuşit nicicum s-o găsesc, m-am întrebat ce dracu' se întâmplă. M-am dus sâmbătă la ea, dar nu era acasă şi, toate lucrurile păreau neatinse, părăsite.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Păi, am să vă explic. Ziarele şi corespondenţa erau pe jos, lângă uşă, laptele i se acrise în frigider, florile se uscaseră în vaze… Cam asta. Am o cheie… de obicei intru dacă nu răspunde când sun la uşă.

— Poate s-a hotărât să-şi ia o mică vacantă.

— Fără să anunţe… pe mine sau pe oricine altcineva că pleacă?

— De ce nu? Aţi spus că are 28 de ani. La vârsta asta nu trebuie să ceri voie nimănui.

— Ştiu! răspunse Mike enervat de atitudinea ofiţerului. Dar nu-i stă în fire să plece aşa. Ros este o femeie practică. Dacă pleacă undeva, îşi anulează abonamentul la ziare, aruncă laptele şi lasă totul în ordine. N-ar fi suportat să găsească la întoarcere florile veştejite, laptele stricat, şi apoi e vorba şi de slujba ei. Ros are o funcţie importantă, este asistenta personală a lui Dinah Marshall.

— Dinah Marshall? Ochii ofiţerului se îngustară. Vreţi să spuneţi că…?

— Da, Dinah Marshall. Firma Vandina, cunoaşteţi, nu?

Ofiţerul dădu din cap afirmativ şi pentru prima

oară se uită la Mike cu interes.

Mike simţi o mică satisfacţie. Până şi ăsta auzise de Vandina – cea mai mare casă de modă din lume în domeniul accesoriilor din piele şi a splendidelor eşarfe şi fulare de mătase, ale cărei birouri se aflau la doar câteva sute de metri de centrul oraşului. Cu 25 de ani în urmă, Dinah Marshall, împreună cu soţul şi mentorul ei, Van Kendrick, deschiseseră o făbricuţă într-un hambar din spatele fermei lor şi, ca într-o poveste cu zâne, cuceriseră apoi lumea. Genţile, curelele şi portofelele Vandina se vindeau acum în toate magazinele lor răspândite în toată lumea, de la Londra la New York, de la Paris la Hong-Kong (aveau magazine în exclusivitate, pentru care Van Kendrick trebuie că plătise dividende serioase). Fularele Vandina împodobeau gâtul celor bogaţi şi a celor cu titluri nobiliare, oriunde se aflau, la curse sau la recepţii. Lozinca Vandinei, „Distincţia unei ţări”, apărea în reclamele din toate publicaţiile – în Vogue ca şi în Harpers sau în revista Grupul Peninsula – şi circula la toţi patronii lanţurilor de hoteluri de lux din estul îndepărtat. Editorii revistelor de modă se băteau să afle măcar un detaliu legat de colecţiile din noul sezon şi de noile idei de la Vandina.

— Ros lucrează la Vandina, chiar de când a absolvit colegiul, şi tratează cu foarte multă seriozitate răspunderile care îi revin ca asistentă a lui Dinah, adăugă Mike. Am luat legătura cu firma luni, ca să constat că nu este nici acolo. Nici ei nu ştiau unde se află. Sunase la birou în dimineaţa zilei de marţi, săptămâna trecută, şi anunţase că nu va veni la birou. A avut un mic concediu pentru o urgenţă. De atunci nu au mai aflat nimic despre ea.

Pe faţa ofiţerului apăru o grimasă, de data aceasta

nu de batjocură, ci mai degrabă de îngrijorare. Şi cu toate acestea continuă:

— Aţi văzut? S-a hotărât să-şi ia o mică pauză, şi şi-a luat-o. Nu există nicio lege care s-o pedepsească pentru aşa ceva.

Mike simţi că se înfurie şi mai tare:

— N-aţi înţeles nimic din ce v-am spus? Vă repet, nu-i stă în fire aşa ceva. Ros îşi adoră munca, trăieşte numai pentru ea, se crede de neînlocuit şi n-ar fi plecat în felul ăsta. De obicei, când îşi ia concediu, de două ori pe an, nu pleacă până nu se asigură că totul va decurge normal în lipsa ei, şi chiar şi atunci se frământă acolo unde se află. De data aceasta n-a spus de ce trebuie să plece, n-a lăsat niciun cuvânt de explicaţie, niciun indiciu unde ar putea fi găsită. Nimic. A dat un telefon marţi dimineaţă. Şi atât. De atunci n-au mai auzit de ea. Sincer, sunt foarte îngrijorat. Mi se pare ciudat. De aceea am venit să reclam dispariţia ei.

Ofiţerul oftă şi dădu din cap fără convingere:

— Bine, veniţi cu mine în birou, să notăm toate detaliile.

Mike îl urmă pe coridor şi intrară, în sfârşit, într-un birou mic, în care nu se afla decât o masă şi două-trei scaune. Un ceas de perete arăta ora 5 şi 10 minute, dar lumina palidă, care pătrundea pe o ferestruică, îţi dădea sentimentul că este mult mai târziu. Cineva întoarse întrerupătorul şi camera fu inundată de o lumină albă, orbitoare.

Ofiţerul luă un formular, se aşeză şi îi făcu semn lui Mike să stea pe un scaun în faţa lui.

— Numele?

— Rosalie Newman. Rosalie Patricia Newman.

— Adresa?

— Woodbine Cottage Stoke-sub-Mendip.

— Poftim? Nu aparţine de noi.

— Adică? se enervă Mike.

— Aparţine de altă secţie. Trebuie să reclamaţi acolo.

— Eu aparţin de secţia dumneavoastră. Nu locuiesc acolo.

— Bine. Aveţi vreo fotografie?

Mike scoase portofelul. Fotografia fusese făcută la petrecerea de Crăciun, de la Vandina. Ros purta o rochie de seară, de culoare verde, care-i accentua albul feţei încadrat de părul castaniu închis, proaspăt coafat. Ochii verzi-albăstrui erau mari şi zâmbeau provocator şi enigmatic.

Poliţistul o privi cu admiraţie:

— Ea e?

— Da. Fotografia a fost făcută acum şase luni.

— Hmm! Poliţistul se uită la Mike, de parcă s-ar fi gândit ce dracu’ o fi găsit o asemenea fată la uriaşul ăsta.

Mike încercă să nu se mai enerveze şi continuă să răspundă listei nesfârşite de întrebări. Ce maşină conducea Ros? Numărul de circulaţie? Avea familie? Dar prieteni? Adresele? Numele? Mai lipsise vreodată? Avea probleme? Datorii? Certuri în familie?

— Gata, voi înainta datele spre verificare. Trebuie însă să ştiţi că dacă o găsim… nu suntem obligaţi să vă informăm unde se află.

— La dracu’! explodă Mike.

— Poate că domnişoara nu vrea să ştiţi unde e. De cele mai multe ori oamenii dispar pentru că pur şi simplu vor să taie orice legătură cu o persoană anume. E dreptul lor, şi noi trebuie să-l respectăm.

Deci, după părerea ăstuia, Ros, o femeie independentă şi divorţată, se săturase de bărbatul cu

care-şi împărţea patul şi se hotărâse să dispară un timp. Lor li se părea ceva obişnuit să deschidă un dosar, să completeze nişte formulare, să stabilească nişte drepturi şi… să închidă dosarul.

Numai că ei nu o cunoşteau pe Ros, ea nu putea să facă aşa ceva.

— Mulţumesc. Sper, totuşi, să luaţi cazul în serios. Între timp, am să fac şi eu tot ce pot să descopăr adevărul.

Ieşi furios. Afară ploua. Se gândi să o sune pe Maggie.

Capitolul 2

Când sună telefonul, Maggie Veritos tocmai îşi lua cafeaua cu gheaţă pe terasa casei sale din Kassiopi. Se ridică grăbită de pe scaunul alb şi intră în casă.

— Alo…

Nu se auziră decât nişte păcănituri.

— Alo! repetă Maggie. Nimic. Nu se mai auzea nimic.

Maggie oftă. Era obişnuită. Nu prea te puteai baza pe sistemul de telecomunicaţii din Corfu. De cele mai multe ori, legăturile se obţineau cu dificultate şi odată începută convorbirea te puteai aştepta oricând să se întrerupă. Cel puţin, acum telefonul funcţiona, teoretic vorbind. După ce îl cumpăraseră, rămăsese un an întreg neracordat, un simplu obiect de decor. Maggie acceptase situaţia cu îngăduinţă; aflase că în Corfu oamenilor nu le plăcea să se grăbească.

— Alo! încercă din nou Maggie. Degeaba. Puse receptorul în furcă şi se aşeză pe canapea.

Dacă cineva o caută, va încerca din nou. Putea fi o greşeală, n-ar fi fost pentru prima oară, sap vreo

prietenă care s-o invite undeva diseară.

Sau poate… Ari încerca să o sune de la biroul lui din Kerkira, să o anunţe că avea din nou de gând să întârzie…

Maggie oftă cu tristeţe. În ultimul timp, Ari o suna aproape zilnic să o anunţe că va întârzia. Simţea, adică ştia cu certitudine ce se ascunde în spatele scuzelor lui. Încercase să nu fie atât de suspicioasă. La urma urmei, Ari era foarte ocupat. Ca arhitect pe o insulă în plină dezvoltare, nu refuza nicio ofertă şi nicio ocazie de a se afirma. Dar în multe privinţe rămăsese un adevărat grec. Avea un puternic simţ de familie, atitudinea lui faţă de femei tindea să fie mai degrabă indiferentă, încă de la începutul căsniciei Maggie îşi dăduse seama că Ari nu va fi dispus să joace rolul unui soţ îndatoritor. După orele lungi de la birou îi plăcea să întârzie la un pahar cu „băieţii” sau cu noile cunoştinţe de afaceri.

Încercase să nu se simtă jignită când Ari încetase să se mai grăbească spre casă, ca în primele zile de căsnicie, încercase să se convingă singură că, atâta vreme cât nu îl cicălea şi îl lăsa liber, va veni o zi când neastâmpărul lui va înceta. Slabă consolare. Ar fi putut şi ea să-şi facă prieteni printre cei din comunitatea englezilor. Şi apoi mai era şi familia lui Ari. Un adevărat clan, strâns unit şi condus cu fermitate de mama lui Ari. Dar ea îl dorea pe Ari. De dragul lui venise într-o țară străină. Pe el îl iubea şi dorea să fie numai cu el.

Apoi venise şi ziua în care aflase că Ari nu se întâlnea la Kerkira numai cu „băieţii”. Exista şi o femeie, Melina. În privinţa ei, Maggie nu ştia cum să procedeze.

Faptul că Ari avea o amantă o durea şi, cu toate că încercase să facă abstracţie de ceea ce aflase, durerea

persista.

Poate, se gândea uneori, cel mai bun lucru ar fi fost să vorbească deschis cu Ari, să îi spună că ştie. Dacă ar fi fost în Anglia, dacă Ari ar fi fost englez, exact aşa ar fi procedat. Dar nu erau în Anglia, iar Ari nu era englez şi, în ciuda faptului că îşi făcuse studiile în Anglia, rămăsese sută la sută grec. Îl întâlnise cu patru ani în urmă, erau căsătoriţi de trei ani şi încă avea impresia că nu-l cunoaşte deloc.

Cu toată căldura plăcută din cameră, Maggie tremura. Cu toţii o avertizaseră. Toată lumea încercase s-o convingă ce dificil e să te obişnuieşti cu alte obiceiuri, ce dor o să-i fie de acasă, câte căsătorii dintr-acestea eşuaseră, ce însemna să suporţi o familie atât de unită încât chiar dacă nu locuiesc în aceeaşi casă, precis locuiesc foarte aproape unii de ceilalţi fraţi, unchi şi veri – toţi conduşi, ca în matriarhat, de o femeie care pretinde să aibă ultimul cuvânt în orice problemă legată de familie, începând de la felul cum trebuie să îţi creşti copiii şi până la felurile de mâncare care trebuie servite la mesele tradiţionale de duminică.

Şi apoi chiar şi bărbatul va fi complet diferit de cei pe care îi cunoscuse. Felul lui de a gândi, de a vorbi şi de a acţiona va purta amprenta unor tradiţii atât de străine de ea. Toţi acei prevestitori de rele încercaseră din răsputeri s-o convingă să renunţe. Mai ales mama ei.

— Sunt sigură că totul ţi se pare foarte romantic, draga mea. Ari este un bărbat incredibil de frumos, iar Corfu e o insulă splendidă, atâta timp cât ocoleşti locurile turistice aglomerate. Dar ce se va întâmpla după ce se va termina luna de miere? Şi se va termina… se va termina!

Ţipase şi gesticulase, i se părea incredibil ca una

din fetele ei să nu-i dea dreptate. Maggie se gândea uneori că poate nici nu s-ar fi grăbit să se mărite cu Ari, dacă mama ei nu s-ar fi opus cu atâta vehemenţă.

Faptul că nu ascultase de sfatul nimănui era unul din motivele pentru care acum nu voia să se lase înfrântă. Când se căsătorise cu Ari şi venise în Corfu fusese hotărâtă să facă tot posibilul ca treburile să meargă bine. Era prea mândră să recunoască că ei avuseseră dreptate, şi ea greşise.

Tremurând, Maggie se ridică şi intră în dormitor. Luă capotul de mătase şi-l îmbrăcă direct peste costumul de baie pe care îl purta de obicei când era aşa de cald ca astăzi. Imaginea i se reflecta în oglinda şifonierului masiv… o fată înaltă şi suplă, cu pielea bronzată şi strălucitoare. Părul îi cădea liber în valuri moi peste capotul albastru.

Ari i-l făcuse cadou anul trecut, de ziua ei de naştere. Ea îl văzuse într-unul din magazinele elegante din Kerkira, special amenajate pentru turişti, şi se îndrăgostise pur şi simplu de moliciunea lui.

— Du-te şi cumpărăţi-l! îi spusese Ari.

— Dar e teribil de scump…

— Nicio problemă. Tocmai am încasat nişte taxe grase. A fost un an grozav pentru măsline.

Familia lui Ari era proprietara unui număr destul de mare de livezi de măslini şi recolta fusese excepţională în anul acela.

— Nu cred că ar trebui să cheltui atâţia bani pentru un simplu capot… protestă ea.

— Ce vorbă-i asta? Am spus să ţi-l cumperi, sau nu? În curând e ziua ta de naştere. Scoase un teanc de bancnote din portofel şi îi puse pe masă: O să-ţi ajungă. Ia-ţi un parfum de restul!

„Of, Ari…” se gândi Maggie cu tristeţe, mângâind

mătasea moale. Oricum, se dovedise întotdeauna foarte generos. Totuşi, ar fi preferat ca el să-i fi cumpărat un cadou, în loc să îi dea banii. Se întreba dacă nu cumva atâta generozitate ascundea o conştiinţă încărcată…

Maggie luă o ţigară de pe măsuţa de toaletă, o aprinse şi ieşi afară. Se lăsa amurgul. Marea era purpurie, iar la linia orizontului pata albă marca coastele Albaniei. Liniştea era din când în când întreruptă de lătratul unui câine undeva pe plajă. Se auzi primul ţipăt lugubru de cucuvea.

Tocmai această linişte îi plăcea cel mai mult în Corfu, această senzaţie a desprinderii de timp, a păcii absolute, ca şi cum civilizaţia rămăsese undeva departe, dezintegrată într-un haos modern. Aici vechile valori îşi păstrau înţelesul. Până şi crimele erau ca şi inexistente, iar copiii se puteau juca şi alerga în siguranţă.

Copiii.

Gândul la ei o durea. Uneori îşi dorea atât de mult un copil, încât simţea că înnebuneşte. Alteori, ca acum de pildă, nu simţea decât o tristeţe amară.

Poate că dacă ar exista un copil lucrurile ar sta altfel. Poate că dacă ar avea un fiu, Ari ar avea un motiv să vină acasă. Maggie stinse ţigara cu nervozitate. Îşi dădu seama că dacă numai un copil ar putea să îl reţină pe Ari acasă, asta însemna că ea nu reuşea, că se recunoştea înfrântă. Aflase că cei din Corfu ţin extrem de mult să aibă copii. Ştia cât de mult îşi dorea Ari un fiu.

La început discutaseră mult despre asta. Ari venea de la birou acasă să-şi ia prânzul şi să-şi facă siesta. În după-amiezile acelea calde rămâneau ore întregi tolăniţi în pat.

O amuza felul în care ei îşi împărţea ziua de lucru în două – dimineaţa şi seara. După-amiezile erau rezervate odihnei. Iarna, când ploua şi drumurile erau înfundate, insista să se mute împreună în apartamentul lor din oraş, dar în lunile lungi şi fierbinţi de vară făcea de patru ori pe zi drumul dintre Kassiopi şi Kerkira. În definitiv, „siesta” în ţările mediteraneene însemna un mod de viaţă. Maggie îndrăgise aceste ore furate timpului, când zăceau unul în braţele celuilalt, cu trupurile goale, uşor umede, el moţăind după un prânz copios cu peşte, musaca sau tocăniţă de caracatiţă, ea fără să poată adormi, încă neobişnuită cu somnul de după-amiază.

Apoi făceau dragoste… La început, oare nu făcuseră dragoste tot timpul?… Ari va dormi puţin, apoi vor vorbi; planuri, speranţe şi visuri şoptite, parcă spre a nu tulbura lumea de afară, scufundată în nemişcare şi linişte, când se aude doar murmurul brizei şi al valurilor sparte de maluri.

— Când o să avem primul băiat, o să-i dăm numele Iannou, ca al tatălui meu, îi spusese Ari.

Stătea lângă ea cu mâna întinsă, mângâindu-i pântecul ca şi cum o mică fiinţă ar fi prins deja viaţă acolo.

— Da, înţeleg. Aşa e obiceiul.

— Întotdeauna a fost aşa. Noi credem… bătrânii cred că sufletul trăieşte prin nume.

Nu spusese nimic. Ştia că oamenii din Corfu sunt foarte credincioşi, mai ales grecii ortodocşi. În orice caz, consideră ideea minunată.

— Deci primul nostru fiu se va numi Iannou, dar tu îi poţi spune, pe scurt, Yanny. Va fi robust şi foarte deştept şi îl vom înscrie la cea mai bună şcoală din Anglia. Ţi-ar plăcea?

Simţise o strângere de inimă, un fior de dor. Se gândea nu numai la ea, ci şi la fiul ei încă nenăscut, care va trebui să plece din Corfu, să lase tot ce îi era drag ca să aibă parte de o educaţie bună în Anglia.

— Da… răspunsese. Cred că da, dar nu înainte de a creşte destul de mare. Mi-ar fi aşa de dor de el…

— Sigur, dragoste. Va merge întâi la grădiniţă, apoi la o şcoală generală de aici. După aceea… vom vedea.

— Ari! râsese Maggie deodată. Vorbim de parcă ar fi aici! Nu sunt încă nici măcar gravidă.

— Atunci nu ne rămâne decât să vedem ce putem face. Poate că ar trebui să începem chiar acum.

O strânsese lângă el şi simţise că își pierde răsuflarea, în timp ce o inunda căldura trupului său.

În zilele acelea, a face dragoste cu el însemna să se ridice pe culmile plăcerii. Era senzual ca un englez şi pătimaş ca un mediteranean. Dar deşi o făceau atât de des, încât îl tachina că o să dărâme patul, care supravieţuia de un secol, Maggie nu rămăsese însărcinată. Şi ceea ce la început păruse o problemă uşor de rezolvat, devenise un chin.

Maggie se obişnuise cu privirile întrebătoare ale soacrei. Învăţase să nu mai lăcrimeze când se uita la copiii cumnatei sale cum se jucau în nisip sau alergau pe pajiştea din spatele celor patru vile care formau aşezarea familiei. Cristina, sora lui Ari, se căsătorise la optsprezece ani, luând cu ea o zestre bogată – livezi de măslini. Maggie ştia că soacra ei nu o privea cu ochi buni, tocmai pentru că venise fără nicio zestre. Dar cea mai groaznică ofensă în ochii soacrei şi a celorlalţi era faptul că încă nu le dăduse niciun vlăstar, un copil care să poarte mai departe numele familiei Veritos.

— Poate că ar trebui să consultăm un doctor,

propusese Maggie.

Dar Ari se înfuriase:

— Ce dracu’ ţi-a venit?

— Să aflăm de ce nu rămân însărcinată…

— Vrei să spui că e ceva în neregulă cu mine?

— O, nu! Dar poate ar fi mai bine să fim siguri că…

— Nici vorbă, nu merg la niciun doctor, şi nici tu n-ai să te duci. Viaţa noastră personală este numai a noastră.

— Dar poate ne ajută să avem un copil…

— Nu! Bărbaţii familiei Veritos nu au nevoie de niciun ajutor ca să aducă pe lume băieţi.

Îi întorsese supărat spatele şi ea de abia se putuse abţine să nu izbucnească în plâns. Fusese surprinsă de ieşirea lui şi se simţise definitiv înfrântă. Mândria acerbă a bărbaţilor greci era în joc. Ari se simţise umilit în virilitatea sa, deşi acesta era ultimul lucru pe care ea intenţionase să-l facă. Nu se gândise nicio clipă că Ari ar putea fi steril. Se gândise mai degrabă la propria ei persoană. Avusese întotdeauna ciclul dureros şi neregulat şi se gândise că poate nu i-ar strica să consulte un medic. Ari fusese însă categoric, refuzase orice discuţie şi nu vedea cum l-ar putea convinge să vadă altfel lucrurile.

Era prima oară când se confrunta cu deosebirea dintre felul de a gândi al englezilor şi al grecilor. Şocul o tulburase. Oare de câte ori, în problemele vitale ale vieţii, vor avea păreri diferite? Dar poate în cele din urmă Ari va ajunge să înţeleagă şi o va lăsa măcar pe ea să consulte un doctor. Spera şi se ruga la Dumnezeu să nu fie nevoie de niciun doctor, dar timpul zbura şi nu se întâmpla nimic.

Acum, stând pe marginea parapetului, în lumina crepusculară, Maggie se simţea disperată. Venise în

Corfu cu atâtea speranţe, o fată foarte îndrăgostită, hotărâtă să facă din această insulă încântătoare un cămin al ei. Încercase, dar într-un fel totul se ducea de râpă. Uneori se îndoia că ar fi în stare să mai repare ceva.

Se ridică de pe parapet suspinând şi se îndreptă spre casă. O durea tot corpul ca şi cum lacrimile nevărsate puteau să doară. Maggie plângea rar. Ştia că plânsul nu rezolvă nimic.

Deodată auzi telefonul sunând. Intră alergând.

— Alo!

Printre pocănituri auzi vocea unui bărbat. Nu era Ari, o voce de englez.

— Alo, cu Maggie Veritos, vă rog!

— Da, eu sunt. Cine e la aparat?

— Mike Thompson…

— Mike?… Nu şi-l aminti pe moment. Întrebă nesigură: Mike al lui Ros?

— Da, nu eram sigur că o să-ţi mai aminteşti de mine…

Şi-l amintea foarte bine. Ultima oară când fusese în Anglia Ros i-l prezentase.

— Norocoaso… E un tip grozav… comentase Maggie.

— Poate a venit timpul să am puţin noroc… zâmbise Ros cu tristeţe. Să recuperez timpul pierdut cu Brendan, fosta mea… mare iubire.

Maggie nu mai adăugase nimic. Se părea că niciuna nu prea avea noroc la bărbaţi. Deja situaţia dintre ea şi Ari începuse să scârţâie.

— Sigur că îmi amintesc de tine… Am fost doar surprinsă. De unde suni? Eşti în Corfu?

— Nu, vorbesc din Anglia.

— S-a întâmplat ceva? întrebă neliniştită. Mama? E

cumva bolnavă?

— Nu, nu e vorba de mama ta, e vorba de Ros.

— Ros! Mâna i se încleştă pe receptor. Ce s-a întâmplat cu Ros?

— Nu cumva e la tine?

— La mine? Nu. De ce?

— Speram să fie la tine... adăugă Mike după o mică pauză. Sunt... sunt foarte îngrijorat. Se pare că a dispărut.

— Ce naiba vrei să spui? Cum adică a dispărut?

— Nu ştiu unde e...

— Vrei să spui că te-a părăsit?

— Nu, adică nu cred... Am fost plecat într-o tabără cu elevii şi, când m-am întors, nu mai era aici. Locuinţa e încuiată, colegele ei de la Vandina nu ştiu unde se află, şi nici mama voastră. Speram că poate ştii tu ceva.

— Nu, n-am mai vorbit cu ea de câteva săptămâni, spuse Maggie. Mă sună din când în când, dar aici se obţin greu legăturile telefonice. De scris nu ne scriem niciodată. Poate e în vizită la nişte prieteni? Are o mulţime de prieteni la Londra.

— Poate, deşi nu cred că pleca fără să spună cuiva unde se duce. Ar fi lăsat la colege adresa unde poate fi găsită în caz de nevoie. Ştii că e foarte preocupată de munca ei.

— Da, aş spune chiar că e obsedată.

Întotdeauna glumeau amândouă pe tema asta.

— Nu înţeleg cum poţi suporta să stai toată ziua în casă, fără să faci nimic, îi spusese Ros când venise ultima oară în Corfu, s-o viziteze. Eu, una, aş înnebuni! Soarele, marea şi nisipul sunt superbe, dar după o săptămână n-aş mai rezista fără telefonul meu portabil, fără biroul meu.

— Se crede de neînlocuit la Vandina, şi nu m-aş mira să aibă dreptate, adăugă încet Mike, şi Maggie îi simţi vocea tremurând de îngrijorare. Scuză-mă că te-am deranjat, Maggie. Am crezut că poate ai vreo idee unde ar putea fi.

— Îmi pare rău. Ce ai de gând să faci, Mike? Încearcă totuşi la prietenii ei din Londra.

— O să văd, deşi cred că şi poliţia o să încerce.

— Poliţia? Ce vrei să spui?

— Azi după-amiază am anunţat la poliţie că a dispărut.

— La poliţie?

— Da.

— Poliţie? repetă Maggie. Chiar crezi că i s-ar fi putut întâmpla ceva?

— Aş vrea să cred că nu, dar pentru orice eventualitate m-am gândit că ar fi mai bine. Ascultă, Maggie, îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi. N-am vrut, poate că are ea vreun motiv, poate există o explicaţie logică… urmă el fără convingere. O să te anunţ dacă am noutăţi.

— Mike… Zgomote pe linie, linişte, un bâzâit lung… Mike! Convorbirea se întrerupsese.

Maggie trânti receptorul furioasă.

Ros dispăruse? Era o nebunie… nu avea niciun sens. Dar Mike era, fără îndoială, foarte îngrijorat. După cum şi-l amintea, nu părea să fie genul de om care intră în panică. De altfel, tot ceea ce spusese era adevărat. Ros nu era o pasăre de noapte. Nu era genul care s-o întindă fără o vorbă, şi mai ales nu îşi lăsa ea şefii baltă.

Maggie îşi aduse aminte de vizita pe care i-o făcuse Ros ultima oară. Rămăsese o săptămână. Deşi înainte de a veni lucrase peste program ca să lase

toate problemele de serviciu în ordine, toată săptămâna se frământase cu gândul la ce s-ar putea întâmpla în lipsa ei. Categoric dispariţia ei nu se putea explica. Ori se schimbase total, ori avusese un motiv foarte serios. Un motiv foarte serios... sau unul sinistru. „Brendan”, se gândi Maggie şi se înnoră.

Cândva, Brendan avusese o carieră promiţătoare în mass-media. Un timp avusese propriul lui program la o staţie locală de radio şi apăruse chiar şi într-o emisiune la televizor. Maggie îşi amintea cât de mult o impresionase adolescentul sclipitor, când Ros începuse să se întâlnească cu el.

Dar Brendan dăduse cu piciorul la tot şi la toate, de dragul de a se distra şi al sticlei! Dăduse cu piciorul chiar şi căsniciei lui cu Ros.

Ros trecuse prin clipe groaznice cu el. Maggie aflase, deşi sora ei încercase să-i ascundă urâtul adevăr. Ros îl acoperea, încercând să o facă pe mama şi pe sora ei să creadă că totul mergea bine între ei. Inventa tot felul de poveşti, că a căzut pe scări, că s-a lovit de o uşă, ori de câte ori ele îi observau vânătăile de pe mâini sau de pe faţă. Până la urmă, nu mai rezistase şi recunoscuse. Brendan era foarte gelos, era violent, bea... şi când era beat îşi pierdea minţile. Îl părăsise. Dar povestea nu se sfârşise. El nu acceptase ideea şi o urmărea pe Ros cu ameninţări. Într-o noapte, când Maggie se afla la Ros, Brendan venise beat şi bătuse ore în şir în uşă, ţipând să-l lase să intre. Fuseseră nevoite să sune la poliţie ca să scape de el. Atunci rămăseseră aproape toată noaptea treze şi discutaseră îndelung. Maggie nu o mai văzuse pe Ros niciodată atât de înspăimântată. Confesiunea venise de la sine.

— Mi-e atât de frică de el, mărturisise Ros. E atât

de gelos, e nebun. Întotdeauna a fost aşa.

— Nu i-ai dat niciodată motiv, nu-i aşa? întrebase Maggie.

— Brendan nu are nevoie de motive. Totul e în imaginaţia lui. Puteam petrece undeva o seară plăcută împreună, ca deodată să se enerveze pentru că i s-a părut că cineva se uită la mine sau că încearcă să-mi vorbească. Mă scotea afară, mă ducea acasă... şi mă învinuia că îl încurajasem. Poate fi foarte violent, Maggie. Mi-e groază de el.

— L-ai părăsit acum, spusese Maggie. Nu mai eşti a lui.

Ros râsese cu mâhnire:

— Nu sunt sigură că Brendan vede astfel lucrurile. M-a ameninţat odată că „Dacă nu te pot avea eu, nimeni nu te va avea”.

— Vorbe, o consolase Maggie. Cu timpul o să-i treacă şi o să te lase în pace.

— Oare? Nu sunt aşa de sigură.

— Nu îşi va face niciodată rău, Ros, adăugase Maggie. Dacă te iubeşte, nu îţi va face niciun rău.

Atunci aproape că crezuse ce spune. Deşi încă auzea pumnii lui Brendan bătând cu furie în uşă, nu îşi putea imagina că e un tip periculos. Gelos, da. Violent, când era beat, da. Dar să fie cu adevărat periculos... aşa ceva nu se întâmplă decât în rubricile de senzaţie din ziare. Nu în viaţa reală... nu în vieţile lor.

Timpul trecuse, Brendan se părea că acceptase să o lase în pace pe Ros, iar Maggie uitase întâmplarea.

Acum însă se înfioră la gândul cum îi reveniseră în minte toate detaliile.

Exista oare vreo legătură între Brendan şi dispariţia lui Ros? Imposibil! Totul se petrecuse de mult. Dar cu un bărbat atât de gelos ca el, cine poate

şti? Dacă Brendan începuse din nou s-o bată la cap pe Ros, înnebunit că ea are pe altcineva? Dacă aşteptase doar un moment potrivit? Mike fusese în tabără. Poate Brendan aflase şi profitase de ocazie.

Maggie îşi dădu seama că tremură din nou. Îşi luă o altă ţigară şi trase adânc din ea.

„Pentru Dumnezeu, Ros, ce ţi s-a întâmplat? Oare încep să am bănuieli nebuneşti?”

Dar şi Mike era îngrijorat. Se simţise în vocea lui. Mike nu i-ar fi dat ei telefon dacă nu ar fi fost într-adevăr disperat. Şi mai mult ca sigur că nu ar fi anunţat dispariţia lui Ros la poliţie, decât dacă se temea, ca şi ea, că poate i s-a întâmplat ceva îngrozitor.

„O, dacă aş fi acolo!” se gândi Maggie şi se hotărî imediat. Trebuia să plece acasă şi să-l ajute pe Mike să o caute pe Ros.

Gândul de a sta pur şi simplu pe loc, aşteptând veşti de la Mike, era insuportabil.

Stinse iute ţigara. Va începe să împacheteze, iar mâine se va interesa ce curse pleacă spre Anglia. În acest sezon mai mult ca sigur că erau curse numeroase, va găsi ea un loc.

Lui Ari nu o să îi placă ideea… dar la naiba! Ros era sora ei. La urma urmei, Ari făcea ce voia… de ce n-ar face şi ea la fel?

Capitolul 3

Dinah Marshall privea cu disperare teancul de hârtii şi documente de pe birou. Le ura. O înnebuneau referatele interminabile, pe care nu avea răbdare să le citească până la capăt, erau imprimate pe calculator stocuri, comenzi şi vânzări. O harababură perfect

organizată, şi totuşi o harababură. Mai ales prognozele, o combinaţie de factori care păreau fără nicio importanță, o făceau să se simtă neajutorată… un adevărat iad în alb şi negru, din care nu reuşea să mai scape.

Nu că era proastă, dimpotrivă. Dar mintea ei creatoare, sclipitoare ca argintul viu, lucra altfel. Dinah vedea lucrurile în imaginaţia ei, le simţea cu toţi porii şi avea, pentru meseria ei, degetele de aur. Ceea ce o incita cu adevărat era mirosul pielii şi atingerea mătăsii. Coloanele nesfârşite de cifre tipărite o exasperau. Îi venea s-o ia la fugă.

Dar Dinah nu putea fugi. Era prizoniera acestui birou ultraelegent. În celălalt, aştepta „gardianul” Liz Cristopher, secretara ei. Aştepta în spatele unei maşini de scris să o cheme Dinah, să-i dicteze răspunsurile la corespondenţă şi să discute împreună agenda de întrevederi.

Dinah oftă şi îşi trecu degetele prin părul blond-argintiu, tuns scurt. Ura acest birou, ura ordinea lui perfectă, mobilierul din lemn de pin lustruit, pielea albastră cu care erau scaunele îmbrăcate, carpeta, şi ea albastră, elegantă şi practică. De câte ori se uita în jur, o apuca dorul după biroul mic şi intim, unde lucraseră la început. Nu era loc prea mult acolo şi nu prea puteai găsi lucrurile când aveai nevoie de ceva, era cam friguros iarna, încălzit doar cu o sobă de gaz portabilă şi trăgea curentul pe sub uşi, dar fusese un adevărat cămin. Dinah credea cu tot sufletul că acolo realizase cele mai bune lucrări ale ei.

Şi totuşi, Dumnezeu ştie că nu avea de ce se plânge. Fabrica şi clădirea cu birouri se aflau în afara oraşului, şi chiar obţinerea aprobării pentru construcţie fusese o mare realizare. De la fereastra biroului se

vedea o privelişte minunată, câmpuri verzi pe care păşteau vacile şi câţiva pomi în plină floare.

Pentru construcţie, Van angajase pe cei mai buni arhitecţi şi decoratori. Voise ceva impresionant, dar şi funcţional.

— Vandina are o reputaţie internaţională care trebuie întreţinută, repeta el. Totul trebuie să arate ca o imagine a succesului material şi a eleganţei.

Poate avusese dreptate... sigur avusese. Din noul sediu impresionant, firma Vandina pornise pe culmile gloriei, succesul ei ajunsese o legendă în lumea modei! Dinah fusese nevoită să recunoască că spiritul de conducător al lui Van dăduse din nou rezultate, chiar dacă nu totul coincidea cu propria ei viziune. Îl lăsase pe Van să se ocupe de problemele organizatorice şi ea se concentrase asupra ceea ce ştia să facă cel mai bine, să observe piaţa, să planifice gama fiecărui sezon şi să îşi încerce norocul în lansarea de modele şi stiluri noi în modă.

Acum, însă, Van nu mai exista aici ca să supravegheze zilnic totul şi să ia decizii pentru proiectele pe termen lung. Trecuse mai mult de un an de când pierise în accidentul acela îngrozitor de avion. Dinah îl mai plângea încă şi îi simţea lipsa cu atâta acuitate, de parcă totul s-ar fi întâmplat ieri.

Când aflase de accident, Dinah crezuse că viaţa ei a luat sfârşit. Simţise că i se rupe inima, lăsându-i un gol uriaş pe care nimeni şi nimic nu i-l va mai putea umple. La început regretase că nu fusese în avionul acela blestemat, să moară alături de Van. Trăiseră atâţia ani împreună şi nu-şi amintea vreun moment în care să nu-l fi iubit, iar gândul unui viitor fără Van i se părea ceva de neconceput.

Pentru Dinah, pierderea lui Van însemna mai mult

decât o durere intimă. Ea trebuia acum să se gândească şi la afaceri, pe care Van le condusese şi le controlase încă de la început.

„Cum dracu' o să mă descurc? se întreba ea, când şocul morţii lui Van începuse să treacă. Cum va supravieţui Vandina fără el?" Nevoia de a face ceva fusese mai puternică. Munca era singurul analgezic pentru suferinţa ei. Ştia că trebuie să continue, măcar de dragul lui Van.

Vandina fusese visul lor. O construiseră împreună.

Existau o mulţime de consultanţi la care Dinah putea apela. Vandina nu ajunsese la actuala grandoare fără o armată de contabili şi avocaţi, o echipă puternică de management şi una de vânzări. Dinah le ceruse sfatul şi pe cei mai buni îi promovase, acordându-le noi responsabilităţi, dar refuzase să le lase şi controlul asupra afacerilor. În schimb, angajase un designer talentat, Jayne Peters Browne, pentru a prelua o parte din munca ei anterioară, încercând, în felul ăsta, să-şi asume ea răspunderea conducerii.

Era o luptă permanentă, pe care o ura, dar cu ajutorul şi sfaturile echipei sale se descurcase. Cel puţin aşa avusese impresia. În ultimele zile nu mai era aşa de sigură. Ros Newman, asistenta sa personală, îşi luase un mic concediu, pe neaşteptate, şi Dinah începuse să-şi dea seama ce rol vital juca Ros în afacerile companiei.

Oftând, Dinah îşi căută ochelarii. Rama lor de metal nu era prea confortabilă şi nici prea elegantă, dar îi plăceau aceşti ochelari, fiindcă îi dădeau un aer mai stilat, de femeie de afaceri. Încercase şi alţii, dar avea impresia că aproape toţi îi dădeau un aer de „bunicuţă".

De fapt, se neliniştea degeaba. Nu arăta nici pe

departe a bunicuţă, deşi avea aproape cincizeci de ani. Părul, de un blond-argintiu natural, îi strălucea, ascunzând primele fire de păr alb. Era tuns scurt şi aranjat cu eleganţă. Faţa uşor machiată vădea un ten curat, strălucitor, aproape lipsit de riduri. Dinah era cunoscută ca adepta terapiei de schimb hormonal, vitalitatea şi luminozitatea ei fiind cea mai bună dovadă că tratamentul acesta dădea rezultate. Trupul şi-l păstrase suplu şi cu forme bine definite, ţinând o dietă riguroasă, frecventând cabinetele de întreţinere sau folosind sala lor de gimnastică de acasă. De când murise Van nu mai avusese puterea să intre acolo.

Ca orice femeie cu poziţia ei socială, Dinah purta o rochie perfect croită, elegantă, deşi, în mod surprinzător, deloc şocantă. Purtase întotdeauna haine negre, iar acum, de când cu moartea lui Van, nici nu mai încercase altă culoare. Avea fuste scurte negre, tivite cu satin negru, bluze şi pulovere negre cu anchior sau pe gât, pantaloni de culoarea cenuşei, taioare negre cu linie masculină. Azi purta un costum negru, fusta scurtă obligatoriu, taiorul şi el scurt, ambele asortate cu o bluză de mătase neagră. Avea câteva întâlniri importante şi simţea nevoia să arate mai oficial. Dar mai întâi trebuia să scape de maldărul de hârtii din faţa ei.

Le răsfoi rând pe rând, încercând să reţină informaţiile primite, pentru a putea ulterior să poarte o discuţie competentă cu şefii de departamente. Găsi un raport de la secţia de design, cu schiţele făcute pe calculator, ilustrând ţesătura pentru bluzele pe care intenţiona să le lanseze, şi îl puse deoparte să-l studieze mai târziu. Măcar acest studiu îi făcea plăcere.

O notă tăiată dintr-un ziar îi atrase atenţia.

Recunoscu rubrica pentru femei dintr-un cotidian, în coloanele căreia numele de Vandina apărea în mod frecvent.

Nu şi astăzi. Articolul intitulat „Genţile vrăjite” se referea la „Reubens” – o firmă nou apărută pe scena modei. Pe măsură ce îl citea începea să se enerveze. La început nu îi veni să creadă, apoi se înfurie. Îl citi din nou, tremurând de furie. În final, o sună pe Liz. Uşa capitonată cu piele albastră se deschise şi secretara intră ţinând în mână hârtia, pixul şi agenda cu întrevederi.

— Putem începe, domnişoară Marshall?

— Ai văzut asta? o întrebă Dinah, arătând cu degetul articolul.

Liz Cristopher dădu din cap afirmativ. Era o secretară excelentă, o fată drăguţă, cam rotofeie, a cărei faţă rotundă devenea aproape frumoasă când zâmbea. Acum însă nu zâmbea.

— Da, domnişoară Marshall. L-am văzut în ziarul de dimineaţă şi m-am gândit că trebuie să aflaţi…

— Sinceră să fiu, nu-mi vine să îmi cred ochilor! Dacă ar fi adevărat, înseamnă că cei de la Reubens vin cu exact aceeaşi idee a modelelor de genţi pe care le-am proiectat pentru primăvara viitoare.

— Ştiu. E cam ciudat, nu?

— Mai mult decât atât… e o catastrofă. Ideea trebuia să aparţină Vandinei în exclusivitate. Exact ideea noastră, folosind combinaţii de materiale total diferite… ţesături naturale, mânere de lemn, ornamente de piele şi velur. Acum apare Reubens cu ceva similar şi anunţă detaliile înaintea noastră. Ne-au luat pământul de sub picioare.

— E îngrozitor, recunoscu Liz. Dar asemenea lucruri se mai întâmplă.

Dinah bombăni furioasă. Era adevărat, în căutarea permanentă a noului, se mai întâmpla ca doi designeri, care nu aveau nicio legătură unul cu altul, să apară cu aceleaşi idei. Unii pretindeau că există un fel de telepatie, ca şi cum gândurile desenatorilor ar fi cuplate la acelaşi pol. Alţii considerau că exista o lege a inevitabilului. Adică se mai întâmplă ca persoane sau firme diferite, în căutarea disperată a noului, să apară cu aceeaşi idee inovatoare. Nimic nu e nou sub soare – pretindeau aceştia – numai felul în care se face ceva pare nou.

Dinah nu era de acord cu niciuna din aceste teorii. Succesul îi dăduse un oarecare aer de aroganţă şi, ca cineva care reuşise întotdeauna să fie un întemeietor al tendinţelor în domeniul modei, văzuse destui plagiatori. Niciunul, însă, nu încercase să distrugă renumele Vandinei. Ce conta că lanţul de magazine din High Street apăruse mai de curând, atâta timp când vindeau doar nişte copii ieftine? Nu concurau pentru aceiaşi clienţi. Dar Reubens... era altă mâncare de peşte.

Reubens apăruse pe scena modei doar cu câteva sezoane în urmă şi arătase clar intenţia de a se înfrupta cu o bucată din piaţa cucerită de Vandina. Noroc că mai trăia Van care, cu spiritul lui comercial, îndepărtase imediat pericolul.

— Cineva plăteşte pe cineva pentru asta, comentase Van cu amărăciune. Nu sunt încă sigur cine anume... În cele din urmă, vor ieşi la iveală... Cineva va pălăvrăgi. Până atunci, mai bine să fim cu ochii pe ei, sau ne trezim că pierdem totul.

Atunci Dinah rămăsese indiferentă. Nu îi plăcea să se implice în latura comercială a afacerilor. Dacă se gândea la concurenţă, la acţiunile pieţii şi la miile de

probleme care apăreau în conducerea unei companii înfloritoare nu se mai putea concentra asupra creaţiei în sine. Ea avea ideile. Van se putea ocupa de administrarea companiei. El va face într-un fel ca Reubens să nu devină o ameninţare, întocmai cum se descurca cu bugetul, investiţiile, cheltuielile şi planurile de fezabilitate.

Acum Reubens ameninţa Vandina, exact cum prevăzuse Van, şi el nu mai era aici ca să lămurească lucrurile.

Blestemaţii, îi furaseră ideea, îi creau necazuri tocmai acum când începuse să-şi revină. Trebuia să revadă şi să refacă linia modei de primăvară în totalitate. Nu putea să renunţe la producţie, mai ales că deja comandase câteva materiale. Ori anula comenzile şi plătea penalizări, ori găsea o idee să le folosească în alt mod, să nu fie ea acuzată de imitaţie.

Blestemaţii, blestemaţii! Şi toate se întâmplau tocmai acum, când Ros era plecată.

O aştepta o zi grea. Nu trebuia să îşi consulte agenda… avea întâlnire cu un reprezentant al sindicatului, să discute o listă de prime, cu directorul unei firme care livra Vandinei bijuterii pentru accesorii, apoi trebuia să ia prânzul cu şeful aprovizionării de la cel mai important client al Vandinei. Nu putea evita prânzul, în relaţiile cu clienţii Dinah ştia că era de datoria ei să facă astfel de invitaţii. Ros, însă, ar fi fost aceea care ar fi tratat cu cel de la firma de bijuterii şi cu reprezentantul sindicatului, George Pitman.

Acesta din urmă venea s-o vadă pe ea personal, dar dacă Ros ar fi fost prezentă, ea ar fi fost aceea care ar fi condus discuţia, dându-i răgaz să ia atitudine faţă de de o asemenea persoană, care putea fi dură, nerespectuoasă şi chiar agresivă. Dinah ura

confruntările. Şi nu găsea nicio satisfacţie să-i păcălească pe muncitori, luptându-se să-i convingă că trebuie să fie fericiţi sau cel puţin mulţumiţi cu ceea ce primesc, şi în acelaşi timp să scoată maximum de profit pentru Vandina. De la moartea lui Van, Dinah se baza pe Ros, care o scutea de asemenea neplăceri.

„De ce, oare, Ros îşi luase tocmai acum, pe nepusă masă, concediu?” se întreba Dinah, supărată. Se angajase la Vandina cu şase ani în urmă, ca agent comercial, şi niciodată nu se întâmplase aşa ceva. Încă de la început, deşi avea o diplomă în designul vestimentar, Ros studiase şi lucrase intens să obţină şi alte calificări în economie şi în comerţ. Van sesizase că are talent şi putere de muncă şi o promovase în funcţia de asistentă personală a lui Dinah. Dinah nu-şi amintea ca Ros să fi lipsit vreodată când avea nevoie de ea, iar de când murise Van, şi ea trecea prin clipe grele, nu ştia ce s-ar fi făcut fără Ros. Era calmă şi eficientă – nu-şi amintea s-o fi văzut vreodată nervoasă – şi se pricepea atât de bine să lucreze cu oamenii. Îi câştigase încrederea, inspira respect şi avea un mod special de a aplana orice conflict. Spre deosebire de ceilalţi funcţionari, nu era niciodată bolnavă şi nu îşi lua concediu decât în perioadele în care la Vandina nu era foarte mult de lucru. Chiar şi atunci, nu pleca până nu se asigura că totul va merge bine în absenţa ei. Pentru orice eventualitate, lăsa tot felul de bilete detaliate celui care îi ţinea locul.

Ultima săptămână fără Ros fusese un adevărat iad.

Cum putuse Ros să-i facă una ca asta?

— Vreo ştire de la Ros? o întrebă pe Liz.

— Niciun cuvânt. Nu pot pricepe. Încep să fiu îngrijorată.

— Da, sigur. Ceea ce mă îngrijorează, însă, pe mine acum e cum naiba o să mă descurc astăzi fără ea. După toate, a mai apărut şi afacerea Reubens! E cumplit!

— Ce e cumplit?

Liz sări de pe scaun, auzind vocea unui bărbat în spatele ei, în timp ce Dinah zâmbi înseninată:

— Steve! Nu ştiam că vii aici în dimineaţa asta!

— Te poţi baza pe mine oricând ai chef de o surpriză, zâmbi el răutăcios. Pari la pământ. S-a întâmplat ceva rău?

— Totul.

— Pot să te ajut cu ceva?

Deşi îi vorbea lui Dinah, trăgea cu ochiul la Liz, ca şi cum ei i-ar fi adresat întrebarea. Liz se înroşi ca întotdeauna când Steve se uita la ea în felul aceasta. „N-o să credeţi, e o bucăţică...! le spunea ea prietenelor. Arată fantastic, un adevărat bărbat... A fost scafandru undeva în Marea Nordului!”

— Ia loc, Steve, să stăm de vorbă câteva minute, îl rugă Dinah. O să-mi facă bine.

— Revin mai târziu, domnişoară Marshall? întrebă Liz, emoţionată.

— Da. Şi fă-ne o cafea, te rog!

După ce plecă Liz, Dinah se uită lung şi cu plăcere la tânărul din faţa ei. Era mândră de el. Înalt, frumos şi elegant... Un bleizer negru, o cămaşă în dungi, pantaloni bej şi mocasini.

Prezenţa lui o calma şi însuşi faptul că exista o făcea să creadă că viaţa merită trăită.

Simţea că o pătrunde un fel de căldură, un sentiment ciudat, care nu o părăsea din ziua când Steve revenise în viaţa ei.

Fiul ei. Când îl părăsise, forţată de împrejurări să-l

dea să fie adoptat de alţii, nu mai sperase să-l vadă vreodată. Ani de zile se gândise numai la el, imaginându-şi cum creşte, întrebându-se cum arată şi ce face şi tânjind de dor, un dor fierbinte şi dureros. Tot timpul îşi amintea clipa când i-l dăduseră în braţe, păstra în nări mirosul trupului mic şi robust care i se cuibărise la piept. Imaginea feţei dulci, a gurii moi şi a ochilor lui albaştri i se întipărise adânc în inimă. Nu trecea un Crăciun fără să nu-şi imagineze ce plăcut ar fi fost ca şi el să fie acolo. În fiecare an de ziua lui stătea câtva timp singură şi îşi rememora ziua în care îl născuse, plângând de mila fetei disperate şi înspăimântate, care fusese ea, când trebuise să ia acea hotărâre teribilă.

Purta povara în adâncul sufletului. Van s-ar fi supărat de-ar fi aflat ce gânduri îi treceau prin minte.

— Dacă măcar aş şti că e bine… atât aş vrea să ştiu, încercase odată, dar Van se întunecase la faţă.

— Sigur că e bine! Dar nu vrei numai atât, replicase el. Dacă o să afli ceva, o să vrei să ştii mai multe… Nu te vei mai opri.

În sufletul ei simţea că Van avea dreptate. Ceea ce dorea cu adevărat era ca Stephen să fie cu ea, să-l vadă, să-i audă vocea, să-l ţină în braţe din nou. Un vis fără speranţă. Nu ştia cine îl adoptase. Discreţia făcuse parte din înţelegere. Nu avea niciun drept. Va intra în mormânt fără să-l mai vadă.

Teoretic, acceptase ideea, dar practic… În sufletul ei pâlpâia o scânteie de speranţă şi continuase să se roage, cu gândul că într-o zi, dacă va vrea bunul Dumnezeu, îl va regăsi.

Şi iată că rugăciunile ei se împliniseră. Scrisoarea lui Steve sosise la scurt timp după moartea lui Van. Dinah era la pământ, şocată de modul brutal în care îşi

pierduse bărbatul ce-i fusese mai mult decât un soţ şi un partener de afaceri timp de o viaţă.

Îşi aminti cum se simţise în dimineaţa aceea care urma să-i schimbe viaţa, fără să ştie... Plângea cu suspine şi faţa îi era descompusă. Printre suspine, îl ocăra furioasă pe Van că o părăsise astfel. De ce nu se dusese la doctor, dacă avea dureri în piept? De ce le neglijase, preferând mesele bogate şi un vin bun? Ce îi venise să zboare în ziua aceea? Ar fi putut lua avionul Lear, al companiei, şi să-i ceară pilotului să-l ducă la întrevederea pe care urma s-o aibă. Dar Van îşi iubea avionul lui, Cessna. Zbura ori de câte ori avea ocazia cu el, încât avionul Lear şi pilotul păreau doar o cheltuială în plus în bugetul Vandinei.

Nu trebuia s-o facă! Orice om normal şi-ar fi dat seama că nu-i permitea sănătatea, şi ar fi lăsat pe altul să piloteze. Dar Van nu fusese un om obişnuit. Era un om excepţional, cu o voinţă de fier. Această voinţă făcuse din el şi din Dinah ceea ce erau, şi tot ea îl omorâse în cele din urmă.

Trecându-i criza de disperare, coborâse la parter. Era palidă şi cu ochii încă roşii şi umflaţi de plâns. Tocmai sosise corespondenţa. O luă s-o frunzărească în atelierul de creaţie.

Erau, ca de obicei, multe scrisori de condoleanţe, fiecare ca un cuţit înfipt în inima ei. Era frumos din partea oamenilor că-i scriau şi cuvintele lor de laudă pentru Van o consolau într-o oarecare măsură. Dar totodată o dureau, amintindu-i ce pierduse.

Una dintre scrisori avea timbrul din Aberdeen. Nu recunoscuse scrisul, dar îi scria atâta lume, oameni de care nici nu auzise vreodată, cunoştinţe de afaceri ale lui Van, colegi vechi de şcoală, chiar şi străini care citiseră anunţul morţii lui Van în ziare şi se grăbeau să-

i trimită câteva rânduri. Cele mai multe erau generoase, câteva insinuante, pe care le arunca imediat la coş.

Fără să ştie de ce, ezitase privind scrisoarea cu ştampila poştei din Aberdeen. Să fi fost intuiţia? Nu, era ceva în subconştient. Rupse plicul, scoase scrisoarea. Hârtie ieftină, scrisă cu pixul. Privi adresa: platforma Epsilon, Câmp patruzeci. O platformă petrolieră? Pe cine să fi cunoscut Van acolo?

Începu să citească şi, tremurând toată, scăpă scrisoarea din mână.

Era de la un tânăr care spunea că e fiul ei. Ştiuse dintotdeauna că era adoptat, scria el, dar cu un an în urmă obţinuse certificatul de naştere şi aflase că ea e mama lui. Atunci nu întreprinsese nimic. Se temuse că ea nu voia să aibă de a face cu el. Acum, aflând din ziare de moartea lui Van, se întrebase dacă nu i-ar putea fi de folos. Poate îl considera obraznic, dar îşi dorea atât de mult s-o întâlnească. Oare şi ea simţea la fel?

Dacă simţea la fel? Nu se mai simţise atât de fericită niciodată în viaţa ei. Surpriza şi bucuria o năuciseră, lăsând-o fără respiraţie. Îi era teamă că întâlnindu-se cu fiul ei, pe care nu-l mai văzuse de când avea doar două săptămâni, nu va face faţă situaţiei. Poate el nu era la nivelul aşteptărilor ei, sau invers.

Dar se temuse fără rost – gândi Dinah acum. sorbindu-l din ochi. Era întocmai cum şi-l imaginase, ba chiar îi întrecuse aşteptările. Slavă Domnului că nu venise doar în vizită, ca apoi să dispară din nou. N-ar fi suportat să-l piardă şi a doua oară.

— Ei, ce te nelinişteşte, Dinah? întrebă Steve. Afacerile?

— Afacerile, ca întotdeauna, răspunse Dinah. Dar aş prefera să nu discutăm despre ele.

— Cum vrei, dar nu uita, dacă te pot ajuta nu trebuie decât să spui o vorbă.

— Ştiu, şi pentru mine asta contează cel mai mult.

Dinah îi citi îndoiala în ochii mari şi albaştri. „Oare pe cine moşteneşte cu asemenea ochi?” se întrebase nu o dată Dinah.

— Ăsta e adevărul, Steve.

Absenţa lui Ros, întâlnirile de azi, până şi problema cu Reubens păleau în faţa acestui adevăr.

Steve era aici, după aproape treizeci de ani, erau din nou împreună şi asta conta cu adevărat.

Capitolul 4

Cursa intereuropeană se apropia de aeroportul din Bristol, coborând deasupra Somersetului. Maggie privea pe fereastră. Pluteau deasupra câmpurilor verzi, a şirurilor de copaci întunecaţi şi a lacurilor albastre din Chew Valley. Lacuri artificiale, amenajate pentru alimentarea cu apă a oraşului şi a împrejurimilor. Sub unul dintre lacuri zăcea un întreg sat cu case, cârciuma şi biserica. În zilele de secetă, când apa se retrăgea, oamenii care locuiseră acolo mergeau pe marginea acestui lac. Unii coborau şi încercau să cureţe nămolul, în speranţa că turnul bisericii va ieşi la iveală, alţii arătau câte un petec de pământ unde avuseseră casa.

În afară de ea, aproape toţi pasagerii erau oameni care se întorceau din concediul petrecut în Corfu. Avusese noroc că găsise un bilet.

— Nu poţi pleca în Anglia aşa, deodată! îi spusese Ari când, sosit într-un târziu acasă, o găsise împachetând. E o nebunie!

— Trebuie să plec, încercase Maggie să-l facă să înţeleagă. Sunt foarte îngrijorată pentru Ros. Nimeni nu va observa că am plecat.

— Mama mea, replicase Ari, făcându-se că nu înţelege. Săptămâna viitoare este marea întrunire a familiei şi ştii cât de mult ţine să fim toţi acolo. De altfel, tu urma s-o ajuţi la spălat covoarele, nu?

Spălatul covoarelor enorme din sufragerii era în Corfu un adevărat eveniment anual, într-o ţară în care nimeni nu auzise că există şampoane pentru aşa ceva, covoarele erau scoase afară, frecate şi puse la soare să se usuce. O treabă care cerea cel puţin două femei ca să se descurce.

— Trebuia să-mi închipui că a-mi găsi sora e un fleac pe lângă spălatul covoarelor! exclamase ea ironic. Covoarele pot aştepta până în septembrie, şi dacă nu sunt aici, sora ta ce treabă are?

— Nu te prosti! Ce te legi de sora mea? Are trei copii mici pe cap. Şi-apoi te-ai hotărât să împachetezi şi să pleci fără măcar să-mi ceri părerea.

— Dacă ai fi fost aici ţi-aş fi cerut-o. Dar n-ai fost aici. Niciodată nu eşti. Unde ai fost până la ora asta?

— Ştii bine… am muncit din greu ca să ai ce pune pe masă şi pe tine.

În clipa aceea îşi pierduse cumpătul. Acum, plutind peste verdele câmpiilor întinse, nu vedea decât mutra arogantă a lui Ari şi în urechi îi răsuna propria voce urlând:

— N-ai lucrat până la ora asta târzie! Mă crezi proastă, Ari?

— Ce vrei să spui?

— Exact ceea ce auzi. Nu cred că ai stat până acum la birou. Ai fost cu ea, nu-i aşa? Melina Skripero. Secretara ta sau ce naiba o fi.

O clipă crezuse că Ari o s-o lovească. Faţa i se strâmbase de furie, încât Maggie îngheţase de frică. Dar, în ciuda temperamentului mediteranean, Ari nu era un om violent. Expresia de furie i-a dispărut repede şi a încercat să pară degajat.

— Şi dacă aş fi fost?

Fusese rândul lui Maggie să rămână şocată.

— Deci nici măcar nu încerci să negi?

— De ce aş face-o? spusese ridicând din umeri. E clar că mă spionezi.

— Nu, dar nu sunt o proastă, Ari. Am observat cum se uită la mine când intru în biroul tău şi toarce ca o pisică după ce a luat crema. Am văzut cum se uită la tine. Am inspirat parfumul ei îmbibat în hainele tale. Aşa ceva nu se poate ascunde. Totul se leagă.

— Dar nu mi-ai reproşat până acum nimic!

— Nu mi-a venit să cred. N-am vrut să cred. Am crezut că e mai bine să mă fac că nu ştiu nimic, şi cu timpul îţi va trece…

Izbucnise în plâns. Aflase de existenţa legăturii cu Melina de câteva săptămâni. De atunci pusese, aproape inconştient, cap la cap fiecare gest, fiecare întârziere, până şi-a dat seama de adevăr. Cu toate acestea, faptul că el recunoştea cu atâta nonşalanţă o scotea din sărite.

— Cum ai putut? întrebase ea distrusă. Cum ai putut face aşa ceva? Ce se întâmplă cu noi?

— Nimic, eşti încă soția mea şi eu sunt aici, răspunsese el cu indiferenţă.

— Da, dar nu de dragul meu. Eşti aici pentru că aici e casa ta… a familiei tale. Asta contează pentru tine, ce gândesc ei… familia, adăugase cu amărăciune.

Se dispreţuia pentru că pomenise de familie, deşi uneori îi ura şi în acelaşi timp se simţea jignită că

încercau s-o excludă din viaţa lor. Era ca un peşte prins în tentaculele unei caracatiţe. Datorită tradiţiei nu avea voie să-şi ia o slujbă, trebuia să fie supusă şi respectuoasă zi de zi, şi cu toate acestea toată lumea o privea chiorâş... o biată, fată fără zestre, care subjugase o inimă la care nu avea dreptul.

În timpurile bune, încercase să-i explice lui Ari ceea ce simte, dar nu reuşise niciodată. Când era vorba de familie, Ari era categoric... nu putea sau nu voia să înţeleagă nimic. Acum, la criticile ei, Ari inversase rolurile, atacând-o:

— De ce te legi întotdeauna de familia mea?

— Pentru că nu-ţi pasă decât de ei, nu de mine. Dacă mama ta doreşte ceva, te conformezi imediat. Te conduce de parcă ai fi încă un copil.

— Destul! strigase Ari furios. Tu nu înţelegi felul nostru de viaţă. Încep să cred că nu-l vei înţelege niciodată.

— Te pomeneşti că de aceea trăieşti cu Melina?

— Cine a spus că trăiesc cu ea? După serviciu ieşim împreună să bem sau să mâncăm ceva. Îmi place compania ei. De ce te miri? Cel puţin ea mă înţelege. Nu-mi vorbeşte de mama, sora sau tatăl meu. Poate că dacă ţi-ai fi dat mai mult silinţa mi-ar fi făcut plăcere să vin devreme acasă.

— Nu-i cinstit, Ari! protestase ea. Chiar nu pricepi ce diferit e tot ceea ce mi se întâmplă faţă de viaţa cu care am fost obişnuită?

— Înţeleg că familia nu are nicio importanţă în Anglia. De aceea aveţi atâtea probleme cu beţivanii şi huliganii... ei nu ţin la onoarea familiei. Nici părinţilor nu le pasă că fiii îi fac de râs. De ce? Pentru că nici ei nu ţin la copiii lor. Merg la serviciu, îi lasă singuri să se ducă la şcoală şi să se întoarcă în casa goală, să

devină nişte sălbatici. Aici există întotdeauna cineva din familie care să fie cu ochii pe ei, să-i îngrijească dacă se lovesc, să-i tragă de urechi dacă sunt obraznici. Unitatea familiei…

— Sună grozav… şi ipocrit, replicase ea. Îi dai într-una cu familia şi ai uitat că ne certăm pentru că nu eşti de acord să plec să văd ce s-a întâmplat cu sora mea. Când afirmi că „familia e importantă”, te referi numai la familia ta. A mea n-are decât să se ducă la dracu’!

Îl văzuse derutat şi se grăbise să adauge:

— Şi nu e o ipocrizie să ai intimităţi cu secretara în spatele soţiei tale?

— Ţi-am spus că nu trăiesc cu ea. Nu aşa cum zici tu. Chiar nu mă crezi?

— Nu, nu te cred.

A dat din mâini neputincios.

— Înseamnă că mă înţelegi mai puţin decât aş fi crezut. Maggie, ascultă-mă. Îmi plac femeile, recunosc. Îmi place Melina. Dar tu eşti soţia mea. Într-o zi, noi vom fi aceia care vom duce tradiţia mai departe. Noi vom fi Familia pentru copiii noştri şi copiii copiilor noştri.

Vocea îi devenise caldă şi Maggie îl crezuse, adusese vorba de copiii pe care încă mai spera să îi aibă cu ea… Ochii i se umpluseră de lacrimi şi se întorsese cu spatele.

Venise în spatele ei şi o cuprinsese în braţe.

I se păruse că simte parfumul de mosc – pe care-l asocia cu numele Melinei – puternic şi sexy, dar încerca să-l ignore.

Îl iubea pe Ari. Voia să-l creadă. Trebuia să-l creadă, mai ales că urma să plece departe.

— Hai în pat, îi şoptise Ari, şi ea se pierduse. Întotdeauna se întâmpla aşa. În ciuda disperării şi

furiei, totul trecea ca o furtună de vară. În cele din urmă el o atrăgea cu un magnetism animalic. Ar fi traversat întreaga lume de dragul lui. Simţise cum i se înmoaie picioarele şi trupul i se înfiora la atingerea lui.

Se întorsese cu faţa spre el. Mâinile lui îi mângâiau pielea, în timp ce-i îndepărta capotul de pe umeri şi buzele îi căutau gura. Trupul i se arcui şi se lipi strâns de el, şoldurile şi coapsele mulându-i-se pe ale lui. În timp ce se lăsa dusă spre dormitor, unde o aşează pe patul larg şi antic, disperarea din ultimele ore dispăru. Făcură dragoste cu o pasiune înflăcărată, sporită de cearta de mai înainte. Dar când totul s-a terminat, primul lucru pe care-l văzu fu geamantanul pregătit de pe scrinul din lemn sculptat, de la picioarele patului. Revenise la realitate.

— Ari… vreau totuşi să plec în Anglia, şoptise ea cu teamă.

Îi simţise trupul încordându-se.

— Da, a trecut cam mult timp de când n-ai mai fost pe acasă.

— Nu-i vorba de asta. N-aş fi plecat fără să-i anunţ, dacă mergeam doar în vizită. Ştii asta. Trebuie să aflu ce se întâmplă cu Ros.

— Poate şi poliţia engleză să afle!

— Dar eu sunt sora ei, aproape că ne putem ghici gândurile una alteia. Încearcă să înţelegi, Ari, te rog.

Nu-i răspunsese, şi Maggie continuase:

— Când o să mă întorc o să luăm totul de la început. Aminteşte-ţi ce minunat era! Totul va fi ca înainte, sunt sigură, dacă vom încerca amândoi…

Adormiseră îmbrăţişaţi! Maggie visase frumos, se trezise şi se cuibărise din nou la pieptul lui cald, mulţumită. Apoi, somnul a furat-o din nou…

S-a trezit în zori proaspătă şi odihnită, dar el nu

mai era în cameră. Coborâse pe terasă unde îşi lua micul dejun obişnuit: musli, fructe şi iaurt. Când l-a privit, şi-a dat seama că era iarăşi departe de ea.

— Cred că nu mai pot spune nimic să te opresc să pleci în Anglia, nu-i aşa? a întrebat el în timp ce-şi amesteca zahărul în cafeaua neagră şi aromată.

„Ai putea să-mi spui că mă iubeşti, că mă vrei aici cu tine, se gândi Maggie. Ai putea să-mi promiţi că nu mai întârzii în oraş cu Melina, că în ciuda aparenţei eu sunt mai importantă pentru tine decât mama ta şi restul familiei”.

— Trebuie să plec. Ţi-am explicat doar… răspunsese ea cu glas tare.

— Bine, dacă aşa ai hotărât. Vocea îi era rece de parcă intimitatea din noaptea trecută, când făcuseră dragoste, nici nu existase. Cât timp vei lipsi?

— Nu ştiu… depinde. Până o găsesc pe Ros.

— Nu te grăbi din cauza mea. Voi fi foarte ocupat în săptămânile următoare. Am o afacere grasă… un nou complex hotelier în Kavos. Dacă tot nu eşti aici, cred că o să stau în apartamentul din Kerkira, altfel mi-aş pierde timpul pe drumuri.

„Va fi mai comod pentru Melina”, îi trecuse prin minte fără să vrea. Nu voia să redeschidă subiectul acum, la plecare. Încă nu ştia dacă să creadă sau nu că între cei doi nu era decât o prietenie ca între patron şi secretară, cum susţinuse el. Dar gândul nu o părăsise când îl sărută de rămas bun, şi persista şi acum, când avionul se apropia de aeroportul din Bristol.

Cu toate că nu ieşise scandal, faptul că pleca în Anglia şi îl lăsa pe Ari singur le va da apă la moară. Dacă ar fi rămas în Corfu, acum când Ari îi aflase bănuielile, poate că el şi-ar fi revenit, dacă îi păsa într-adevăr de ea şi de căsnicia lor. Odată plecată, Ari se

va întoarce la frumoasa Melina, cea cu ochi negri şi piele măslinie, la deşteapta Melina, care vorbea perfect engleza şi destul de bine germana, la Melina al cărei tată va da ginerelui, ca zestre, o livadă de măslini, la Melina care îl înţelegea perfect pe Ari, pentru că era născută în Corfu.

Avionul ateriză destul de brusc, încât lui Maggie i se întoarse stomacul pe dos.

„Trebuia să vin, se gândi ea. Trebuie să aflu dacă Ros n-a păţit nimic. Şi dacă nu pot să am încredere în soţul meu câteva săptămâni, atunci ce rost mai are totul?”

Roţile atinseră pista de aterizare.

„Sunt acasă”, tresări Maggie. Nici nu-i trecea prin minte că după trei ani de zile ar fi trebuit să se considere în Corfu acasă.

Mike Thompson stătea în sala de aşteptare, dincolo de vamă. Maggie îl sunase de dimineaţă şi-l rugase să o aştepte la aeroport.

— Dacă nu poţi veni, nu mă supăr. Dar aş vrea să stau acasă la Ros, şi m-am gândit că poate ai o cheie.

— Da, desigur. Ne vedem la aeroport, a mai apucat el să răspundă, în timp ce convorbirea părea să se întrerupă.

Şi iată-l aici, privind pasagerii sosiţi din Corfu. Cei mai mulţi se întorceau din vacanţă, erau bronzaţi, îmbrăcaţi în costume lejere şi împingeau cărucioare pline de geamantane şi pungi. Oare o va recunoaşte? se întreba el. Mai mult ca sigur. O întâlnise pe Maggie numai o dată, dar îşi amintea că era o copie aproape identică, dar mai tânără, a lui Ros. Nu se zărea încă, şi Mike se întrebă dacă nu cumva se răzgândise în ultimul moment. Sau poate descoperise, la aeroportul din Kerkira, că nu mai erau locuri la avion. Dar l-ar fi

sunat din nou să-i spună.

Deodată o văzu ieşind din vamă. Era înaltă, avea părul castaniu şi lung, lăsat liber pe umeri! Era îmbrăcată cu pantaloni bleumarin şi o jachetă albă, de sub care se zărea un tricou elegant.

Exact în aceeaşi clipă, îl observă şi ea şi îi zâmbi. Un zâmbet dulce, care îi ridică uşor colţurile buzelor cărnoase.

— Mike! Îmi pare rău că am întârziat aşa de mult. Geamantanul meu a sosit ultimul pe bandă, şi vameşii au hotărât să mi-l verifice. Presupun că nu arăt ca cineva care se întoarce din vacanţă… dar n-aş fi crezut că arăt ca un contrabandist.

Mike zâmbi şi el.

— În niciun caz! Se gândi că vameşii au reţinut-o, bucuroşi că pot sta de vorbă cu o femeie aşa de frumoasă şi atrăgătoare.

— Spune-mi, Mike, chiar crezi că i se putea întâmpla ceva lui Ros? intră Maggie direct în subiect.

— Doamne fereşte, dar sunt îngrijorat. Sincer să fiu, sper ca totul să dovedească absurdă teama asta a mea…

Mike îi luă geamantanul şi observă surprins că era foarte uşor. Ros, de câte ori pleca undeva, îşi lua cu ea aproape toată garderoba. Ieşiră prin uşile batante. Afară nu ploua, dar aerul era încă umed şi destul de rece pentru o zi de iunie… Maggie tremura.

— După Corfu, aici parcă ar fi la pol! Trebuia să fi luat nişte haine mai groase. Cred că găsesc ceva la Ros, spuse Maggie.

Ajunseră repede la maşină. Mike deschise portbagajul, puse înăuntru geamantanul şi se urcară în maşină. Dădu drumul la radiator.

— O să se încălzească imediat. Ai dreptate, vara

asta e cam frig. Vrei să stai la vilă?

— Da, cred că aşa e mai bine.

— Vrei să te duc direct acolo, sau mergi să mănânci ceva?

— Nu, am mâncat în avion.

— Poate ar trebui să oprim undeva să cumperi lapte şi pâine.

— Ar fi o idee.

Ieşiră la şosea. Mike schimbă viteza.

— Deci, Mike, ce s-a întâmplat? întrebă Maggie, în timp ce îşi freca mâinile să se încălzească.

— Aş vrea să ştiu şi eu. Dar nu ştiu mai mult decât ţi-am spus la telefon. Când am plecat în tabără, Ros era aici şi totul părea perfect normal. Când m-am întors, nici urmă de Ros. Nu un bilet, nu un telefon, nimic.

— Şi nimeni altcineva nu ştie unde e?

— După câte ştiu eu, nu. I-am sunat pe toţi, dar fără folos. Carnetul ei de telefoane e în filofax, şi Ros şi-l ia peste tot cu ea, aşa că n-am cum să verific dacă am omis pe careva. În acest sens, sper că mă poţi ajuta tu.

— O să încerc. Dar nu uita că ultimii trei ani i-am petrecut în Corfu. Îi cunoşteam toţi prietenii, dar între timp poate că şi-a făcut prieteni noi. Şi s-ar putea ca şi cei pe care i-am cunoscut să se fi mutat sau căsătorit sau mai ştiu eu ce. Deşi, dacă aş putea da nişte indicii, poate că poliţia ar face ceva.

— Poliţia nu ne ajută. Ei cred că Ros a plecat să se plimbe, şi unde anume nu e treaba lor şi… nici a mea.

— Vrei să spui că poliţia nu o să întreprindă ceva?

— Au spus că o să facă cercetări, dar am rămas cu impresia că nu se vor deranja prea mult. Ofiţerul căruia i-am reclamat dispariţia cred că şi-a imaginat că Ros

m-a părăsit…

— Nu. Ros nu e genul care s-o şteargă. Ea stă şi se luptă dacă e cazul… De altfel…

Maggie se opri, n-avea rost să-i spună ce-i trecuse prin minte… că Mike nu arăta ca unul de care să fugă fetele. Cu un asemenea profil, cu nas acvilin şi maxilare puternice, cu ochii aceia căprui şi gura senzuală, cu trupul lui de atlet, Mike era mai degrabă bărbatul pe care fetele îl adorau. Poate farmecul lui exterior ascundea slăbiciuni şi defecte, dar Maggie ştia, din experienţă, că aşa ceva nu conta. Femeile nu fug de bărbaţii frumoşi, chiar dacă au defecte. Dimpotrivă, ele fug de băieţii buni, dar neatrăgători, care le cumpără flori şi ciocolată şi încearcă tot ce le stă în putere să le facă pe plac. Nu e drept, dar asta e realitatea. Ştia că Ros fusese nebună după Mike. El reprezenta cel mai frumos lucru care i se putea întâmpla în viaţă – afirmase chiar Ros – aşa încât Maggie nu putea să creadă că se schimbase într-atât, încât să ajungă să-l ocolească. Nici nu-i stătea în fire, chiar dacă nu l-ar mai fi iubit. Nu fusese ea în stare să fugă nici măcar de Brendan, lângă care numai Dumnezeu ştie cât suferise. Rămăsese cu el şi îl suportase, în ciuda acelei gelozii morbide şi a violenţei lui. Maggie era convinsă că era imposibil ca Ros să fi dat bir cu fugiţii.

— Într-un fel, nu-i putem condamna pe cei de la poliţie, spuse Mike. Am avut odată un prieten în poliţie, care şi el susţinea că, de cele mai multe ori, diverse persoane dispar ca urmare a unor certuri, şi nu numai în cazul certurilor dintre soţ şi soţie sau amanţi, ci şi între părinţi şi copii. Aşa că tipului care m-a audiat i s-o fi părut că aude vechea poveste.

— Poate că mie o să-mi acorde mai multă atenţie,

spuse Maggie. Mă duc mâine la poliţie, să văd dacă au progresat cu cercetările.

— Nu cred, m-ar fi chemat pe mine.

— Vom vedea.

Mike trase maşina lângă un autoservice. Maggie intră şi rămase surprinsă de varietatea de mărfuri: tot felul de produse de băcănie, inclusiv flori şi farfurii de plastic. Pe vremea când locuia ea în Anglia, magazinele de pe lângă autoservice nu vindeau decât ciocolată, ţigări şi şampon de spălat parbrizul.

Maggie cumpără o cutie de lapte, pâine, biscuiţi şi cafea şi reveni la maşină. Poate găsea la Ros cafea, sau poate nu. Oricum, gândul că dimineaţă ar rămâne fără cafea era de nesuportat.

Reşedinţa de vară a lui Ros se afla la câteva mile de Stoke-sub-Mendip. Maggie privea cu nostalgie pajiştea verde, vacile care păşteau leneş şi lanurile galbene de rapiţă. Era o atmosferă idilică. Mai mult ca sigur că Ros iubea acest loc şi nu intenţiona să-l părăsească, deşi era cam singuratic pentru o femeie care locuia singură.

Căsuţa lui Ros părea coborâtă dintr-o carte cu poze colorate. Era de formă pătrată şi cu streaşină joasă. Frunzele roşietice ale unei plante agăţătoare dădeau căldură zidurilor cenuşii, de piatră. Veranda de la intrare era înconjurată de tufe de caprifoi. Dar, intrând pe aleea de pietriş, Maggie observă că grădina este neîngrijită, trandafirii netunşi, florile erau năpădite de trifoi şi păpădii.

Deşi pretindea că îi place să se ocupe de flori, Ros nu prea avea timp de aşa ceva. De obicei, angaja un om din sat care venea să cureţe grădina o dată pe săptămână.

Mike aduse geamantanul, şi intrară. Pe Maggie o

izbi mirosul de aer închis, şi deodată îşi aminti că Ros nu era acolo. Ultima oară când fusese la ea în vizită, era totul altfel! Ros era o bucătăreasă excelentă şi, când avea timp, casa se umplea de mirosul sosurilor de plante stropite cu vin şi de aromă de cafea proaspătă.

Iarna, Ros obişnuia să aprindă lumânări parfumate, iar vara vazele erau pline de frezii şi trandafiri. Acum florile atârnau triste din vazele înconjurate de petalele căzute.

Mike lăsă geamantanul pe hol şi o urmă pe Maggie în bucătărie. Aici părea curat, nu se vedea decât o farfurie şi o ceaşcă spălate, uitate pe marginea chiuvetei.

— Nu pare să fi plecat în grabă, observă Maggie.

— Aşa e, dar nu uita că ea nu pleacă la serviciu până nu pune şi ultima ceaşcă la locul ei, iar aici am mai strâns şi eu puţin. Am aruncat laptele acrit şi nişte fructe stricate. Am adunat şi plicurile răspândite pe jos, în hol, am anulat abonamentul la ziare.

Maggie deschise o fereastră, să intre aer curat.

— Vrei o cafea, sau eşti grăbit?

— Nicio grabă, răspunse Mike care, oricum, îşi anulase întâlnirea. De obicei, miercurea seara juca squash, dar acum cel mai important lucru era să afle unde naiba putea fi Ros.

— Sper că nu ai impresia că am exagerat, zise Mike.

— Aş vrea să cred că ai exagerat. Apropo, nu i-am văzut afară maşina. Oriunde ar fi plecat, a plecat cu maşina. Ai verificat ce haine a luat?

— Nu.

— Hai să ne uităm, până fierbe apa. N-am mai văzut-o de mult, şi nu-i ştiu toate toaletele.

— Trenciul se pare că nu-i aici, şi în ultimul timp a plouat foarte mult, aşa că nu putea pleca fără el. Nu-mi dau seama ce altceva lipseşte. Ros are o mulţime de haine.

Maggie zâmbi. Mike era genul de bărbat care nu dădea atenţie toaletelor femeilor. Şi-o imagina pe Ros îmbrăcată foarte elegant de dragul acestui bărbat, mândră de cum arată şi fără să-i treacă prin gând că el nici nu observă. Maggie era însă hotărâtă să-l facă să-şi amintească.

Urcară scara îngustă şi intrară în dormitor. Patul era făcut cu grijă şi acoperit cu o cuvertură cu modele în roz şi mov. Pe o măsuţă se afla un caiet deschis, şi lângă el ochelarii lui Ros. Maggie simţi că i se strânge inima. Ros nu putea citi fără ochelari... Dar poate mai avea o pereche de ochelari pe care-i purta în permanenţă în geantă. Ideea i se păru logică pentru Ros, care era o fiinţă atât de ordonată şi practică.

Pe măsuţa de toaletă, acoperită cu praf, câteva bibelouri chinezeşti şi parfumul preferat al lui Ros, marca Coco. Să fi plecat fără parfum la ea, sau avea în geantă o altă sticluţă? Lipseau cutiile cu cremă şi trusa de machiaj.

— Trusa de machiaj lipseşte, rosti tare Maggie.

— De obicei o ţine în baie. Mă duc să verific.

Maggie se duse şi ea, să se convingă. Cutii şi tuburi cu cremă, loţiuni de demachiat, fonduri de ten, pudra, toate se aflau rânduite cu grijă pe raftul de deasupra chiuvetei. I se strânse stomacul, dar se feri să tragă vreo concluzie. Poate o versiune în miniatură a acestora se afla în poşeta lui Ros.

— Unde îşi ţine hainele? În dormitor nu se află decât un dulăpior frumos ornamentat, dar nefuncţional.

— În camera din fundul culoarului. A transformat-o acum câteva luni într-un fel de debara.

În camera din fundul culoarului erau rânduite zeci de umeraşe pe care atârnau, acoperite cu pungi de plastic, tot felul de rochii şi costume, şi într-un colţ, rafturi întregi de pantofi.

— Ce purta în ultimul timp? întrebă Maggie.

— Păi… rochii, uneori pantaloni. A, da, purta jeanşii albi, îşi aminti el deodată.

Maggie oftă privind rândurile de haine, rochii de bumbac, câteva rochii de seară, un costum stil pijama, o jachetă de mătase, pantaloni… Era imposibil să-ţi dai seama ce ar fi ales Ros dacă pleca într-o mică vacanţă. Câteva umeraşe erau goale, iar jeanşii albi nu se vedeau nicăieri. Poate îi îmbrăcase când a plecat… unde o fi plecat.

— Îi purta cu ceva verde ca smaraldul, încercă Mike să-şi amintească.

— Ceva verde?

— Un fel de cămaşă. N-o văd aici. Uite costumul stil pijama. Îl purta foarte des, cred că l-ar fi luat cu ea… Şi bluza bej. Nu, nu ştiu sigur…

— Of, e imposibil… Dar geamantanul, unde e geamantanul? întrebă Maggie străfulgerată de idee. A dispărut?

— Nu ştiu. Îl păstrează în pod.

Maggie simţi un fel de teamă. Deodată nu-şi mai dori să ştie dacă geamantanul lui Ros a dispărut sau nu. Cel puţin deocamdată. Dacă era la locul lui, însemna că temerile lor se confirmă, ceea ce n-ar fi suportat. Nu acum.

— Hai să coborâm să bem mai întâi cafeaua. Cred că apa a fiert, spuse Maggie.

În bucătărie era aproape întuneric. Aprinse lumina,

mulţumită că aici, în Anglia, măcar nu trebuia să te gândeşti că lumina atrage ţânţarii.

— Ceva nu e în regulă, Mike, spuse Maggie.

— Acum înţelegi de ce am fost îngrijorat?

— Poliţia trebuie să facă ceva! Dacă le dăm o listă cu ceea ce ne pare nouă suspect…

— La naiba! De ce să nu ne creadă pe cuvânt? se revoltă Mike, bătând cu pumnul în masă. Noi o cunoaştem, slavă Domnului! Noi ştim că n-ar fi şters-o fără un cuvânt. Chiar mâine mă duc să vorbesc din nou cu ei, trebuie să-i conving să se mişte. Dacă i s-a întâmplat ceva, dacă a sechestrat-o careva… Sună poate melodramatic, dar se mai întâmplă. Şi în acest caz trebuie să acţioneze rapid.

— Ai dreptate, noi nu putem face prea mult, şi timpul contează enorm în cazul în care a fost răpită…

Deodată, Maggie se opri, cuvântul răpită îi scăpase fără să vrea şi suna ridicol. Doar dacă cumva… Maggie deveni dureros de conştientă că atât ea cât şi Mike evitaseră, de fapt, să se gândească la ceea ce ar putea fi mai rău.

— În cazul în care ar fi fost răpită, cineva ar fi trebuit să ia legătura cu careva, să ceară o recompensă sau altceva… adăugă Mike.

— Dacă a răpit-o pentru bani…

— Ce alt motiv…? Mike se opri de parcă îi venise o altă idee.

— Te deranjează dacă fumez? îl întrebă cu ţigara deja între degete.

— Nu. Ros s-ar fi supărat. Ea nu suportă mirosul de tutun, răspunse Mike, sorbind din cafea.

— Să presupun că tu nu fumezi? întrebă Maggie, trăgând adânc din ţigară, ca şi cum nicotina îi calma nervii. Intenţionase să se lase, dar acum, acum i-ar fi

fost imposibil.

— Nu, n-am fumat niciodată. Sportul şi ţigara nu se împacă.

— Nu ştii, s-a întâlnit cumva cu Brendan în ultimul timp? reveni Maggie la povestea lui Ros.

— Cu fostul ei soţ? Nu cred, şi-mi cunoaşte părerea despre el, aşa că poate nici nu mi-ar fi spus. Crezi cumva că ar putea fi implicat?

Maggie oftă.

— N-am cum să ştiu, dar lui Ros îi era frică de el.

— Frică?

Mike o privi uimit.

— Da, frică, nu ţi-a povestit?

— Nu.

— Mă întreb de ce nu ţi-ar fi spus? Poate îi era teamă că te iei de el, dacă afli ce groaznic s-a purtat cu ea.

— Adică?

— Era extrem de gelos. Când se îmbăta, o bătea.

— Dacă aş fi ştiut, chiar că ar fi trebuit să se ferească din calea mea, spuse Mike întunecându-se la faţă. Şi chiar crezi că ar avea legătură cu dispariţia lui Ros?

— Nu ştiu, tot ce ştiu e că lui Ros îi era teamă de el.

Maggie ezită, nevrând să-i pomenească lui Mike faptul că Brendan o ameninţase pe Ros că nu va accepta pe altcineva în viaţa ei.

— Dar dacă Brendan avea de gând să facă o prostie ar fi făcut-o când l-a părăsit, şi nu acum când a trecut atâta timp. Însă cu un tip ca el nu poţi şti niciodată, continuă Maggie. Profesional am auzit că-i merge bine, nu?

— Ros nu prea discuta despre el şi nu l-am mai

auzit la radio în ultimul timp. Ştiu şi eu? ridică Mike din umeri.

— Am să încerc să dau de el mâine.

— Crezi că e cazul? S-ar putea să fie periculos, o privi Mike îngrijorat.

— Nu s-ar atinge de mine.

— Dar dacă o ţine sechestrată pe Ros?

— Dacă ar fi aşa, va trebui să renunţe, dacă nu, nu văd de ce m-aş teme. Pot să-mi port de grijă şi singură.

— Vorbeşti la fel ca Ros, şopti Mike cu mâhnire. Aş fi pariat oricât că e în stare să-şi poarte de grijă singură, dar precis i s-a întâmplat ceva. Nu trebuie să rişti, Maggie.

— E cam frig! spuse Maggie tremurând uşor, deşi îşi dădea seama că tremură mai degrabă la gândul că i s-ar fi putut întâmpla ceva lui Ros, decât de frig. Nu te teme, voi fi atentă, continuă ea. Trebuie să aflăm cât mai multe şi tot ce ni se pare suspect să comunicăm la poliţie. Până la urmă, vor da mai multă importanţă cazului.

— Mâine dimineaţă am treabă, dar seara te pot însoţi până la Brendan. Mă tot chinui să-mi amintesc ce-am discutat ultima oară cu Ros! Parcă mi-a spus ceva de companie... A... da... zicea că i se pare că se întâmplă ceva ciudat la Vandina. N-am înţeles prea bine. Am fost întrerupţi şi n-am mai reluat subiectul. Poate era vorba de un lucru important. Ce-ar fi să vorbim cu colegii ei?

— Desigur, chiar aveam de gând să merg pe acolo. Poate a vorbit cuiva de planurile ei. Are vreo prietenă la birou? Cineva în care să aibă încredere?

— Ros nu prea are prietene la birou. E prea independentă. Lucrează direct cu Dinah Marshall.

— Atunci o să mă duc la Dinah.

— Dacă reuşeşti. Am auzit că e o persoană dificilă, la care nu poţi ajunge prea uşor.

— O să mă primească, replică Maggie cu glas hotărât. Cred că astă-seară nu mai avem ce face. Ar trebui să încerc să dorm puţin. Corfu e pe alt fus orar şi vreau ca mâine să fiu în formă.

Mike se ridică şi îşi culese jacheta de pe scaun. Trupul lui parcă umplea bucătăria.

— Nu ţi-e teamă să rămâi singură aici? întrebă el.

— Nu, aş vrea să ştiu că Ros e în siguranţă. O, Mike, unde naiba e? Dacă nu i s-a întâmplat nimic, de ce nu dă niciun semn de viaţă? De ce nu te sună pe tine, pe mine, pe oricare…?

Mike dădu din cap cu mâhnire.

— Tot ce puteam spera e că s-a săturat şi a plecat să se reculeagă un timp.

— Să sperăm. Mâine încep să mă interesez şi la alţii. Când ne vedem?

— Când ies de la şcoală te sun. Poate ieşim împreună să luăm undeva prânzul. Sunt câteva crâşme prin apropiere.

— Perfect. Aştept telefonul tău.

Maggie îl conduse şi-l urmări cu privirea până când maşina dispăru. Revenind în casă, se simţi deodată teribil se singură. Casa părea goală şi toate temerile îi reveniră. Îi părea rău că Mike plecase, prezenţa lui era atât de odihnitoare. Ros avusese noroc că întâlnise un asemenea om. Cum de putuse pleca fără să-i lase o vorbă?

„Mâine o să aflu, îşi promise Maggie. O să merg la Brendan, la Vandina, peste tot… Acum, însă, cel mai bine ar fi să încerc să dorm puţin”.

Îndreptându-se spre dormitor, îşi aminti că nu verificaseră dacă geamantanul a dispărut şi el. Ezită

dacă să urce în pod sau să lase totul pe mâine. Nu, nu va putea adormi dacă nu verifica chiar acum.

Uşa podului era pe peretele de sus al holului. Ca să te urci acolo nu trebuia decât să derulezi scăriţa montată în perete. Maggie luă un scaun din dormitor, se urcă pe el şi desfăcu scara. Îşi aduse aminte că are nevoie de lanternă şi coborî în bucătărie. Deasupra unui dulap găsi o lanternă. Porni înapoi cu paşi înceţi, rugându-se în gând ca geamantanul să fi dispărut şi el. Dacă geamantanul nu era în pod, dacă geamantanul nu era nicăieri, însemna că Ros plecase pentru că se hotărâse să plece. Oricare ar fi fost motivul plecării... probleme intime, necazuri la serviciu, o boală, toate se puteau rezolva mai devreme sau mai târziu.

Dar dacă geamantanul era la locul lui... Maggie înghiţi în sec şi se urcă pe scară. Îndreptă lanterna spre întunericul din pod şi... iată-l! Privi geamantanul încremenită... Stătea acolo şi parcă se holba la ea.

Capitolul 5

A doua zi dimineaţă Maggie se trezi odată cu răsăritul soarelui. Deşi toată noaptea se chinuise să doarmă, organismul nu i se adaptase la ora Angliei.

O clipă se întrebă cu uimire unde se află. Când îşi reveni îşi dădu seama că se află în patul lui Ros. Rămăsese nedesfăcut pentru noapte. Aseară fusese prea obosită să caute aşternuturi curate, ridicase cuvertura şi se băgase sub ea.

Maggie se ridică în capul oaselor şi se lăsă pe pernă. Gândul o duse la Ari. Acum, în Corfu, trebuie să fie 7.30. Ari poate îşi lua micul dejun pe terasă sau era deja în drum spre Kerkira. Dar dacă rămăsese peste noapte în apartamentul din oraş? Dacă era acum cu

Melina…

O inundă un val de gelozie. Sări din pat furioasă. N-avea rost să-şi piardă vremea şi energia cu gândul la Ari. O să aibă destul timp să-şi rezolve problemele căsniciei, după ce o va găsi pe Ros. Se îndreptă spre fereastră şi o deschise larg. Scăldată în lumina aurie a soarelui, grădina părea sălbatică, dar era un colţ din Anglia de care îi fusese dor.

Corfu era o insulă verde – dacă ar fi fost uscată şi prăfuită, ca Creta sau alte insule din Grecia, Maggie n-ar fi suportat să trăiască acolo. În Corfu verdele măslinilor şi chiparoşilor avea altă intensitate, iar cerul nesfârşit era de un albastru ca satirul, era o lume sclipitoare, atât de diferită.

Aici era atâta pace, atât de tipic englezesc. Pentru o clipă i se păru că visase, şi dispariţia lui Ros nu fusese decât un coşmar. Dar însuşi faptul că se afla aici dovedea contrariul.

Maggie se îndreptă spre cuier şi luă halatul de casă al lui Ros. Îl puse peste cămaşa de bumbac cu care se culcase cu o seară înainte. Ari prefera cămăşile de noapte din mătase şi dantelă. Dar Maggie se gândise că aici nopţile erau reci şi cămaşa de bumbac era mult mai confortabilă.

După ce se aranjă puţin, Maggie coborî în bucătărie. În timp ce fierbea apa pentru cafea, se hotărî să se uite printre scrisori. Unele ofereau premii pentru diverse concursuri, altele erau reclame, una promitea un film pe gratis… Maggie opri două, care păreau mai interesante, şi pe celelalte le aruncă la coş, gândindu-se la câţi pomi fuseseră tăiaţi pentru a se scrie atâtea prostii.

Prima scrisoare o dezamăgi. Era de la banca unde avea Ros contul, dar tot un fel de reclamă.

Îşi spuse că n-ar strica să se intereseze la bancă dacă Ros a scos bani în ultima săptămână.

A doua era scrisă de mână. Nu era decât o notiţă de la dentistul ei, care îi reamintea că pe 19 iulie, la ora 16.30 o aştepta la cabinet, pentru controlul dentar periodic. Oare Ros se dusese?

Deci în corespondenţă nimic deosebit. „Ia să aud mesajele telefonice”, îşi zise Maggie. Pe robot se aflau înregistrate nouă mesaje. Rămăsese iar dezamăgită. Trei erau de la Mike, două de la mama lor, unul de la tapiţer, altul nu spunea nimic – reacţie posibilă când îţi răspunde robotul la celălalt capăt al liniei. Unul era de la o veche prietenă a lui Ros, Scarborough, care o ruga să o caute. Deci Ros nu se afla la ea. Altul era, în mod evident, de la cineva care lucra la Vandina:

— Ros, sunt Liz. Mă întreb dacă te-ai întors. Avem câteva probleme la care numai tu ştii răspunsul, şi Dinah e pierdută fără tine. Şi am aflat câte ceva despre ştii tu, ce. O să ţi se pară interesant. Sună-mă cum vii. Ciao.

Maggie ascultă mesajul de câteva ori. Era clar că treburile la Vandina se mişcau mai greu fără Ros, şi evident că plecase pe neaşteptate şi că cei de acolo habar n-aveau când avea ea de gând să se întoarcă. Ceea ce o intriga erau cuvintele spuse în şoaptă „ştii tu ce”. Îşi aminti că şi Mike pomenise ceva. Să existe vreo legătură?

Maggie luă un pix şi notă pe agenda de lângă robot Liz – Vandina. Cel puţin aflase un nume de la firmă, altul decât al lui Dinah. Va merge direct la această Liz şi va afla exact ce-a vrut să spună la telefon.

Luă micul dejun şi îşi bău cafeaua. Era prea devreme să înceapă cu telefoanele, aşa că se hotărî să

se mai uite prin casă, poate descoperă vreun indiciu.

Încercă să-şi facă o imagine a vieţii pe care o ducea Ros. Mike i-ar fi putut spune, dar era altceva să descopere singură, şi poate că Mike nici nu ştia totul. Putea fi bărbatul vieţii ei, dar după o căsătorie dezastruoasă Ros s-ar putea să-şi fi pierdut încrederea în bărbaţi. În orice caz, fusese întotdeauna cam secretoasă. Era limpede că nu-i spunea lui Mike orice, dovadă că nu-i pomenise de accesele de violenţă ale lui Brendan.

Trecând din cameră în cameră, optimismul lui Maggie, în speranţa că va găsi ceva, începu să scadă. Deşi Mike aruncase laptele, în frigider era o pungă cu filet de heringi expirat, o bucată de pui prăjit care începuse să miroasă. Într-un dulap, nişte haine aşteptau să fie călcate, iar în coşul din baie câteva rufe murdare. Groaznic… fiecare lucru demonstra că Ros nu avusese de gând să plece pentru mai mult timp, şi totodată nimic nu arăta unde ar putea fi.

Maggie se uită la ceas. Era trecut de ora 9. În primul rând ar fi bine s-o sune pe maică-sa. Nu ştia cum să-i explice că Ros a dispărut, fără s-o neliniştească, şi nici nu putea evita întrebările legate de Ari şi Corfu, de prezenţa ei în Anglia. Dar n-avea încotro.

Telefonul sună îndelung, şi Maggie tocmai voia să renunţe, când auzi o voce de bărbat:

— Alo! Aici colonelul Ashby.

Maggie tresări. Era ultimul om cu care ar fi vrut să discute acum. De ce oare continua să-şi spună colonel? Nu mai era colonel de cel puţin douăzeci de ani. Ce ridicol!

— Harry? Sunt Maggie. Pot vorbi cu mama, te rog?

— Nu ştiu pe unde umblă… E pe aici, pe undeva…

a spus că merge să taie nişte trandafiri.

— Vrei s-o chemi, te rog?

— Ai tupeu, mormăi el ţâfnos, iritat că-l deranjează.

„Se complace să nu facă nimic, îi spusese cândva Ros, cu amărăciune. Şi-ar dori să mai aibă ordonanţă. A găsit-o pe mama”.

Maggie aşteptă, recapitulându-şi în gând ce-o să-i spună, când, în sfârşit, auzi vocea cristalină şi uşor gâfâită:

— Margaret, tu eşti?

— Da, mămico.

— Slavă Domnului, ce surpriză! Şi ce bine te aud, ca şi cum ai fi în camera alăturată, nu în Corfu.

— Nu sunt, spuse Maggie.

— Poftim?!

— Nu sunt în Corfu. Sunt în Stoke-sub-Mendip.

— În Stoke…? Vrei să spui cu Rosalie?

— Nu, nu sunt chiar cu Ros…

— Margaret! Vocea lui Dulcie Ashby suna cam teatral. Margaret, sper că nu l-ai părăsit pe Ari, nu-i aşa?

Maggie se simţi deodată mai mică. Dulcie avea o putere asupra fiicei sale, care pe Maggie o enerva.

— Nu, nu l-am părăsit pe Ari.

— Atunci ce cauţi în Anglia? Habar n-aveam că ai de gând să vii. De ce nu ne-ai anunţat? Când ai sosit?

— Ieri. Aseară. Nici eu nu ştiam că o să vin.

— Te-ai hotărât aşa, deodată, să-ţi iei o vacanţă?

— Mamă, încercă Maggie să preia frânele conversaţiei. M-a sunat Mike acum câteva zile.

— Mike? Vrei să spui Michael? Michael al lui Ros?

— Exact.

— A, da, m-a sunat şi pe mine, să mă întrebe dacă

am văzut-o, de parcă ar fi posibil aşa ceva. Cred că o văd mai rar decât pe tine.

— Uite ce e, Mike n-a vrut să te neliniştească. M-a sunat, crezând că Ros e la mine. Nu era, aşa că am venit să aflu ce s-a întâmplat cu ea.

— Pentru ce, Dumnezeule?!

— Pentru că se pare că a dispărut.

— O, Doamne, iar începeţi! Ce are bărbatul ăsta de intră în panică? Ieri au fost pe aici cei de la poliţie. Ce ridicol!

— Au fost la tine?

— Da. Un tip în uniformă a picat tocmai când luam masa cu Harry. I-am spus că n-am nici cea mai mică idee unde e Ros. De ce naiba ar trebui să ştiu eu? Voi, fetele, nu mi-aţi spus niciodată pe unde umblaţi. I-am spus că e cea mai proastă glumă. Ros e femeie în toată firea, are propria ei viaţă. Nu înseamnă că sunt de acord cu felul ei de a şi-o trăi când aici, când colo, dar în zilele astea toată lumea divorţează. Poate pentru că de la început fac nişte căsătorii ridicole.

Maggie n-avea niciun chef s-o contrazică acum.

— Deci n-ai văzut-o pe Ros şi nici nu te-a sunat?

— Nu, dar nu-i nicio noutate. Cât despre Michael, nu văd de ce Ros ar trebui să-i spună orice mişcare. Doar nu e soţul ei.

— Mamă…

— Uite ce e, Margaret, ai nimerit-o prost. În dimineaţa asta avem de aranjat un dejun în beneficiul pensionarilor, şi mai am o mulţime de treburi de făcut. Când ai sunat, eram în grădină. Când vii pe aici? O să ne vedem cât stai în Anglia, sper?

— Desigur, răspunse Maggie iritată. O să te sun când o să fii mai puţin ocupată.

— Bravo! Sună-mă diseară. Harry se uită la o

emisiune pe BBC 2, ceva despre afaceri, între noi fie vorba ceva îngrozitor de plictisitor. Şi pentru Dumnezeu, nu te mai agita pentru Ros. Sunt convinsă că e foarte bine.

— Bine, mamă, la revedere.

Închise telefonul. Se simţea stoarsă de puteri.

Cel puţin mama ei nu era îngrijorată pentru Ros. Cum de îşi imaginase că ar putea fi? „Cum naiba de a suportat-o bietul tata?” se întrebă Maggie. Nu-i de mirare că s-a dus atât de repede. Fără îndoială, fusese dezamăgit să descopere că tânăra frumoasă de care se îndrăgostise se dovedise a fi goală pe dinăuntru.

„Parcă-i Alaska în cuptor! Pare ceva minunat, dar când te apropii vezi că nu-i nimic acolo decât o îngheţată topită!” glumise cândva Ros.

Maggie, care o admira întotdeauna pe Ros pentru spiritele ei sclipitoare, râsese cu poftă, deşi nu era sigură că o fată ar trebui să vorbească aşa despre propria ei mamă.

„Slavă Domnului că noi semănăm cu tati”, spusese Ros cu altă ocazie.

Amândouă îl adoraseră. Uneori Maggie se speria să nu fi moştenit ceva din firea mamei…

Se întoarse în bucătărie, să-şi mai facă o cafea. Tot aflase ceva din conversaţia cu mama ei. Indiferent de ceea ce gândea Mike, poliţia se ocupa totuşi de acest caz.

Întinse mâna să ia o ţigară. Era cam devreme, dar „O să mă las când mă întorc acasă”, se hotărî Maggie.

Se gândea ce urmează să facă. În primul rând, să închirieze o maşină. Îşi aminti că maşina lui Ros dispăruse. Oare poliţia anunţase dispariţia maşinii? se întrebă Maggie. Oare o vor căuta? Un Golf GT1 nu prea atrăgea atenţia. Dacă Ros ar fi avut gust în materie de

maşini, ar fi fost altceva, dar n-avea. Ea voia o maşină rapidă şi uşor de parcat. O maşină funcţională, ca orice altceva în viaţa ei.

Mai bine ar lua o hârtie şi şi-ar face un plan. Găsi un plic, din cele pe care le desfăcuse, şi începu să scrie o listă:

1 – de închiriat o maşină, 2 – de chemat un taxi la nevoie, 3 – întâlnire cu Brendan, 4 – un drum la Vandina, 5 – de scuturat poliţia, 6 – de discutat cu Mike, 7 – de dat telefon mamei din nou.

Stinse ţigara, cu gândul că avea o mulţime de probleme de rezolvat pe ziua de azi. În Corfu n-ar fi făcut nimic, decât s-o ajute pe soacră-sa să spele covoarele. Apoi i-ar fi rămas toată ziua pentru plajă, înot sau lectură.

Ironia situaţiei o izbi. Ros cea organizată dispăruse, iar ea, Maggie, care nu avusese niciodată o ambiţie, decât aceea de a se mărita cu omul pe care-l iubea, era aici şi trebuia să rezolve o problemă care o depăşea.

Capitolul 6

Era ora 11 şi Brendan Newman era încă în pat. Rar se scula înainte de prânz. Şi pentru ce, mă rog, s-ar scula? N-avea slujbă. În zilele în care avusese una, făcea tot posibilul să se trezească devreme.

De fapt, era o pasăre de noapte, cum îi plăcea să susţină. Nu se simţea bine decât odată cu lăsarea întunericului. Niciodată nu-şi revenea decât cu primul whisky dat peste cap, dimineaţa. Dar noaptea, când toţi picau de somn, el era în putere, gata oricând să mai deschidă o sticlă şi să toarne vrute şi nevrute oricui era dispus să-l asculte. Numele lui era cunoscut

pe o rază de cel puţin patruzeci de mile şi faptul că vorbea la radio îi crease statutul de stea. Chiar şi acum, când noii veniţi în zonă întrebau: „Care Brendan?”, el era în stare să adune spectatori în jurul lui în orice club şi la oricare petrecere.

Când era în formă, avea un fel magic de a vorbi, cuvintele curgeau ca dintr-un torent, era amuzant şi foarte bine informat – reuşea să pară expert în orice domeniu. Dacă încercai să-l iei la bani mărunţi, vedeai că sărea de la una la alta, dar oamenii nu observau. Având strămoşi irlandezi, Brendan se dovedea un povestitor înnăscut.

La început, ştabii de la postul local de radio, unde lucra, refuzaseră să-l folosească, pe motiv că are accent „străin”. Politica lor era să folosească prezentatori cu accent local – la modă de când se renunţase la accentul englezei tip BBC Oxford. Dar Brendan reuşise să se strecoare nu numai în emisiune, ci şi în inimile şi căminele ascultătorilor. Fără îndoială că ar fi ajuns departe, dacă ar fi avut voinţă pe cât farmec avea. Emisiunea lui prinsese repede şi căpătase un renume, încât şi posturile naţionale începuseră să-i acorde interes. Dar vanitatea şi imoralitatea lui stricaseră totul. În loc să meargă acasă, să se odihnească pentru a doua zi de lucru, prefera să frecventeze locuri în care toată lumea dorea să-l sărbătorească şi să-l admire, să-i dea de băut şi să-i asculte poveştile nesfârşite.

Cu timpul, viaţa de noapte îl distrusese. Distrat şi obosit, îşi neglija emisiunile, lipsise la câteva interviuri, pierduse benzi şi chiar devenise nepoliticos, pe calea undelor, cu cei de la emisiunea zilnică „Răspundem ascultătorilor”. Uneori nici nu mai ajungea la studio.

Într-una din zile, regizorul şi un reporter îl

căutaseră în apartamentul lui de burlac, să vadă ce i s-a întâmplat. Îl descoperiseră dormind… în baie.

— Ce dracu', faci acolo? îl zgâlţâise regizorul, crezând că murise, în cadă.

— Dorm!

— Cristoase, aici te-ai găsit?

— E mai aproape de budă, în caz că-mi vine să mă piş…

Regizorul rămăsese încremenit. Brendan putea fi nu numai încântător, ci şi dezgustător.

— Ai uitat că avem o emisiune de transmis şi trebuie să fi la studio într-un sfert de oră? se răsti la el regizorul.

— Linişteşte-te, vin imediat.

— Pe dracu', nu vezi în ce stare eşti? Dumnezeu ştie ce-ai putea debita. O să te înlocuiască Bruce.

— Bruce Stapleton? Împuţitul ăla, plictisitorul ăla de ţig…

— Cel puţin el se află în studio! E politicos şi lumea îl place.

— Mă faci să vărs!

— Nu, Brendan, băutura te face. Şi-ţi promit că o să zbori din radio dacă nu te laşi de ea şi nu-ţi iei treaba în serios.

— N-o să-mi faci una ca asta mie! Sunt Brendan Newman, nu uita!

— Nu-mi pasă cine eşti. Dacă o ţii tot aşa…

Brendan începuse să-l înjure în toate felurile. Regizorul, însă, nu se lăsase impresionat, şi nici consiliul de administraţie, când luară în discuţie cazul său.

Toţi afirmau cu regret că Brendan avea talent, că ar fi putut face carieră, dar pornise pe o cale greşită şi… hotărâră să-l dea afară.

Brendan încercase să protesteze şi chiar să ameninţe, dar degeaba. Se trezise fără slujbă şi cu o reputaţie îndoielnică.

În zilele lui de glorie, Brendan pusese mâna pe un permis Equity, cu care avea acces în lumea artei şi pe care-l folosea şi acum. La început, pentru că era cunoscut, obţinuse şi câteva servicii, să dubleze vocea celor de la reclame şi chiar să joace rolul unui rege într-o pantomimă. Cu timpul, însă, lumea începu să uite că Brendan fusese o celebritate şi nu i se mai oferise nimic. Obţinuse ceea ce îşi dorise întotdeauna… suficient timp liber ca să facă ce-i place. Putea să se îmbete şi să petreacă toată noaptea, fără să trebuiască să se scoale devreme sau să se bărbierească.

Cu toate acestea, Brendan nu era fericit. Dincolo de jovialitatea lui exterioară, ascundea o fire ursuză. Începu să dea vina pe toată lumea că el aluneca în anonimat şi că nu mai dispunea de suficienţi bani să ducă viaţa luxoasă cu care fusese obişnuit, când arunca bani pe băuturi şi mese copioase, pe vacanţe extravagante în străinătate şi umbla numai în maşini sport sofisticate. Dădea vina pe cei de la postul de radio, pe publicul nerecunoscător, pe soartă şi mai ales pe Ros.

— O curvă, începea Brendan când era beat. Era un nimeni când am cunoscut-o. I-am dat totul. Numai Dumnezeu ştie cât am iubit-o. Am ridicat-o pe piedestal şi am adorat-o. Şi uitaţi-vă unde m-a adus.

— Ce ţi-a făcut? se interesau noii veniţi în cercul lui… Prietenii mai vechi ştiau ei mai bine.

— M-a minţit, m-a înşelat şi mi-a pus coarne. Iar eu, prostul, am făcut totul pentru femeia asta… şi m-a stors până n-a mai rămas nimic, şi-atunci nu m-a mai

vrut. O urăsc, şi încă o mai iubesc. O s-o omor. Numai aşa o să mă liniştesc. Gândul că altul ar avea-o mă scoate din minţi.

Noii veniţi îl priveau ca pe un personaj trist, cu inima romantică zdrobită, cu viaţa distrusă din cauza iubirii pentru o femeie necredincioasă.

Prietenii mai vechi priveau lucrurile practic. Brendan era singurul vinovat că o pierduse pe Ros, numai el era vinovat că îşi distrusese cariera şi făcuse o porcărie din viaţa lui.

În dimineaţa aceasta se trezise ceva mai devreme. Îl trezise lumina strălucitoare a soarelui. Era mahmur şi, când deschise ochii, simţi că-i plesneşte capul. Îi închise la loc şi trase o înjurătură. Uitase aseară să tragă draperiile. Nu-şi amintea nici când se dezbrăcase, dar o făcuse, din moment ce acum era numai în chiloţi.

I se mai întâmplase şi înainte, când se întrecea cu băutura, să uite unde îşi petrecuse noaptea şi cu cine. În ultimul timp i se întâmpla, însă, din ce în ce mai des. Nu-şi găsea portmoneul, ceasul sau o carte şi le căuta în disperare, ca în cele din urmă să le găsească exact în locul lor obişnuit. Începea să spună ceva şi uita ce-a vrut să zică.

„Lipsa de activitate e de vină, îşi zicea el. Trebuie să-mi revin, să dovedesc tâmpiţilor care m-au dat afară cine e Brendan Newman”.

Brendan avea idei strălucitoare, dar îi lipseau voinţa şi autodisciplina.

În dimineaţa asta era departe de a fi optimist. Nu se gândea decât că trebuie să se scoale să tragă draperiile. Să nu mai vadă soarele care strălucea mai tare ca oricând.

Se ridică din pat şi, după ce trase draperiile, intră

în baie. Soarele strălucea şi aici, luminând oglinda veneţiană. Cu ochii pe jumătate închişi, îşi căută nişte pastile. Ceva căzu pe jos, dar nu se deranjă să se aplece. Îl durea îngrozitor capul. Amestecă pastilele Alka Seltzer în puţină apă şi bău soluţia. Îi venea să vomite.

Când se privi în oglindă, se îngrozi. Cândva fusese considerat un bărbat frumos. Faţa, altă dată rotundă şi bărbătească, arăta fleşcăită, nebărbierită şi încreţită de riduri. Ochii încercănaţi parcă îi intraseră în orbite, maxilarul îi dispăruse într-o bărbie dublă. Cel puţin mai avea destul păr, dar şi acesta îi atârna neglijent pe frunte, iar culoarea lui neagră îi scotea în evidenţă paloarea feţei. La tâmple încărunţise demult.

Îşi privi propria imagine cu dezgust. Cui i-ar veni să creadă că acelaşi chip zâmbise cândva cuceritor în faţa aparatelor de luat vederi?

Era din nou în pat, aşteptând să-şi facă efectul pastilele, când se auzi soneria de la intrare. Începu să înjure iar şi îşi trase furios plapuma peste cap. Indiferent cine o fi, să se care. Dar intrusul insista. Îl lăsă să sune îndelung, până când se hotărî, înfuriat, să vadă cine-l deranjează.

— Cine-i? întrebă furios în interfon.

— Maggie Veritos. Trebuie să-ţi vorbesc, Brendan.

Brendan se înfurie şi mai tare. Sora lui Ros? Cum îndrăznea? Ea o încurajase pe Ros să-l părăsească, era sigur de asta. Deodată i se făcu frig, de parcă i-ar fi fost teamă de ceva. Teamă? De ce să-i fie teamă de sora lui Ros? Nu era decât o femeie.

— Brendan! Deschide odată! auzi vocea fermă a lui Maggie.

— Bine, deschid.

Brendan apăsă un buton şi auzi uşa de la parter

deschizându-se cu un bâzâit. Îşi puse un halat de mătase roşie şi merse să-i deschidă uşa de la apartament.

Maggie alergase pe scări. Brendan o privi iritat şi oarecum surprins. Întotdeauna o văzuse pe Maggie aşa cum a cunoscut-o când începuse să-i facă curte lui Ros, o fată înaltă şi băieţoasă, îmbrăcată în blugi şi tricouri prea largi. Deşi o văzuse crescând, imaginea ei îi rămăsese în minte ca adolescentă. Acum avu un şoc, dându-şi seama ce mult seamănă cu Ros. Aveau aceleaşi trăsături regulate, aceeaşi nuanţă de verde-albăstrui a ochilor... „ca marea la răsăritul soarelui”, cum afirmase cândva Brendan... şi chiar forma feţei era identică. Şi părul... lung şi bogat, exact ca al lui Ros înainte de a şi-l tăia. Considerase că se potriveşte mai bine unei femei de afaceri.

Întreg trupul i se contractă, şi Brendan simţi o senzaţie dulce şi insuportabilă, jumătate iubire şi jumătate ură. Întreg trecutul îi reveni în faţă – Ros alergând pe scări şi căzându-i în braţe, fericirea care îi alunecase din mâini, dorul după timpurile acelea acum pierdute.

Ce mult o iubise, cu o dragoste a cărei flacără aproape îl ardea. Dar ea se schimbase. Ros pe care o adorase dispăruse... poate nu existase niciodată, cea care rămăsese nu era decât o parodie a iubitei lui... o femeie rece, dură şi ambiţioasă, care îl minţise, îl păcălise şi îi înşelase încrederea. O femeie pe care o ura cu o intensitate aproape paranoică. Îi reveni în minte din nou gândul acela, dorinţa aceea nebună de a o distruge.

Şi părul ei galben.
Se transformă-n rugină şi tânăra fecioară.

Se prefăcu-n ţărână.

Brendan nu-şi mai amintea unde auzise aceste versuri prima oară, dar pentru el deveniseră un fel de litanie care-i domolea patima oarbă şi distructivă. Ros nu avea părul blond, ci castaniu, dar asta nu conta. Ceea ce conta cu adevărat era sensul acestor versuri.

Dacă el nu putea s-o aibă, va avea grijă să n-o aibă nici altul. O spusese de atâtea cât, şi versurile îi întăreau această hotărâre. Uneori îşi imagina cum o strânge de gât până la ultima suflare. Cu o noapte în urmă, visase că Ros era moartă şi că el însuşi o omorâse. Visul fusese atât de real, că aproape îl înspăimântase.

„Eşti nebun! îşi spusese. Sau începi să înnebuneşti! Nu rămâne, băiete, decât să te ridice şi să te bage la balamuc”. Cu toate acestea nu putea scăpa de un fel de sentiment de vinovăţie, dublat de o ciudată euforie.

Iar acum, privind-o pe Maggie, i se păru că vede o stafie. Dar stafia era în carne şi oase şi avea o răsuflare întretăiată, după ce alergase pe scări. Era o stafie îmbrăcată într-un pulover larg de bumbac şi o salopetă, ambele de culoare albastră, un albastru cum Brendan nu mai văzuse niciodată. Simţi că i se învârteşte capul şi se sprijini de uşă.

— Bună, Brendan.

Nu, nu era vocea lui Ros. Îi lipsea acel ton energic pe care-l căpătase de când începuse să urce treptele carierei la Vandina.

— Maggie…

Brendan tuşi, încercând să-şi dreagă glasul. Efortul îl simţi dureros în creieri. Nu avea curaj nici să se mişte.

— N-ai de gând să mă inviţi înăuntru? întrebă Maggie.

— Ce vrei?…

— Să-ţi vorbesc despre Ros.

— Ce-i cu ea?

— Brendan, n-am chef să fac conversaţii în pragul uşii. De ce nu mă laşi să intru?

— Tocmai m-am sculat din pat. Cât e ceasul?

— Unsprezece şi jumătate. De abia a răsărit soarele, adăugă Maggie ironic.

— Bine, intră dacă insişti. Spune ce ai de spus şi pleacă. Mă simt al dracului de rău.

— Nu arăţi prea grozav, observă Maggie caustic, dar vocea îi tremura.

„E nervoasă, îşi zise Brendan uimit. De ce dracu’ o fi nervoasă?”

Închise uşa şi o urmă în bucătărie. Maggie zâmbi. Era o adevărată harababură, ceşti de cafea nespălate, scrumiere pline, haine aruncate peste tot. Dacă semăna cu Ros, trebuie că Maggie era îngrozită. Ros era fanatică în privinţa curăţeniei şi ordinii. Brendan aruncă revistele şi o şosetă murdară de pe un scaun şi se aşează. Maggie rămase în picioare.

— Brendan, începu ea, ştiai că Ros a dispărut?

Vorbele îi pătrunseră în creier ca nişte ace ascuţite. Ştia. Dar auzind adevărul din gura lui Maggie se îngrozi.

— Da, un poliţai a venit la mine. I-am spus că nu ştiu unde e.

— Când asta? întrebă Maggie.

— Nu ştiu, ieri sau alaltăieri. Ce contează? De ce dracu’ să mă întrebe tocmai pe mine unde e Ros? De unde să ştiu eu? Nu sunt decât fostul ei soţ. Acum nu mai fac parte din viaţa ei. Vocea îi era amară.

— Când ai văzut-o ultima oară? continuă Maggie.

— Păi… cred că era înaintea Crăciunului. Nu, stai, ultima oară am văzut-o acum câteva săptămâni într-un bar în Clifton. N-am vorbit cu ea. Era cu cineva.

— Cu cine?

— Cu un bărbat, normal!

Se ridică şi începu să caute o ceaşcă de cafea, numai să nu-şi mai amintească. Ştiuse că are pe altcineva. În privinţa bărbaţilor, Ros era ca regina albinelor, îi lăsa să danseze în jurul ei şi apoi îi făcea praf. El, unul, se obişnuise cu gândul… nu? Dar s-o vadă efectiv cu altul, fusese cu totul altceva. I se întorseseră maţele pe dos.

— Cred că era Mike, nu? întrebă Maggie.

— Mike, tâmpitul ăla de profesor de sport? Nu, nu era el.

— Atunci cine era?

— De unde dracu’ să ştiu eu?

Adevărul e că memoria îi făcea feste din nou. Ros era cu altul, şi asta contase. Cu cine, n-avea importanţă. L-ar fi strivit ca pe un gândac, şi pe Ros odată cu el. Dar Keith Buchanan, un fost coleg şi vechi prieten, îl ţinuse în permanenţă de vorbă, până Ros şi bărbatul dispăruseră. Scăpase cel puţin de o ceartă în seara aceea.

Deschise dulapul şi constată că rafturile erau goale. Se duse şi luă de pe pervazul ferestrei o ceaşcă murdară, cu gândul s-o spele.

— Vrei o cafea? o întrebă pe Maggie.

— Îmi oferi?

— Întocmai. Ţi se pare ciudat?

— Nu pari prea încântat că mă vezi…

— Nu sunt, dar dacă tot pun apă la fiert… Deşi n-am nici ceşti curate.

— Văd. O să ţi le spăl eu. Începu să culeagă ceştile murdare şi să le pună în chiuvetă. Apă caldă ai?

— Încearcă, dacă laşi să curgă apa mai mult, poate vine. Dar nu te deranja, supravieţuiesc eu.

— Observ, remarcă Maggie, căutând un detergent. Dacă tot vrei să beau cu tine o cafea, aş prefera o ceaşcă curată.

— N-ai decât, răspunse turnându-şi apă caldă peste granulele de cafea. Preferi poate să-ţi faci singură şi cafeaua.

— Desigur, dar între timp îţi spăl şi ceştile. Mai ai şi altele? E păcat de apa asta fierbinte.

— Lasă-le, vru s-o oprească Brendan, dar era prea târziu. Maggie deja dispăruse.

Brendan luă o gură de cafea. Îi veni să vomite. Fugi în baie. Când a ieşit, Maggie tocmai apărea din dormitor.

— Ce dracu’ ai căutat acolo?

— Ceşti murdare.

— N-ai ce găsi, se răsti el, nervos că Maggie se purta de parcă era la ea acasă.

— Le vezi? Maggie îi puse sub nas o ceaşcă şi o sticlă de whisky. Erau sub pat, şi încă trei pe fotoliu. Cum poţi trăi aşa, ca un porc?

„Sigur, îşi zise Brendan sarcastic. Exact ca Ros”.

— Mai vrei ceva? întrebă Brendan, care de abia aştepta s-o vadă plecată.

— Dacă nu ştii unde e Ros, nu.

— Ţi-am spus că nu ştiu.

— Zici că n-a trecut pe aici în ultima vreme?

— N-a fost de mult. Ţi-am mai spus unde am văzut-o. Nu-i mai place tovărăşia mea… Când eram soţul ei… era fericită să fie numai cu mine. Dar timpurile se schimbă, Maggie, se schimbă. Cred că-i e

frică de mine. Brendan începu să râdă.

— Înţeleg.

Maggie îi întoarse spatele şi Brendan rămase din nou surprins de asemănarea ei cu vechea Ros, fata cu care se căsătorise. Întinse mâna, tentat să-i atingă părul mătăsos, dar se răzgândi.

Maggie se întoarse spre el:

— În acest caz, te las în pace. Sperasem să mă poţi ajuta.

— Nu-ţi faci o cafea?

— N-are rost să te mai deranjez. Dacă auzi ceva de Ros, sună-mă.

— N-o să mă sune, aş fi ultima persoană, răspunse Brendan.

Maggie se îndreptă spre uşă. Brendan o urmă, îi deschise şi rămase în prag, urmărind-o cu privirea. Slavă Domnului că plecase! Se simţi uşurat. Dar de ce dracu' venise? Chiar o fi crezut că ştia ceva despre Ros? Sau n-a vrut decât să se amuze pe seama lui? Capul îi pocnea de durere. Închise uşa şi se duse direct în dormitor unde se trânti în pat fără să se mai dezbrace.

Maggie ieşi şi se îndreptă spre parcare.

Închiriase o maşină Metro. Porni în viteză. Se lovi de trotuar, dar îşi continuă drumul, nervoasă.

De-abia la capătul străzii străjuită de blocuri impozante, întoarse maşina spre oraş şi mai încetini din viteză. Îi vâjâia capul. Îi fusese cam frică să-l viziteze pe Brendan şi, cu toate asigurările pe care i le dăduse lui Mike că e în stare să-şi poarte singură de grijă, stătuse tot timpul în tensiune, conştientă că Brendan era un tip periculos.

Riscase… ar fi riscat orice de dragul de-a afla ce s-

a întâmplat cu Ros, şi meritase să rişte. Scăpase nevătămată şi, deşi nu o găsise pe Ros, iar Brendan afirmase că nu ştie nimic despre dispariţia ei, Maggie simţea că minţise. Îl întrebase nu o dată dacă o văzuse pe Ros recent, dacă fusese la el, şi el negase. Susţinuse că nu, dar sub pretextul că se duce să caute ceştile murdare, ea verificase şi găsise în dormitor dovada evidentă a minciunii lui. Printre lucrurile aruncate pe jos, în dezordine, zărise o eşarfă. Era de mătase, cu modele în bleu şi verde şi cu chenar auriu. O recunoscuse imediat. Era a lui Ros.

Ridică uşor piciorul de pe accelerator şi, cu o mână, scoase eşarfa din buzunarul în care o ascunsese. I-o cumpărase chiar ea de la unul din buticurile din Kerkira. La început se gândise să n-o jignească, având în vedere că Ros lucra pentru cea mai mare companie producătoare de eşarfe de lux, dar apoi socoti că-i va plăcea. Era un model cu desene specific greceşti, şi poate i-ar inspira şi pe designerii de la Vandina. I-o trimisese lui Ros cu o lună în urmă, de ziua ei de naştere.

Şi Brendan care afirmase, că nu-i mai intrase în apartament de dinainte de Crăciun... Eşarfa dovedea contrariul.

„O, Doamne! Ros, ce ţi-a făcut bărbatul ăsta?” se întrebă Maggie şi inima i se strânse de durere.

Se opri la prima cabină, să-l sune pe Mike. Spre norocul ei, era pauza de prânz şi Mike nu era la ore.

— Maggie! S-a întâmplat ceva?

— Nu sunt sigură, încercă Maggie să-şi dreagă vocea gâtuită de nervi şi emoţie. Dar s-ar putea... Tocmai vin de la Brendan.

— Ce ţi-a spus?

— O, mi-a spus că n-a văzut-o de luni de zile, dar minte. Eşarfa ei era acolo.

— Eşarfa? Ce eşarfă?

— Aceea pe care i-am trimis-o de ziua ei, luna trecută. Înseamnă că a fost la el de curând. Mă duc la poliţie, voiam doar să ştii şi tu. Şi să te întreb care circă se ocupă de caz.

— Cei de la HQ, dar să fiu sincer nu cred că o să-i intereseze.

— Cum adică n-o să-i intereseze?

— M-au sunat ceva mai devreme. Au găsit maşina lui Ros.

— Unde?

— În parcarea din faţa gării Temple Neads. Îngrijitori le-au spus că e în parcare de o săptămână, aşa că poliţia consideră că faptul le confirmă teoria… că Ros pur şi simplu a plecat undeva. Cu maşina lăsată în faţa gării, e normal să se presupună că a luat un tren.

— Da, dar…

— Spune-le despre eşarfă, dacă vrei, dar cred că nu faci decât să dai cu capul de zid.

— Ce să facem atunci? întrebă Maggie disperată.

— Ai fost la Vandina?

— Nu, nu încă.

— Ar trebui. Mă tot gândesc la ce mi-a spus Ros… că se întâmplă ceva putred acolo. Poate are legătură cu dispariţia ei. O femeie ca Dinah Marshall trebuie să ştie mai multe.

— Dar eşarfa…?

— Ne poate duce pe o pistă greşită. Mai exista vreun indiciu că Ros a fost pe acolo?

— Nu, dar…

— Atunci n-are rost să continuăm acolo. Cred că exagerezi, Maggie. Du-te şi caut-o pe Dinah, şi mai vorbim diseară.

— Dar...

Convorbirea se întrerupse. Nu mai avea fise şi se îndreptă spre maşină. Acum era mai calmă. Faptul că vorbise cu Mike o făcea să se simtă mai bine şi poate că el avea dreptate. Poate că exagera în povestea cu eşarfa. Faptul că Brendan o minţise nu însemna neapărat că o ţine pe Ros sechestrată pe undeva. Poate avea motivele lui să-i ascundă că Ros trecuse pe la el să-l vadă. Maggie nu era însă convinsă de asta. Mike poate era mai realist, dar nu-l cunoştea pe Brendan, aşa cum îl cunoştea ea. Îi intrase în cap că pot găsi motivul dispariţiei lui Ros la Vandina.

Oare se întâmplase ceva la firmă, care o deranjase pe Ros într-atât încât să simtă nevoia să plece un timp? Maşina îi fusese găsită la gară. Dar geamantanul? Să fi cumpărat altul? Şi de ce nu i se destăinuise lui Mike? E adevărat, fusese plecat, dar Ros apucase să-i spună că ceva nu-i în regulă la firmă. De ce nu-i spusese mai multe? Indiferent de ce plecase, Ros ar fi trebuit să ia legătura cu el.

Maggie începu din nou să tremure. Porni maşina, încercând să-şi depăşească sentimentul de panică. Va merge direct la Vandina şi pe urmă la poliţie, să le arate eşarfa. O luă hotărâtă spre şoseaua care ducea în afara oraşului.

Capitolul 7

Fabrica Vandina şi blocul cu birouri, proiectate estetic şi funcţional, se aflau în câmp liber, undeva la marginea unui sat. Maggie parcă maşina în spaţiul

enorm din faţa blocului. Soarele strălucitor de iunie îşi reflecta razele în nesfârşitele panouri de sticlă. Aerul era parfumat de mirosul sutelor de tufe de trandafiri care înconjurau locul de parcare.

Încuie maşina şi intră în clădire. Recepţionera, aflată în spatele unui birou de lemn lustruit, o privi zâmbind.

— Bună ziua. Doriţi ceva?

— Vreau să vorbesc cu Dinah Marshall.

Zâmbetul recepţionerei se răci.

— Aveţi fixată o întrevedere?

— Nu, dar sper să mă primească. Sunt Maggie Veritos, sora lui Ros Newman.

— A, înţeleg. Se pare că numele lui Ros avea greutate. Îmi pare rău, dar domnişoara Marshall nu e aici momentan. A avut un prânz de afaceri, iar când se va întoarce intră în şedinţă. Vreţi să vorbiţi cu secretara?

Maggie ezită, nu era chiar ce îşi dorise, dar trebuia să facă ceva.

Recepţionera formă un număr.

— Liz, sora lui Ros e aici la mine. Voia s-o vadă pe domnişoara Marshall, dar i-am spus că poate o ajuţi tu.

Liz, îşi aminti Maggie. Persoana care o sunase pe Ros şi-i lăsase mesajul acela.

— Urcaţi scările, o luaţi pe coridor, şi a treia uşă pe dreapta, o pofti recepţionera.

Pantofii lui Maggie se înfundau în mocheta groasă, de un albastru închis.

Ajunsă în capul scărilor, auzi o uşă deschizându-se şi o fată drăguţă, cam plinuţă, îmbrăcată într-un costum elegant de culoare bleumarin, îi ieşi în întâmpinare.

— Poftiţi înăuntru. Semănaţi grozav cu sora

dumneavoastră.

O conduse într-un birou cu fişete din lemn, ici-colo câte o reclamă pe pereţi şi chiar schiţe originale, înrămate.

— Luaţi loc. Sunt Liz Cristopher.

— Maggie Veritos.

— Îmi pare bine. Cu ce vă pot ajuta?

— E vorba de Ros. Se pare că nimeni nu ştie unde e. Mă întreb dacă ai vreo idee?

— Îmi pare rău. Aici nu e. A sunat şi mi-a spus că are nevoie urgent de un mic concediu.

— Nu ţi-a spus de ce?

— Nu.

Maggie îţi muşcă buza. Liz fusese ultima persoană cu care vorbise Ros înainte de a pleca. Îi ascunde, oare, ceva?

— Cum ţi s-a părut? Era tulburată?

— Nu tulburată, dar vocea îi suna nefiresc. Era cam încordată, preocupată în ultimele zile.

— Ce anume o neliniştea? Te întreb, pentru, că i-a spus lui Mike Thompson, prietenul ei, că ceva nu e în regulă pe la voi. Poate ştii despre ce e vorba?...

— O, înţeleg. Obrajii rotofei ai lui Liz se colorară. Păi, nu ştiu dacă s-ar cuveni să vă spun... Se opri brusc, auzind o uşă deschizându-se. În prag apăru un tânăr. Înalt, blond, arătând al naibii de bine, îmbrăcat în pantaloni largi şi o cămaşă în dungi, părea că domină cu trupul lui zvelt tot biroul. Liz se înroşi şi mai tare.

— Ce-i jenant, Liz? întrebă el.

Maggie observă că are un accent metalic, transatlantic.

Fără să aştepte răspuns, tânărul se întoarse spre Maggie şi o privi lung, cu ochii lui albaştri şi zâmbitori,

încât lui Maggie i se tăie răsuflarea.

— Mă scuzaţi că vă întrerup. Sunt Steve Lomax, fiul lui Dinah Marshall.

Maggie se uită la el uluită. Habar nu avusese că Dinah avea un fiu. Nu-şi amintea ca Ros să-i fi pomenit numele vreodată.

— Maggie Veritos, sora lui Ros.

— Mi-am închipuit. O cauţi pe Ros?

— Nu chiar, ştiam că nu-i aici. Încerc doar să aflu unde o fi. Sunt foarte îngrijorată.

— Poftim?! Nu înţeleg. Îngrijorată pentru Ros?!

„Altul căruia i se pare de necrezut”, se gândi Maggie şi adăugă cu voce tare:

— Nimeni nu ştie nimic despre ea. Speram că aici are cineva vreo idee…

— Cine anume? întrebă Steve, şi ochii i se îngustară.

— V-am spus că noi nu ştim nimic, intră brusc Liz în vorbă. Eu am discutat cu ea la telefon, şi nu mi-a precizat unde pleacă.

Liz se înfierbântase şi era clar că nu avea să-şi continue ideea pe care o întrerupsese când intrase Steve.

— Am crezut că poate Ros a vorbit cu mama ta despre intenţiile ei. Sunt prietene, nu? îl întrebă Maggie.

— Ai dreptate. În calitate de asistentă personală a mamei, Ros îi este indispensabilă. Dar nu cred să ştie mai mult decât noi. E chiar supărată pe Ros că a părăsit-o tocmai acum.

— Aş vrea totuşi să vorbesc şi cu ea. Poţi să-mi stabileşti o întrevedere? se adresă Maggie secretarei.

— Are o agendă foarte încărcată, încercă Liz.

— Nu o s-o reţin prea mult. Dacă are nevoie de

Ros înseamnă că şi ea e interesată să-i dăm de urmă.

— Azi e imposibil. Mâine.

— Am o idee mai bună, interveni Steve. Mâine seară avem o mică petrecere. Ce-ar fi să vii şi tu?

— O petrecere? O nu, mersi, nu vreau să deranjez.

— Nicio problemă. Vor fi prezenţi numai mama, Don Kennedy, contabilul, Jayne Peters Browne, noul designer, soţul ei şi eu. Toţi sunt de la Vandina, în afară de soţul noii desenatoare, aşa că poate afli ceva. Zâmbi din nou, cu zâmbetul lui fermecător, care putea topi orice femeie. De fapt, cu Ros am fi fost şase, şi cum tot nu e aici, aş fi încântat să o înlocuieşti. Cred că mama va fi de acord cu mine. Ei, ce zici? Steve o privi provocator. Bineînţeles, dacă nu ai altă întâlnire…

— Nu, n-am. Îţi mulţumesc şi accept cu plăcere invitaţia.

— Perfect. Unde stai?

— La vila lui Ros. O ştii?

— Da. O să-ţi trimit maşina la ora şapte. Acum te rog să mă scuzi, dar am de verificat nişte hârtii – o treabă pe care de obicei o făcea Ros. Liz, te rog să ai la mine cu carneţelul peste cinci-zece minute. Vreau să-ţi dictez nişte scrisori.

O expedia politicos, dar ferm. Tânărul ăsta ştie ce vrea, se gândi Maggie.

— Aştept să ne revedem, domnule Lomax.

— Şi eu. Şi te rog să-mi spui Steve, replică acesta şi ieşi.

Liz o conduse până în parcare. Maggie înţelese că vrea să-i mai spună ceva.

— Doamnă Veritos, m-aţi întrebat de ce era Ros încordată în ultimul timp. Nu puteam vorbi, pentru că Steve era în biroul de alături şi nu ştiu dacă ar trebui să vă spun… Dar pentru că sunteţi sora lui Ros, cred că

pot avea încredere. Şi dacă v-ar putea ajuta s-o găsiţi pe Ros... deşi nu ştiu ce legătură are cu dispariţia ei...

— Spune!

— Păi... Liz se uită în jur, să se asigure că nimeni nu trage cu urechea şi se hotărî: Ros credea că în Vandina a apărut o molie.

— O ce?!

— Un spion industrial, cineva care urmăreşte cifrele vânzărilor şi le comunică unei părţi terţe, care face copii după desene şi după planurile cu cele mai noi modele, cineva care fură ideile şi le plasează celui care l-a angajat. Poate vă pare ciudat, ca în filmele cu James Bond, dar asemenea lucruri se mai întâmplă şi în realitate. Concurenţa e distrugătoare, mai ales în lumea modei. E foarte important să fii primul, oricine are o idee originală trebuie să se grăbească să o lanseze. Vandina este de mult timp unul din lideri în domeniu. Ros credea că firma noastră a început să fie spionată, şi eu înclin să-i dau dreptate. Chiar în dimineaţa asta, unul din concurenţii noştri, o firmă nouă, Reubens, a publicat o nouă linie pentru genţile de primăvară, o copie exactă după ultima idee a lui Dinah. Poate e o simplă coincidenţă, dar eu, una, nu cred. Cred că Ros avea dreptate, cineva, într-o funcţie de încredere la Vandina, lucrează în realitate pentru cei de la Reubens.

Liz se opri, trăgându-şi răsuflarea, şi Maggie o privi uimită.

— Dumnezeule! E jalnic! Dar de ce ar avea legătură cu dispariţia lui Ros?

Liz dădu din cap neputincioasă.

— Drept să vă spun, nu ştiu. Dar m-aţi întrebat de ce era Ros tulburată, şi cred că ăsta-i motivul. Îmi pare rău, acum trebuie să mă întorc. Steve mă aşteaptă, şi

n-aş vrea să ştie că v-am vorbit despre această problemă. Liz ezită o clipă, apoi continuă, roşindu-se: Vă rog să nu-i pomeniţi nimic domnişoarei Marshall despre discuţia noastră. Nici Ros n-a vrut să-i spună până nu află exact cine e spionul. Dinah se pierde uşor şi Ros încearcă s-o protejeze cât de mult posibil.

— Dar va trebui să afle.

— Până la urmă, desigur. Deja ştie că Reubens i-a preluat ideea. Ştirea a apărut în ziarul de dimineaţă şi a trebuit să i-l arăt. Suntem într-o situaţie groaznică, trebuie regândită întreaga linie de modele de primăvară. Aş prefera să nu afle ce-i mai rău, până nu apare Ros. Regret, trebuie să plec. Discuţia să rămână confidenţială, vă rog.

Înainte ca Maggie să mai poată s-o întrebe ceva, Liz o luă la fugă spre clădire.

Maggie începu să reflecteze la cele auzite. Dacă exista la Vandina un spion, însemna că Ros a plecat să facă verificări. Dar de ce întârzia atât de mult? Îngrijorarea lui Maggie, în loc să dispară, crescu.

„O, Ros, unde naiba eşti? Şi dacă eşti bine, de ce nu dai niciun semn de viaţă?”

Aici ca şi la vilă nu găsi niciun răspuns.

În seara aceea, Maggie se duse să ia masa cu Mike, într-o cârciumă, gen de local căruia Maggie îi dusese dorul, în ciuda faptului că se obişnuise cu tavernele pitoreşti din Corfu. Era plăcut şi acolo, să stai la o masă, să mănânci fructe de mare proaspete, să priveşti marea la apusul soarelui şi să asculţi cântecul valurilor şi al muzicii în acordul căreia proprietarul şi fiii săi dansau dansuri greceşti populare, dar, cu toate că se bucura de toate acestea, Maggie tânjise după

atmosfera tipic englezească a cârciumilor pline de lume şi de fum.

Haywen era cârciuma care şi-o dorise. Mesele de lemn goale erau aşezate în jurul unei pietre – un fel de cămin în care, în toiul verii, nu ardea niciun foc – pereţii erau decoraţi cu alămuri de harnaşament şi pe un raft era expusă o colecţie de căni Toby. Maggie de abia aştepta să li se aducă friptura şi plăcinta cu rinichi – erau feluri de mâncare specific englezeşti, al căror miros plutea în aer. De când plecase de la Vandina simţea un nod în stomac. Când sosi chelnerul, mirosul, puternic acum, îi răscoli stomacul şi-i pieri orice poftă de mâncare.

Mike, în schimb, goli farfuriile.

— Acum spune-mi ce-ai aflat? întrebă el, bând cu sete din halba de bere.

Deşi îi promisese lui Liz că va păstra secretă convorbirea lor, Maggie se hotărî să-i împărtăşească şi lui Mike ceea ce aflase. Simţea că poate avea încredere în el.

— De necrezut, comentă Mike, dar povestea nu duce nicăieri, mai ales că Liz nu ţi-a spus pe cine bănuieşte vinovat de scurgerea informaţiilor.

— Aşa e. I-am promis să nu pomenesc nimic despre asta faţă de Dinah, deci suntem blocaţi. Cum s-o fac să vorbească? Am dat după-amiază telefoane la toţi prietenii lui Ros, dar degeaba. Mă simt de parcă aş alerga prin beznă.

— La fel m-am simţit şi eu când te-am căutat… pur şi simplu neajutorat. Când mi-ai spus că vii, am devenit mai optimist, dar văd că a fost doar o iluzie, batem amândoi pasul pe loc.

— Aşa-i. Am presentimentul că s-a întâmplat ceva cumplit. Ar trebui să încercăm să-i mai presăm pe cei

de la poliţie.

— Ţi-am mai spus. Ei sunt convinşi că Ros a plecat undeva cu trenul. Poate au dreptate. Cine altul, în afară de Ros, să fi lăsat maşina parcată la gară? Şi de ce ar fi făcut-o, dacă nu să se urce în tren?

— Au controlat maşina, s-au uitat în interiorul ei?

— Mă îndoiesc. Cred că numai dacă bănuiau ceva suspect în legătură cu Ros ar fi verificat o maşină încuiată şi parcată reglementar. Ce crezi c-ar fi putut descoperi?

— Orice, omul mai uită câte ceva în maşină. Oare Ros mai are un rând de chei? Dacă le găsesc, arunc eu o privire acolo.

— Ar fi o idee, dar nu o văd eu pe Ros uitând vreun lucru în maşină.

Maggie nu spuse nimic. Mike avea dreptate. Ros era prea ordonată ca să uite ceva în maşină. Dar tocmai asta era ciudat în toată povestea, nimic nu se potrivea cu firea lui Ros. De altfel, Maggie spera să descopere în maşină lucrurile altcuiva, a cuiva care să fi fost cu Ros în maşină. Poate Brendan?

— Mai bei ceva?

— Nu, mersi.

— Atunci hai să mergem. M-am săturat de zgomotul ăsta, spuse Mike, arătând spre aparatul de jocuri mecanice.

Ieşiră. Soarele apusese. În drum spre maşină, Maggie îşi puse haina de bumbac, albă. Nu era prea călduroasă, şi afară se făcuse răcoare. Începu să tremure.

— Ţi-e frig?

— Puţin. Nu m-am obişnuit încă cu vremea din Anglia.

— Cred că nu ţi-am mulţumit cât se cuvine, că ai

venit aşa de repede.

— Nici nu e cazul. Ros e sora mea şi sunt la fel de îngrijorată pentru ea ca şi tine.

— Cum a reacţionat soţul tău la o plecare atât de bruscă?

— N-a fost prea încântat, recunoscu Maggie. Dar cred că-i e mai uşor fără mine. Acum poate sta în oraş, fără să mai bată drumul de la Kassiopi la Kerkira şi înapoi, în fiecare zi. Ştii, avem un apartament în oraş.

— Cu ce se ocupă soţul tău?

— E arhitect, iar Corfu e o insulă în plină dezvoltare. Oricine deţine o bucată de pământ vrea să construiască pe ea un hotel sau un bloc. Parcă s-au trezit toţi deodată şi şi-au dat seama că turismul înseamnă prosperitate, că câştigi mai uşor şi mai bine, decât ocupându-te doar de recoltele de măslini. Au apărut peste tot terase şi cafenele. Cei care locuiesc pe şosea sau pe litoral au înţeles că nu au decât să deschidă uşile şi să ofere o răcoritoare, că lumea dă buluc. Până nu demult, mulţi dintre ei erau foarte săraci, şi acum au o mulţime de bani. Sunt oameni simpli, credincioşi şi ţin mult la familie. Sper că influenţa vestului să nu-i schimbe prea mult. Sunt oameni foarte buni. Familia, acolo, e atât de puternică! O mamă reprezintă în Corfu adevărata putere.

— Pari să fii foarte convinsă de ceea ce afirmi. Bănuiesc că ai simţit pe propria piele această putere.

— Într-un fel. E grozav când eşti născut pentru aşa ceva. Eu, una…

— Cum de te-ai căsătorit cu un grec?

— L-am cunoscut când era în Anglia, la specializare.

— Erai şi tu la facultate?

— O, eu nu! Maggie începu să râdă. Ros a fost

întotdeauna deşteapta familiei. Eu am fost secretară, de fapt... dactilografă. Ari a venit la firma unde lucram pentru practică.

Maggie se opri. Îşi amintea atât de limpede totul. Ari i se păruse atât de romantic, atât de diferit de toţi tinerii pe care îi ştia. Când i-a propus o întâlnire, a dansat de fericire. Întreaga lor aventură a fost atât de furtunoasă şi de fierbinte, încât atunci când a cerut-o în căsătorie a acceptat fără să clipească. Îi fusese atât de teamă că-l va pierde când va pleca înapoi în Corfu, şi nu se mai gândise la nimic altceva.

— Ai vreun regret? Mike lăsă ochii în jos şi adăugă în grabă: Iartă-mă, nu trebuia să pun o întrebare aşa de prostească.

— Nu-i nimic. Să fiu sinceră... regret puţin. Dar asta-i viaţa, nu-i aşa? Nimic nu iese cum te-ai aştepta...

Ajunseră la vilă, Mike opri, dar lăsă motorul să meargă.

— Nu intri să bem o cafea? întrebă Maggie.

— Poate că ar trebui să te culci mai devreme.

Ar trebui... dar nu voia ca el să plece, nu voia să rămână singură cu gândurile ei în casa goală. Dacă printr-un miracol Ros s-ar fi întors, dacă luminile ar fi fost aprinse...

— Haide, te rog, spuse Maggie.

— Bine, dacă insişti. Mike opri motorul şi se uită la ea zâmbind. Maggie simţi un gol în stomac. O cuprinse un fel de ameţeală. Privirea lui o atrăgea ca un magnet.

— Poate a apărut un nou mesaj pe robot, şopti Maggie ca pierdută. Simţea că acest bărbat o atrăgea fizic.

Într-adevăr, exista un mesaj, dar era de la mama

ei:

— Margaret, eşti acolo? Nu m-ai sunat, dragă. Am aşteptat telefonul tău toată seara. Treci mâine pe aici? Vino la prânz. Harry merge să joace golf, şi am putea sta liniştite de vorbă. Sărut-o pe Ros, dacă o vezi. Poate vine şi ea. Ar fi minunat să fim împreună, ca pe vremuri. Pa, dragă.

— Dumnezeule! explodă Maggie. Nu poate sau nu vrea să înţeleagă că Ros a dispărut.

— Poate nu are rost s-o mai tulburăm cu asta, până nu suntem siguri ce s-a întâmplat.

— N-o prea cunoşti pe mama, râse Maggie, intrând în bucătărie urmată de Mike. Nu se precipită ea decât dacă se ciondăneşte cu Harry. Gândul în sine i se pare prea obositor.

— Ce faci, n-o suni? întrebă Mike.

— Nu astă-seară. O sun dimineaţă. Acum cred că-i pregăteşte cacaua lui Harry.

Trecând pe lângă Mike, să ia ibricul, simţi din nou cum îi tresare trupul, deşi nici nu se atinsese de el.

— Cacaua? întrebă Mike, părând să nu-i observe tresărirea. N-am mai băut de ani de zile. Îmi aminteşte de serile de iarnă din faţa căminului.

— Vorbeşti de zilele din copilărie?

— Din păcate, da. În apartamentul meu nu sunt decât nişte calorifere. Oare Ros n-are nişte cacao? Începu să cotrobăie prin dulapuri. Am găsit! exclamă Mike triumfător. Deşi n-am văzut-o pe Ros niciodată bând cacao.

— Poate o foloseşte la prăjituri. Vrei cacao?

— De ce nu… dacă mai ai lapte.

— Du-te în sufragerie. Îţi pregătesc imediat.

Maggie îl găsi trântit în fotoliu şi cu picioarele întinse pe un scăunel. „Se simte ca la el acasă, şi de ce

nu? se gândi Maggie. Probabil că îşi petrecea destul de mult timp cu Ros”. Aşează cănile pe măsuţă şi se duse să tragă draperiile.

— Ce zici că urmează să facem? îl întrebă, aducând intenţionat vorba din nou despre Ros.

— Habar nu am. E grozavă! comentă Mike, sorbind din cacaua fierbinte.

— Eu, una, o să caut cheile de rezervă ale maşinii, o să mă mai uit prin hârtiile şi lucrurile ei, deşi nu-mi place ce fac…

Maggie se aşează pe un fotoliu cât mai departe de Mike.

— Ai făcut destule într-o singură zi, şi tot n-ai aflat nimic.

— Nici chiar aşa. Cel puţin am aflat ce-a vrut să spună când a afirmat că „e ceva, putred la Vandina”. Crezi, Mike, că i s-a întâmplat ceva pentru că aflase cine e „Molia”?

— Ce vrei să spui?

— E o afacere de anvergură. S-ar putea să fie vorba de o sumă mare de bani. Dacă a aflat cine a fost implicat în spionajul industrial, respectivii i-ar face vreun rău, ca să nu-i demaşte?

— Sună cam… bombăni Mike. Mă gândesc că doar un nebun ar putea-o sechestra.

— Ca Brendan, de exemplu. Văzându-i expresia neîncrezătoare, se grăbi să adauge: Nu-mi place deloc. A încercat să mă mintă. El trebuie să fie. Eşarfa pe care am găsit-o la el e totuşi o dovadă. Simt că e ceva groaznic la mijloc. Tu nu crezi că el ar fi putut s-o…

— Sunt tot mai convins că noi greşim şi că cei de la poliţie au dreptate, că Ros a plecat undeva din proprie iniţiativă. Să luăm, de exemplu, ce se petrece la Vandina. Dacă a bănuit pe cineva, poate s-a dus ca

să verifice vreo urmă. Dacă problema e secretă, înseamnă că nimeni nu trebuie să ştie unde şi de ce a plecat.

— Dar lipseşte de o săptămână! Ştia că te-ai întors şi că o să te îngrijorezi.

— Poate că eu nu mai contez.

Maggie îl privi uluită. Oare vocea lui sunase a resemnare? Sau a părere de rău? Deodată îşi aminti că Brendan o văzuse pe Ros în Clifton cu alt bărbat. Atunci crezuse că Brendan nu vrea decât să atragă atenţia asupra altui bărbat. Acum se întreba dacă nu cumva ceea ce-i spusese era adevărat. Oare exista alt bărbat în viaţa lui Ros? Vocea lui Mike îi întrerupse gândurile:

— Am sentimentul că Ros poate apare în orice moment, şi n-o să fie prea încântată că am dat-o dispărută.

Maggie oftă, şi-ar fi dorit să fie sigură că se va întâmpla aşa.

După ce plecă Mike, Maggie se pregăti de culcare. Deşi o durea tot corpul şi ochii îi ardeau nu reuşi să adoarmă.

„Molia” de la Vandina era încă un mister nerezolvat.

Dar astă-seară nu numai grija pentru Ros o ţinea trează. Atracţia pe care o simţise pentru Mike o neliniştea în aceeaşi măsură. Poate se datora faptului că nu mâncase nimic, dar băuse două pahare cu vin. Totuşi, această atracţie fusese prea puternică şi excitantă. „Nici nu credeam că mai pot simţi aşa ceva”, se gândi Maggie şi mulţumi în gând lui Dumnezeu că reuşise să-şi ascundă emoţia. Era o nebunie, dar adormi cu zâmbetul lui în minte.

A doua zi se trezi cu o migrenă groaznică. Parcă un

fier roşu îi sfredelea tâmplele. Vedea negru în faţa ochilor şi de durere îi venea să vomite. Mai avusese migrene. Uneori durerile persistau zile întregi, alteori, dacă avea noroc, nu durau decât câteva ore.

„O Doamne, se gândi Maggie, şi tocmai azi când am atâtea de făcut. Cum să conduc în halul ăsta? Mai bine iau nişte pastile, mă bag din nou în pat, şi poate mă simt mai bine până diseară, când trebuie să merg la petrecerea lui Dinah. Trebuie să o sun pe mama, îşi aminti ea. Nu, acum nu sunt în stare”.

Se duse în baie, luă nişte pastile cu puţină apă şi se întoarse în pat.

Capitolul 8

— Dragoste… murmură roşcata, unduindu-şi languros trupul mulat pe cel al bărbatului. Nu-i nimic pe lume mai minunat decât să faci dragoste în plină zi!

Steve îşi plimbă mâna pe sânii ei plini, coborî mai jos pe pielea ei fină şi trupul cărnos. Era încă în formă, după încleştarea din ultimele minute.

— Întotdeauna mi-a plăcut să fac dragoste dimineaţa.

— În ce mă priveşte, dimineţile cu tine nu intră în discuţie. Dimineaţa trebuie să mă trezesc în pat, lângă soţul meu. S-ar supăra dacă nu m-ar găsi lângă el, începu să râdă femeia.

— Sunt convins. Bastard norocos! spuse Steve, dar ştia că dacă se trezeau în acelaşi pat nu însemna că făceau şi dragoste. Şi, oricum, n-avea de gând să facă pe gelosul. Prefera el dimineţile, dar şi după-amiezile, petrecute într-o cameră de motel, după un prânz delicios şi câteva pahare de Courvoisier, îi conveneau.

Mâncare bună, băutură bună şi o femeie bună.

După anii petrecuţi la platforma petrolieră de la Marea Nordului se simţea ca în rai. A se trezi lângă aceeaşi femeie, în fiecare dimineaţă, ar fi plictisitor, şi el nu îşi dorea aşa ceva. Era mai bine singur şi liber, mai ales când existau femei ca Jayne Peters Browne.

Steve se întoarse spre ea şi o privi îndelung. Avea un păr roşu strălucitor, cam ciufulit după recenta tăvăleală, şi arăta superb, deşi i se stricase puţin machiajul. Unele dintre femeile cu care se culcase arătau îngrozitor după... cu ochii mânjiţi de rimel, cu gura murdară de rujul şters... Uneori se întreba ce căutase în pat cu ele. Dar nu era cazul cu Jayne... nu încă. De câte ori se uita la ea, avea poftă să facă din nou dragoste. Jayne fusese găselniţa lui Dinah, ca desenatoare, dar el o descoperise ca amantă. Un val de dorinţă îi scutură trupul şi o trase deasupra lui.

Când Jayne îi strânse şoldurile înguste cu genunchii şi se simţi adânc în ea, Steve începu să geamă de plăcere.

— Vrăjitoareo! murmură el în timp ce trupul lui Jayne urca şi cobora într-un ritm sălbatic.

Jayne nu spuse nimic, dar îşi întredeschise buzele şi, cu un zâmbet lacom, se aplecă spre el şi începu să-l sărute cu o pasiune mai arzătoare decât mişcarea trupului.

Steve închise ochii şi se lăsă copleşit de senzaţia dulce şi dureroasă.

Asta înseamnă să trăieşti! Nu se va mai întoarce niciodată în iadul acela îngheţat şi izolat de la Marea Nordului, chiar dacă ar rămâne ultimul petec de pe pământ.

Jayne îi privea faţa frumoasă, schimonosită acum de plăcere, şi se simţi puternică şi triumfătoare. Ea nu îşi pierduse capul, pentru că orgasmul repetat nu

însemna decât ceva despre care citise în Cosmopolitan, niciodată o realitate, dar nu-i păsa. Îşi lua partea ei de distracţie pe ziua de azi. Steve era un amant grozav, deşi nu atât de bun pe cât credea el. Care bărbat era? Faptul că ea avea controlul, că nu era victima propriilor ei dorinţe, o făcea să simtă o euforie dulce şi pură.

De când se ştia, îşi dorise să fie puternică, dar norocul o ocolise.

Se născuse în familia Sweeney, ca unica fată a unui director adjunct la minele de cărbuni din Nottingham. Din cauza funcţiei tatălui său, crescuse complet izolată. Pentru ceilalţi copii din vecinătate, ea era „fiica şefului”. Se ţineau departe de ea, pentru că tată-său putea să angajeze pe cine voia, sau dimpotrivă, să dea afară din serviciu, dar şi pentru că locuinţa lui era mai mare şi mai frumoasă decât casele lor. Când părinţii, din dorinţa de a se ţine în pas cu lumea bună, o trimiseseră la o şcoală particulară, Jayne îşi dăduse seama că nici acolo nu era locul ei. Problema era din cauza banilor. Tatăl ei nu era foarte bine plătit şi avea de acoperit o mulţime de taxe, nu numai pentru Jane, cum i se spunea ei atunci, ci şi pentru şcolarizarea celorlalţi copii. Nu-şi putea permite să meargă să călărească, deşi clubul Pony era centrul de atracţie al vieţii sociale. Nici accentul ei nu se potrivea acolo. Familia păstrase multe obiceiuri de pe când tatăl nu era decât un miner, înainte de a studia şi a reuşi să ajungă director. Şi ce era cel mai rău, Jayne era prea grasă.

Deşi e nedrept, a fi gras egala în faţa colegilor cu o crimă. Era întotdeauna ţinta unor glume, ca de altfel şi ceilalţi copii graşi, care primeau tot felul de porecle! Pentru că fraţii săi erau în permanentă flămânzi,

mesele în familie erau întotdeauna completate cu budinci şi plăcinte, care aveau mai mult aluat decât fructe. La treisprezece ani, când începuse să-i crească pieptul, era mult mai înaltă şi mai grasă decât colegele ei.

Colac peste pupăză, mama îi cosea singură rochiile, ca să mai facă economie. Faptul în sine ar fi fost un avantaj, dacă doamna Sweeney s-ar fi priceput cât de cât la moda adolescenţilor, dar cum nu avea idee, Jayne arăta dezastruos. Se simţea demodată şi şleampătă. Umbla încovoiată, să pară mai scundă, şi nu mai ştia cum să-şi ascundă picioarele şi mâinile care i se păreau prea lungi.

Într-o noapte, visă că se transformase dintr-o răţuşcă urâtă într-o lebădă superbă. Visase că va fi frumoasă şi nimeni nu o să-şi mai bată joc de ea.

Când împlinise cincisprezece ani, la şcoală le-a venit o nouă profesoară de desen. Se numea domnişoara Makim şi era foarte diferită de toţi ceilalţi profesori şi de toţi oamenii pe care-i cunoscuse Jane. Era genul hippy al anilor ’60 şi nu se schimbase prea mult cu trecerea anilor. Avea părul lung, strâns într-o coadă de cal, şi nu se farda. Umbla îmbrăcată în bluze albe şi largi, cu fuste de bumbac înfăşurate în stil indian şi purta saboţi de lemn, cu care tropăia pe coridoarele şcolii. Ca artistă, era adepta libertăţii de exprimare, iar ca profesoară nu dădea importanţă disciplinei, era personificarea acelei generaţii entuziaste, al cărei slogan era „faceţi dragoste, nu război”.

Domnişoara Makim îşi dădu imediat seama că Jane e foarte talentată. O încurajă să lucreze şi să-şi dezvolte talentul şi o luă sub protecţia ei, văzând-o atât de timidă.

— Trebuie să crezi în tine, îi spuse lui Jane. Ai atâtea de dăruit. Toată lumea are ceva de dăruit.

— Nimeni nu te vrea când eşti grasă, replicase Jane.

— Absurd. Interiorul contează.

— Nimeni nu s-a deranjat până acum să afle ce e în sufletul meu.

— Oamenii sunt înclinaţi să ne privească aşa cum ne apreciem noi înşine. Şi tu ai o părere proastă despre tine. Dacă te deranjează doar grăsimea, n-ai decât s-o dai jos.

— Nu reuşesc.

— Încearcă, zâmbi domnişoara Makim.

Se aflau în bucătăria din casa domnişoarei. Jane fusese invitată să se uite peste schiţele pe care domnişoara Makim le făcea pentru picturile cu natură moartă. Trebuia să le prezinte la examenul de grad. Acum era ora mesei.

— Ce mănânci de obicei? o întrebase domnişoara Makim, care apoi se minună ascultând-o: Dumnezeule! De ce nu iei nişte musli sau fructe la micul dejun, în loc de pâine prăjită cu şuncă? Şi de ce mănânci atâtea făinoase?

— Dumneavoastră ce mâncaţi? o întrebă Jane, uitându-se cu invidie la silueta profesoarei.

— Eu sunt vegetariană, mănânc mai mult fructe şi zarzavaturi proaspete.

Jane savurase cu plăcere masa pe care i-o oferise profesoara, dar nu era sigură că se săturase şi nici că mama ei ar fi de acord cu un asemenea meniu.

— Schimbă-ţi obiceiurile şi vei slăbi. Renunţă mai ales la biscuiţi şi ciocolată. Dacă dai jos nişte kilograme, o să arăţi splendid, şi cu înălţimea ta poţi deveni model.

Cuprinsă de entuziasm, Jane se hotărâse să se pună imediat pe slăbit. A dus o adevărată bătălie cu ea însăşi.

— Dumnezeule, o să te topeşti pe picioare! îi spuse maică-sa.

Jane pasa platourile cu mâncare fraţilor ei şi urca în dormitor să ronţăie biscuiţi dietetici, pe care şi-i cumpăra din banii de buzunar. Poate că ar fi renunţat, dacă nu s-ar fi ivit un motiv serios. Se îndrăgostise.

Se numea Graham Toohey. Tatăl lui era noul director de la una din mine. Era blond şi frumos şi se împrietenise cu fratele ei, Martin. Băieţii erau tot timpul împreună, înotau, mergeau la cinema şi – părinţii nu ştiau – la cârciumă. Jane bănuia că se întâlnesc şi cu fete, şi inima i se strângea de ciudă.

Nu prea avusese succes la băieţi. La discoteci era de obicei uitată într-un colţ, nimeni nu o invita la dans, nimeni nu îi ceruse vreo întâlnire. Nimeni nu o sărutase, deşi, de câteva ori, încercase de Crăciun să stea sub vâsc, poate, poate… Asculta cu invidie cum îşi povesteau celelalte fete aventurile, dar nu auzise niciodată amănuntele picante pe care şi le murmurau în şoaptă. Acum se hotărâse. Îl va cuceri pe Graham.

La început se ţinuse deoparte, nu voia să facă o gafă până nu era pregătită. Începu să dea jos din greutate, hainele îi atârnau pe ea. Îşi făcu curaj şi îşi cumpără o pereche de blugi. Luă şi o cămaşă albă, ceva mai largă, asemănătoare cu bluzele domnişoarei Makim, care să-i ascundă şoldurile încă pline. În fine, se hotărî să îşi cumpere rimel, un ruj pal şi chiar şi nişte cercei mari. Le-a încercat acasă, dar a rămas dezamăgită. Fardul o făcea să pară obosită. Poate şi din cauza părului… „Trebuie să mă vopsesc, îşi zise. Mă fac roşcată”.

În după-amiaza aceea îşi petrecu tot timpul în baie. Roşul o prindea. Îi punea în evidenţă ochii verzi şi tenul alb. Renunţă la cărarea pe o parte. Cu cărare pe mijloc faţa nu-i mai arăta ca o lună plină. Încântată, îşi făcu manichiura, îşi puse blugii şi cămaşa şi coborî scările.

Mama ei se înfuriase. Îi spusese că arată ca o plăcintă, ceea ce nu era adevărat… arăta mai degrabă ca o pictură de Botticelli. Mama i-a cerut să revină imediat la culoarea naturală a părului. Jane refuzase, pe motiv că nu se mai duce culoarea. Tatăl ei zâmbise, în semn de aprobare: „Arăţi delicios, scumpo”.

Graham şi Martin erau pe undeva cu bicicletele. Jane se trânti pe gazon, să-i aştepte. Inima îi bătea cu putere. În mână avea revista Cosmopolitan. O ţinuse ascunsă. Maică-sa s-ar fi îngrozit să vadă titlurile: Cât de bine dotat e bărbatul tău? Cum să-ţi găseşti partenerul? Şi altele chiar şocante. Jane începu să citească, voia ca băieţii s-o vadă citind o revistă pe măsura imaginii ei noi.

Când auzi poarta, îi veni să fugă şi să se ascundă. Îşi făcu curaj şi luă o poză de model, sprijinindu-şi bărbia cu o mână. În poziţia aceasta, bluza îi scotea în evidenţă pieptul plin, dar nici nu-şi dădu seama.

Graham se aplecă peste coarnele bicicletei şi fluieră:

— Bună, frumoaso!

— Hei, unde te trezeşti? Asta-i soră-mea, se răsti Martin supărat. Ce dracu’ ţi-ai făcut la păr?

Jane îl ignoră. Se ridică leneş şi porni spre ei. Blugii strâmţi i se mulau perfect pe picioare.

— Nu mi-ai spus că ai o soră aşa de drăguţă, zise Graham şi ochii albaştri îi străluciră cu subînţeles.

— Ce dracu’ te fâţâi aşa? o întrebă furios Martin şi

le întoarse spatele.

— Ce faci mâine seară? a întrebat-o Graham. Nu mergi la discotecă?

— Poate, răspunsese Jane şi inima începuse să-i bată năvalnic.

— Grozav. Ne vedem acolo.

Jane era încântată, dar deodată o apucă groaza. Cu ce să se îmbrace? Îşi cheltuise toţi banii şi nu putea, nu putea să se îmbrace cu una din rochiile vechi.

A doua zi se urcă pe bicicletă şi porni spre casa domnişoarei Makim. Erau în mijlocul vacanţei de vară. Gândul că nu o va găsi acasă o înspăimânta. Dar o găsi în grădină, pictând pisica care dormita sub pom.

— Jane! De-abia te-am recunoscut, o întâmpină domnişoara Makim.

— Mi-am vopsit părul.

— Nu numai asta, ci şi dieta a făcut minuni. Ce te-aduce la mine?

— Ştiu că e o obrăznicie, dar aţi putea să-mi împrumutaţi o fustă, să se asorteze cu cămaşa mea?

— Cred că am ceva mai drăguţ. Hai să încerci nişte toalete, o îndemnase domnişoara Makim, zâmbind.

Câteva minute mai târziu, întreaga garderobă a acesteia era împrăştiată pe pat. Jane îşi alese o rochie lejeră şi elegantă, de culoare crem, cu borduri brodate.

— Arăţi grozav! Cine-i norocosul?

— Se numeşte Graham.

— Fii atentă, Jane, cred că acest Graham te va găsi irezistibilă. Vezi să nu intri în vreo încurcătură. Nu cred că eşti încă pregătită.

— Vai, domnişoară Makim! făcuse Jane pe ruşinoasa, dar avertismentul o amuza. Se credea pregătită pentru orice, după ce îşi pierduse toată noaptea citind Cosmopolitan. Îşi imaginase cum o să-l

înnebunească pe Graham şi cum va fi să trăiască pe propria piele cele citite. Ca un fluture ieşit din crisalidă, Jane era nerăbdătoare să-şi înceapă viaţa, simţurile ei fuseseră stârnite.

În noaptea aceea nu se întâmplă mai nimic. Graham petrecuse mai mult cu băieţii, dar o condusese acasă, o ţinuse pe după umeri şi de mijloc şi îi ceruse să iasă cu el la plimbare în ziua următoare. Acceptase, cu răsuflarea tăiată de bucurie.

A doua zi se plimbară prin sat, trecură pe lângă mina unde lucra tatăl ei şi porniră pe câmp, printre grămezile mari de zgură şi pe malul râului. Când o luă în braţe şi începu s-o sărute, Jane rămase încântată. Nu mai fusese sărutată, dar înţelese că ceea ce făcea îi place foarte mult. După câteva minute, săruta de parcă numai aşa ceva făcuse toată viaţa ei. Simţi că Graham e cam neîndemânatic. Nu era el un timid, dar nu se prea pricepea. Jane îşi zise că se comportă de parcă el ar fi fost un începător, şi nu ea.

Când Graham îi strecură mâna sub bluză, îl lăsă. Nu se simţea ameninţată, dimpotrivă, se simţea puternică şi fericită. Când însă acesta încercă să-i desfacă fermoarul de la blugi, îi luă ferm mâna şi i-o mută pe funduleţul ei obraznic, în timp ce cu şoldurile se lipi strâns de el, la fel de provocator şi natural cum îl sărutase.

Graham gemu înnebunit şi mâna îi alunecă din nou în faţă, spre fermoar.

— Hai, Jane, lasă-mă doar să te ating acolo…

Şi îl lăsă… după un timp. N-avea de gând să meargă prea departe. Cel puţin nu acum. Era prea devreme, şi de altfel era mult mai amuzant să-i ofere câte puţin, să se lase rugată, să se joace cu acest băiat frumos, cum s-ar fi jucat cu un peşte care a prins

momeala.

De atunci, de câte ori ieşeau împreună, Jane îl lăsa să ajungă din ce în ce mai departe şi, când crezu că a venit timpul, că nici ea n-ar mai putea rezista, îl sfătui să cumpere prezervative Durex. Nici nu-i trecu prin cap că sfatul suna a premeditare şi că ea nu avea nici şaisprezece ani. Tot ce ştia era că voia să înceapă un lucru pentru care simţea că fusese născută să-l facă bine.

Prima oară a fost un dezastru. Dar nu ea fusese de vină, şi de aceea se simţise mai puternică decât oricând. Graham se înroşise, se fâstâcise şi se grăbise să vină deasupra ei, ceea ce îi confirmase convingerea că femeile sunt superioare. Jane nu se va simţi niciodată ameninţată sau stingherită în prezenţa unui bărbat, exact ca acum. Ceea ce o timorase fusese atitudinea mamei ei, care dădea tonul în casă, a colegelor care o făcuseră să se simtă proastă, stângace şi nedorită. Pentru bărbaţi, Jane va fi regina albinelor, le va lua sau le va da cât avea ea chef.

— Ne vedem mâine? o întrebase Graham.

— Regret, mâine sunt ocupată, îşi încercase Jane puterea asupra lui, dar în oraş e un film pe care aş vrea să-l văd. Vii să mă iei sâmbătă?

— Dacă aşa vrei tu… Vocea lui Graham era evident dezamăgită. În sinea ei, Jane jubila.

— N-o să facem aşa ceva prea des, nu? Să ne păstrăm pentru ocazii mai speciale. Graham nu avusese de ales.

Odată cu sfârşitul verii, aventura ei romantică se stinsese, dar Jane se schimbase pentru totdeauna. Cu toate împotrivirile mamei, continuă să se vopsească şi hotărî să mai dea câteva kilograme jos, deşi băieţii roiau în jurul ei. Până şi colegele o priveau altfel.

Începură s-o flateze şi s-o cultive, în speranţa că vor găsi şi ele un Graham.

Succesul social îi întări încrederea în sine şi Jane începu să strălucească şi în alte domenii. Absolvi cu brio un colegiu de artă şi design vestimentar şi cariera o purta prin lumea magnaţilor modei. Nu rămânea pe nicăieri prea mult, avea un permanent neastâmpăr. Întotdeauna căuta ceva nou, întotdeauna voia să cucerească alte şi alte orizonturi.

Cu timpul îşi schimbă numele din Jane în Jayne şi puse mâna pe un soţ. Drew Peters Browne. Îl întâlnise la şcoala de artă, şi ceea ce o atrăsese în primul rând era poziţia socială a familiei lui. Aristocraţi…

Drew era bisexual şi înclina mai mult spre partea homo. Un timp, cântase la orgă, într-un grup de rockeri, dar acum nu dorea decât să picteze capodopere. Îşi păstra vechile obiceiuri – cel mai bun whisky, vinurile vechi şi fine, restaurantele de lux, vacanţele în străinătate şi… drogurile. Tatăl lui, deşi şi-ar fi putut permite, refuzase să-l ajute financiar, pentru că ducea o viaţă desfrânată, aşa că Jayne trebuia să completeze puţinul pe care-l câştiga Drew din vânzarea tablourilor.

Era fericită că o putea face. Drew, preferând bărbaţii, ea nu putea avea asupra lui putere din punct de vedere sexual, aşa încât îl domina financiar.

Postul de la Vandina apăruse după moartea lui Van, când Dinah nu se mai putuse ocupa în exclusivitate de desen. Jayne se hotărâse să-l obţină din mai multe motive, şi în primul rând pentru că Vandina era cea mai prestigioasă firmă din lumea modei. Îl obţinu, şi Jayne se mută cu Drew într-una din casele din zonă, într-un loc foarte potrivit pentru munca lui. Totul mergea perfect, iar Steve nu era

decât frişca care acoperea tortul.

Se hotărâse să-l aibă, de cum îl văzuse… exact cum i se întâmplase mai de mult cu Graham. Steve credea că el o cucerise. Îi dădea iluzia că aşa şi era, ca să nu-i jignească mândria de bărbat.

Descoperi că Steve însemna ceva mai mult decât alte cuceriri ale ei. În primul rând, era fiul lui Dinah, şi apoi avea un fel de duritate care-i dădea lui Jayne o senzaţie de frică… Ceva care o incita.

Jayne privi faţa lui atrăgătoare, din nou destinsă, simţi muşchii braţelor sale puternice, încolăcite pe spatele ei, şi căldura fierbinte dintre coapse, şi zâmbi.

„Nu-i rău pentru o fostă puştoaică grăsană. Nu-i rău deloc… şi ăsta-i numai începutul”.

Capitolul 9

La prânz, Maggie se simţi mai bine. Capul îi era încă greu de parcă fusese mahmură sau drogată, dar durerea ascuţită, ca de craniu sfredelit cu o bormaşină, dispăruse.

Se simţea totuşi mizerabil, se ruga să nu-i revină migrena şi parcă nu-şi dorea altceva decât să moară.

Coborî în bucătărie şi îşi pregăti un ceai cu lapte. Ştia din experienţă că în asemenea cazuri cafeaua îi făcea rău.

Deodată, sună telefonul. Ţârâitul o călca pe nervi şi se grăbi să răspundă.

— Tu eşti, Margaret, sau iar e maşinăria aia tâmpită?

Maggie se îngrozi, auzind vocea mamei ei.

— Eu sunt.

— Unde umbli? Te aşteptam la masă.

— Dar n-am zis că vin azi… Te sunam, însă m-a

durut capul.

— Nu zău?! îi reproşă Dulcie, şi Maggie îşi aminti ce puţin o interesa pe maică-sa sănătatea altora.

Când ea şi Ros erau mici, Dulcie considera pojarul sau rujeola o obrăznicie făcută s-o enerveze.

Cât despre migrenele lui Margaret, Dulcie susţinuse întotdeauna că sunt de natură psihică. „N-are cum să te înţeleagă, îi spusese Ros odată. Ea n-a fost bolnavă niciodată”.

Într-adevăr Dulcie, deşi părea o fiinţă fragilă, se bucurase întotdeauna de o sănătate de fier.

— Dacă ai chef să dispari şi tu… pot să ştiu când te mai văd? întrebă Dulcie, făcând aluzie la dispariţia lui Ros.

— Nu ştiu, răspunse Maggie, simţind că îşi pierde răbdarea. Întâi trebuie să aflu unde e Ros. O să te mai sun, promit.

Maggie închise şi imediat se simţi vinovată. Întotdeauna se întâmpla la fel… întâi se enerva, şi apoi îi părea rău. Oare şi alţii aveau pentru părinţi sentimente de iubire care alternau cu ură? În orice caz, nu Ari. El îşi adora mama şi se lăsa cu totul în voia ei.

Maggie observă că durerea de cap îi trecuse aproape de tot şi îi veni ideea să-şi facă, pe lângă laptele cu ceai, şi ceva de mâncare. Se duse în cămară, dar acolo ochii i se opriră direct pe cheile atârnate într-un cui.

Erau cheile de rezervă de la maşina lui Ros. Se hotărî să meargă imediat la gară.

În drum spre Bristol, se gândi fără să vrea la Mike şi la forţa de atracţie pe care o avusese asupra ei. Poate fusese doar o închipuire.

Maggie nu mai condusese de ani de zile pe străzile Bristolului şi acum trebuia să-şi concentreze toată

atenţia pe unde s-o ia spre gară. Pe podul Bath se lucra la drum şi de abia reuşi să scape din înghesuiala de maşini. Ajunsă la gară, căută din priviri maşina lui Ros. Era parcată nu departe de unde oprise ea.

Aşa după cum se aşteptase, maşina era foarte curată înăuntru. Pe scaunul din spate se afla o umbrelă şi o eşarfă (ce mult îi plăceau eşarfele lui Ros!). O cutie de şerveţele se afla lângă parbrizul din spate. În torpedou, o piele de căprioară, o hartă, un portmoneu în care nu se afla decât o hârtie cu datele de efectuare a reviziilor tehnice. Nimic inutil… asta era Ros. În maşina ei, Maggie avea tot felul de fleacuri, liste de cumpărături, pachete de ţigări goale, ambalaje de dulciuri, şerveţele mototolite.

Maggie deschise scrumierele… nici urmă de chiştocuri. Ros nu fuma. Într-una, un bilet de parcare, datat cu două săptămâni înainte. Parcase în oraşul Bath, patru ore.

Maggie se lăsă pe spate şi iar o năpădiră întrebările.

Deodată încremeni. Inconştient, întinsese picioarele spre pedale. Nu le putea atinge. Încercă din nou. Ea n-ar fi putut conduce cu scaunul în poziţia aceasta… cu atât mai puţin Ros, care era mai scundă.

Poliţia afirmase că Ros parcase aici şi plecase mai departe cu trenul… poziţia scaunului dovedea altceva. Nu Ros condusese maşina la gară.

Şocul descoperirii îi provocă din nou dureri de cap. Trebuia neapărat să vorbească cu Mike. Se uită la ceas. Era 3 şi 24, prea târziu să mai aibă ore. Dar poate mai zăbovea în cancelarie. Maggie închise iute maşina lui Ros, alergă spre a ei şi porni în viteză.

Pe podul Bath circulaţia era şi mai infernală. Ştia mai mult sau mai puţin pe unde se afla şcoala, dar n-

avea habar unde locuia Mike. Dacă nu-l mai prindea la şcoală, nu avea cum să ia legătura cu el, mai ales că astă-seară trebuia să se ducă la petrecerea lui Dinah.

De cum trecu podul, Maggie apăsă pe accelerator. Se uita disperată în dreapta şi în stânga… nici urmă de şcoală.

Se hotărî să oprească. Coborî geamul de la maşină şi întrebă nişte femei care se plimbau cu căruciorul pe trotuar. Şcoala era după colţ.

Incredibil pentru acest cartier, lângă clădirea cenuşie se afla un teren cu gazon verde, pe care cineva juca cricket. Se vede că Mike era încă aici, fiind profesor de sport.

Rezemat de un perete şi atent la meci, Mike nici nu observă când Maggie se apropie de el.

— Slavă Domnului că te-am găsit! Trebuie să-ţi vorbesc.

— Maggie… ce cauţi aici? Ce s-a întâmplat?

— Nu Ros a fost ultima persoană care a condus maşina. N-ar fi putut ajunge la pedale. Sunt convinsă că nu ea a parcat la gară. Şi Maggie îi povesti totul, dintr-o suflare.

Mike se uită la ea neîncrezător:

— Nu cumva scaunul a alunecat spre spate, când te-ai aşezat?

— Nu cred. Mi-aş fi dat seama, sunt sigură. Trebuie să anunţăm poliţia. Dar primul meu gând a fost să-ţi spun ţie. Acum avem o dovadă. În fine, poate vor verifica şi descoperi cine a condus maşina, au experţi, nu? Până şi faptul că se află la gară devine suspect. Cineva a vrut să ne facă să credem că Ros a lăsat-o acolo ca să ia trenul. Sunt înspăimântată.

Mike o apucă de braţ.

— Calmează-te.

— Nu pot. Cu cât aflu mai multe, cu atât sunt mai sigură că i s-a întâmplat ceva groaznic. Brendan!

— Crezi că Brendan e în spatele…

— Poziţia scaunului i se potriveşte lui. Şi apoi eşarfa din apartament… Şi încă ceva, n-am vrut să-ţi spun, dar trebuie… a văzut-o pe Ros în Clifton cu un bărbat.

— Un bărbat?!

— Aşa a spus, nu ştiu dacă să-l cred sau nu, poate a vrut doar să-mi schimbe bănuielile.

De pe teren se auziră ţipete, şi amândoi întoarseră capul să vadă ce se întâmpla. Un jucător fusese eliminat şi făcea scandal.

— Îmi pare rău, Maggie, nu mai putem sta de vorbă acum. Lasă pe mine. O să sun la poliţie. Când vii de la Dinah, dă-mi un telefon dacă vrei.

— Unde?

— Cum, nu-mi şti numărul? Mike scoase un pix şi i-l notă, apoi îşi luă rămas-bun şi se îndreptă spre jucători.

Maggie rămase pe loc… ar fi putut să-l roage să mai rămână, ca şi cum prezenta lui ar fi fost o binecuvântare, ca şi cum el i-ar fi putut alunga coşmarul. Sau era altceva? Când descoperise poziţia neobişnuită a scaunului, nu se gândise la nimic altceva decât că trebuie să-i spună şi lui Mike. Ar fi putut merge direct la poliţie, dar ea alergase la Mike. De ce? Era nerăbdătoare să-i spună ce descoperise, sau pur şi simplu dorise să-l vadă?…

Gândul acesta o făcu să se înfioare. Se simţea vinovată. Îşi aranjă geanta pe umăr şi se îndreptă spre maşină.

Mike verifică scorul, avu o discuţie cu profesorul

de la echipa adversă şi se întoarse la locul lui să urmărească meciul. Dar gândul îi fugea la cele spuse de Maggie.

„A dracului treabă cu scaunul ăsta”, îşi zise, dar ştia că Maggie spusese adevărul. Ros avea întotdeauna scaunul tras în faţă. Chiar el era nevoit să-l tragă mai în spate, când conducea maşina lui Ros.

Dar dacă nu Ros, cine dusese maşina la gară? Maggie îl bănuia pe Brendan, dar Mike, care avea o imaginaţie mai puţin aprinsă, refuza să creadă că un bărbat, fie el şi Brendan, ar fi vrut să-i facă lui Ros rău după ce se despărţise de ea de atâta timp. Mai era şi eşarfa pe care chiar Maggie i-o trimisese cadou lui Ros, deci Brendan a minţit când afirmase că n-o mai văzuse pe Ros dinainte de Crăciun. De fapt, nu spusese chiar aşa. Spusese c-o văzuse recent cu un bărbat.

Simţi ca un junghi în stomac. Oare era o altă minciună de-a lui Brendan, sau era adevărat? Deşi ideea îl deranja şi îl întrista, Mike înclina să creadă că e adevărat. În ultimele săptămâni Ros se schimbase şi el începuse să aibă bănuieli. Avea sentimentul că Ros se îndepărta de el din ce în ce mai mult, că începea să-i ascundă anumite lucruri. Atunci nu voise să creadă că poate fi adevărat. Nu voia să creadă – nici acum, dar asta – nu elimina posibilitatea ca în viaţa ei să fi apărut altcineva. Asta îl atingea în mândria lui de bărbat şi îi redeschidea o rană mai veche. Judy, prima lui soţie, îl părăsise pentru alt bărbat. Îl duruse enorm. O iubise pe Judy cu o iubire simplă şi directă, aceea a unui om încrezător şi sincer. Crezuse în ea şi îi fusese total credincios. Nu-i trecuse niciun moment prin minte că ea ar putea să simtă altfel. Fusese orb, orb, orb!

Tony Finaly fusese cel mai bun prieten al lui. La şcoală erau nedespărţiţi, şi când viaţa îi purtase pe căi

diferite continuaseră să ţină legătura. Şi în el avusese încredere absolută, dar asta nu-i oprise pe cei doi să-şi facă de cap în spatele lui. Într-o zi, Judy l-a anunţat fără niciun menajament că îl părăseşte de dragul lui Tony.

Şocul fusese atât de teribil. Încât mult timp după aceea nu se mai uitase la nicio femeie. Îşi schimbase serviciul, îşi luase un apartament de burlac şi începuse o viaţă nouă. Apoi o cunoscuse pe Ros.

Ros era total diferită de Judy. În situaţiile în care Judy se dovedise îngăduitoare şi nostimă, Ros era dură şi sofisticată. În timp ce Judy nu avea nicio ambiţie şi în aparenţă era o femeie de casă, Ros era tipul de carieristă şi se purta de parcă era logodită cu slujba ei. Ceea ce îl fascinase pe Mike fusese tocmai independenţa lui Ros şi mai ales sinceritatea ei, care în căsnicia lui cam lipsise.

Era ca o atracţie între doi poli opuşi. Lui Ros îi plăcea societatea, Mike prefera viaţa liniştită, şi totuşi se completau reciproc şi cu timpul legătura devenise din ce în ce mai strânsă. Mike se gândea că poate asta însemna dragoste, deşi era cu totul altceva decât ceea ce simţise el pentru Judy. Dar deşi deveniseră curând amanţi şi petreceau mult timp împreună, niciunul nu voia să formalizeze relaţia. Amândoi eşuaseră în căsnicie, la amândoi le era teamă să nu facă o nouă greşeală. Se bucurau unul de compania celuilalt, dar fiecare ţinea la libertatea lui şi preferau să stea separat.

Acum era şocat, refuzase o legătură oficială, dar se aşteptase la fidelitate. Era gelos, şi poate de aceea se gândi, într-un fel, cu înţelegere la Brendan. Poate că experienţa tristă prin care trecuse îl făcea prea sensibil… Ros nu-i dăduse niciodată vreun motiv s-o bănuiască de duplicitate, dar ceea ce Maggie se

grăbise să-i împărtăşească îi redeschisese rănile vechi, lăsate de Judy, şi-l făcea bănuitor.

Maggie bănuia că maşina fusese condusă de cineva cu picioare mai lungi decât Ros şi părăsită la gară pentru a da impresia că Ros luase trenul. Mike se gândi că motivul era altul… persoana – oricare ar fi fost ea – plecase împreună cu Ros. Brendan o văzuse pe Ros cu un bărbat, poate era vorba de aceeaşi persoană. La început nu făcuse legătura. Dacă şi cei de la poliţie or să deducă acelaşi scenariu, Mike se va face într-adevăr de râs. Dacă Ros îl părăsise, Mike n-ar fi vrut ca nimeni să afle, şi cu atât mai puţin cei de la poliţie, cât de mult îl durea.

Înjură în gând şi reveni la realitate. Trebuia să fie atent la meciul de cricket.

Capitolul 10

Drew Peters Browne se afla în atelierul lui, în care cândva fusese o şură de fân. Îşi petrecuse toată ziua pictând, dar era cazul să se oprească. Îşi spălă pensulele, îşi strânse uleiurile – avea mare grijă de lucrurile lui – apoi îşi puse o bandă cu muzică heavy metal în staţie, îşi deschise o bere şi se trânti pe jos cu o ţigară Chesterfield în mână.

Asta era cea mai plăcută parte a zilei, când se relaxa după câteva ore de muncă. Dar nu întotdeauna era aşa. Uneori treaba nu mergea şi credea că nu va mai fi în stare nicicând să facă un tablou. Atunci muzica şi băutura aveau un efect contrariu. Îşi amintea de zilele glorioase, iar viitorul îi apărea în culori sumbre. Astăzi, însă, lucrase bine şi se simţea minunat.

Era un bărbat înalt şi slab, cu părul lung, legat în

coadă la spate.

Acum îşi făcea planuri cum să-şi petreacă seara. Se va plimba prin sat, va intra la cârciumă. Îi plăcea să bea cu localnicii, care-l porecliseră „artistul” şi-l tratau ca pe o celebritate excentrică. Sau se va duce în oraş la prietenii lui, Cliff şi David, la nunta cărora fusese foarte anturat. Acum aveau în vizită un tip din America, şi Drew de abia aştepta să-l cunoască. Se gândea la ce delicii l-ar putea aştepta dacă tipul acela… când îşi dădu seama că nu e sigur.

— Jayne dragă, m-ai speriat! se strâmbă el.

— Dacă n-ai pune muzica aşa de tare, m-ai fi auzit când te-am strigat.

— Poate n-am avut chef să te aud.

— Sunt convinsă. Hai, e timpul să te pregăteşti.

— Pentru ce?

— Pentru petrecerea de la Dinah.

— La dracu’!

— Să nu-mi spui că ai uitat!

— Complet. Chiar trebuie să mergem?

— Da, n-avem încotro.

— Mi-e silă. Sunt cei mai plicticoşi băşinoşi. Într-o zi o să le-o spun în faţă.

Jayne îi luă cutia de bere din mână şi începu să-l ameninţe:

— Termină. Vii cu mine la petrecere şi te porţi frumos. Ăştia cum le spui tu, îţi asigură nivelul de trai cu care eşti obişnuit, nu uita! Dacă jucăm corect, ne vor ţine în lux câte zile vom mai avea de trăit.

— Ăştia îmi jignesc firea mea artistică.

— Nu ţi-ai visat întotdeauna un castel în Franţa sau un palat în Italia? Află de la mine, cu tablourile tale nu poţi să cumperi nicio cocioabă! Da, eşti bun, dar artiştii nu sunt apreciaţi, decât după ce mor, şi nu văd

la ce ne-ar mai folosi atunci. Aşa că fii băiat cuminte, vino să faci un duş, şi pe urmă nu ai decât să-i suporţi câteva ore. Ne-am înţeles?

— Văd că n-am încotro.

— N-ai, scumpule. Şi dacă le-ai da o şansă, poate ai constata că nu sunt chiar aşa de plictisitori.

— Care dintre ei?

— Ce-ţi pasă? Lui Jayne îi fugi gândul la întâlnirea ei amoroasă.

— Nu, nu-mi pasă… îi răspunse Drew cu sinceritate.

— Nu te înţeleg, Steve, de ce ai invitat-o pe sora lui Ros aici? întrebă Dinah.

— Vrea să te vadă. Crede că ştii unde a plecat Ros.

— Nu ştiu. Nici eu nu ştiu mai mult decât alţii. Chiar e îngrijorată? Crede că i s-ar fi putut întâmpla ceva lui Ros?

— Ce să i se întâmple?

— Nu-mi dau seama… dar nu pleca Ros aşa… Trebuie să recunosc că şi eu sunt neliniştită. Nu văd, totuşi, la ce ai mai invitat-o. Nu cunoaşte pe nimeni. Şi dacă o să discutăm afaceri? N-o să putem de faţă cu ea.

— Am crezut că îţi place să te erijezi în protectoare şi, după câte ştiu, nu discuţi afaceri la petreceri. Oricum, şi soţul lui Jayne e un intrus.

Dinah se aplecă peste masă şi aranjă trandafirii din vază. „Nu e totuna”, se gândi ea. Jayne era fanatică în ale modei şi lucra la Vandina. Precis mai discuta şi acasă cu Drew despre asta.

Steve zâmbea răutăcios. De abia aştepta să stea în faţă cu amanta şi cu soţul ei. Tentaţia pericolului îi

acceleră pulsul şi gândul că şi sora lui Ros va fi prezentă îi ridica adrenalina.

— Îţi faci prea multe probleme, Dinah, îi spuse Steve cu blândeţe. Să-ţi aduc ceva de băut? Gin şi un tonic?

— Mda… Uf, îmi vine să ucid pe cineva!

Dinah aruncă o privire cercetătoare pe toată masa. Era aranjată perfect. Joanne venea din sat să-i gătească, dar astă-seară se descurcase şi cu aranjamentul mesei. Dinah mai potrivi puţin câteva tacâmuri de argint, mută o vază de cristal mai la dreapta şi se declară mulţumită. Steve îi aduse paharul cu gin şi ea îi zâmbi recunoscătoare.

Poate că Steve avea dreptate, îşi făcea prea multe probleme. Dar aşa era ea, noroc cu Van care o liniştea tot timpul. Acum se lăsa în grija lui Steve. Îl privi cu dragoste. Ce bine era să ai un bărbat pe care te poţi baza, şi când acesta e chiar fiul tău, pe care nu credeai că o să-l mai vezi vreodată, e de-a dreptul minunat. La început, Steve nu se prea pricepea la afaceri, dar cum ar fi putut să se priceapă? Lumea afacerilor era cu totul alta decât aceea în care trăise. Însă Dinah avea încredere în el. În puţinul timp de când apăruse, Steve învăţase multe despre afacerile de la Vandina, şi Dinah era convinsă că se va descurca din ce în ce mai bine.

Dinah se gândi ce minunat va fi când va putea să-i încredinţeze răspunderea firmei, iar ea va reveni la ceea ce îi plăcea mai mult, la desenele şi planurile ei. Ce bine va fi să poată să-şi încredinţeze documentele, grijile cu furnizorii şi cu distribuitorii, cuiva în care să aibă încredere, cuiva din familie. Se şi vedea înconjurată de schiţe, de ţesături şi alte materiale. Îşi va permite luxul să urmărească o idee de la început până la sfârşit, fără să mai apeleze la Jayne, să caute

idei noi şi să creeze.

— L-am rugat pe Don să vină mai devreme, îşi aminti Dinah. Vreau să discut cu el nişte preţuri înainte de a sosi ceilalţi.

Don Kennedy era contabilul şi directorul financiar al firmei. Fusese câteva zile plecat şi sosise la Bristol cu avionul chiar în această după-amiază.

— Nu poţi amâna discuţia asta pe mâine?

— Mâine plec la Londra. Trebuie să obţin nişte planuri pe sub mână, să acoperim cheltuielile în plus pe care le avem din cauza firmei Reubens.

— Ţi-am spus că-ţi faci prea multe griji, replică Steve, turnându-şi în pahar nişte whisky. Nu văd de ce te agiţi. Vandina e o firmă puternică şi nu cred că un nou venit, cum e Reubens, să reuşească să-i ştirbească prestigiul. Tu ai ultimul cuvânt hotărâtor pe piaţă.

— Pentru că suntem originali. Calitatea contează în primul rând, dar nu e suficientă. Clienţii noştri vor să fim inventivi, le place să creadă că ei impun linia modernă. Aşteaptă să aducem o linie nouă în modă, nu să-i copiem pe alţii.

— N-ai copiat pe nimeni.

— Încearcă să explici asta comercianţilor sau publicului, acum când Reubens şi-a făcut publice intenţiile. Poate nu-i corect, dar aşa e în afaceri. Trebuie să înveţi asta, Steve. E o adevărată lecţie.

Steve o privi. Avea cearcăne sub ochi, probabil nu dormise toată noaptea, dar imaginea cu care se prezenta în lume era alta. Oare câţi bănuiau câtă nesiguranţă se ascunde sub masca strălucitoare a acestei femei, şi a succesului ei?

Se auzi zgomotul unui motor şi scrâşnetul unor roţi. Dinah se uită pe fereastră:

— A şi venit Don. Mă duc să-l conduc în bibliotecă.

Te rog să te ocupi de oaspeţi, în caz că apar înainte de a-mi termina discuţia cu el.

— Bineînţeles. Poţi conta pe mine, îi răspunse Steve luând o gură de whisky.

— Ce s-a întâmplat, Dinah? Ce-i atât de urgent? o întrebă Don, de cum intră pe uşă.

Era un bărbat mic de statură şi energic, dar cu o înfăţişare neatrăgătoare şi foarte modest. Lucra la firma Vandina încă de la începutul activităţii ei, fără să încerce să promoveze într-o funcţie prea înaltă. Avea o față cu trăsături comune şi câteva smocuri de păr galben, pe care şi le peria cu grijă pe marginea cheliei, ce se întindea cu trecerea anilor. Dar avea nişte ochi albaştri, blânzi, şi obrajii roşii.

Dinah îl conduse în bibliotecă, unde cândva fusese domeniul exclusiv al lui Van. Rămăsese la fel, cu pereți acoperiţi de desene Punch, cu mobilierul de culoarea tabacului, cu scaunul de birou antic, toate alese după gustul lui Van. Pe birou se mai aflau călimara şi cuţitul de argint, pentru tăiat hârtie, care parcă îl aşteptau să se întoarcă. Nu se mai fumase în bibliotecă de la moartea lui Van, şi totuşi parcă încă mai plutea în aer mirosul de trabuc fin pe care-l folosea. Prezenţa lui domina încă acest loc, mai ales prin portretul în mărime naturală care atârna pe perete, deasupra căminului.

Don se uită un moment la portret ca şi cum ar fi salutat pe omul cu care lucrase aproape douăzeci de ani şi se întrebă cum de nişte pete de ulei întinse cu pensula pot crea o asemănare atât de vie, încât Van părea că poate oricând păşi afară de pe pânză şi domina atmosfera ca pe vremea când era în viaţă.

Don nu-l plăcuse pe acest om, dar îl admirase. Îşi

dăduse seama că Van ştia exact ce vrea de la viaţă şi obţinea exact ce-şi dorea.

Avea o voinţă de fier şi cunoştinţe practice incredibile pentru cineva care părăsise şcoala la 15 ani, fără nicio calificare. Van putea fi şi crud. Lucrase destul cu el, să afle cât de lipsit de scrupule era atunci când voia să-şi atingă scopul. Dar asta era ceva obişnuit în jungla marilor afaceri. Ceea ce simţise cu adevărat faţă de Van era un puternic sentiment de invidie pentru poziţia pe care reuşise să şi-o cucerească, pentru norocul lui la femei şi mai ales pentru că o avea pe Dinah, de care Don fusese întotdeauna îndrăgostit, fără s-o arate, fiind lipsit de încredere în propria-i persoană. Şi apoi, ştia că ar fi fost în zadar. Dinah îl idolatriza pe Van, într-un fel aproape mistic, şi moartea lui se pare că nu schimbase cu nimic situaţia. Don o privea acum cu adoraţie. Era încă o femeie frumoasă şi suplă, cu atât mai elegantă în rochia ei neagră, care îi scotea în evidenţă strălucirea părului blond şi albeaţa feţei. Ştia că nu poate face altceva decât ceea ce făcuse de-o viaţă... să-i fie alături, când avea nevoie de el.

Astăzi îl sunase la numai o oră după ce sosise de la aeroport, şi Don se grăbise să vină.

— Ce-i? întrebă el pe un ton uniform, cu care se obişnuise să-şi ascundă sentimentele. Ce s-a întâmplat în lipsa mea?

— Reubens... Unul din cei mai noi concurenţi ai firmei noastre...

— A, îi ştiu. Ce-au făcut?

— Linia modei pe care au publicat-o e aproape identică cu cea pe care am proiectat-o eu. Nu ştiu cum Dumnezeu de s-a întâmplat, dar asta e. Nu mai pot lansa modelele Vandina în forma pe care o iniţiasem.

Editorii m-ar răstigni, sau, mai rău, m-ar ignora cu totul. Trebuie să facem ceva, şi încă urgent.

— Şi ce aş putea face eu, Dinah? Nu eu sunt cel cu ideile…

— Ştiu, Don. Ideile sunt specialitatea mea, dar trebuia să vorbesc cu tine. Vreau să aflu preţurile şi cheltuielile, şi-mi trebuie acordul tău pentru mărirea comenzilor la furnizori.

— Înţeleg, de data asta cantităţile vor necesita cheltuieli suplimentare. Şi care-i ideea cea nouă? întrebă Don.

— Geamantane. Dinah avea emoţii ori de câte ori îi trecea o idee nouă prin cap. Vreau să lansez o gamă nouă de geamantane. Geamantane mari, mijlocii şi mici, genţi de voiaj. Unele vor fi din piele de porc – Vandina e profilată pe obiecte de piele, şi toată lumea ştie asta – altele vor fi din ţesături naturale, în noua colecţie. Aşa voi putea continua şi cu colecţia de poşete. Clienţii le vor cumpăra, că sunt la modă, dar ideea principală va fi de fapt asortarea poşetelor la geamantane, şi nu invers. Şi nu numai femeile, bărbaţii au şi ei nevoie de genţi de mână, mai ales când călătoresc, de mape pentru documente, etuiuri pentru ochelari, truse de toaletă… Ce părere ai? iscodi Dinah, înfierbântată de câte îi treceau prin cap.

— Dar când ai avut timp să visezi la toate astea?

— Noaptea trecută. N-am prea dormit. Eram frământată de afacerea Reubens. Am făcut deja schiţele preliminare. Uite… atât forma cât şi combinaţia de materiale sunt neobişnuite, şi aici punem emblema Vandina. Ei, zi ceva, Don!

Entuziasmul lui Dinah era molipsitor, dar Don era prudent cu finanţele. Ştia că fără inspiraţia ei n-ar exista nici finanţe, dar nu putea risca la fiecare idee

inovatoare.

Înainte nu se simţise răspunzător decât pentru acoperirea financiară a extravaganţelor lui Dinah. Van era acela care o domolea, când exagera. Acum Don era pus în situaţia de arbitru, dar nu se simţea în stare să aibă o părere în alt domeniu decât al specialităţii lui.

— Va costa cam mult, şi n-am prevăzut în bugetul pe anul acesta cheltuieli suplimentare pentru material.

— Trebuie să ne permitem. Doar noi nu suntem oricine, suntem Vandina.

— Adevărat, dar nu ne putem permite să pierdem.

— O fac de dragul reputaţiei firmei. Dacă va fi să pierdem, atunci n-ai decât să te gândeşti la cifre. Dar sunt sigură că va merge.

— Ai mai spus altcuiva?

— Nu, nici măcar lui Steve. Voiam întâi acordul tău din punct de vedere financiar. Să-i dăm drumul la treabă!

— Stai, încă n-am zis da.

— Dar vei zice.

— Poate ar trebui să discutaţi cu cineva care simte pulsul pieţii mai bine decât mine.

— Bine. Mâine sunt la Londra, dar poimâine duc schiţele la calculator. Sunt convinsă că vom reuşi. Poate că ar trebui să le mulţumesc celor de la Reubens că m-au obligat să încep din nou să gândesc.

— Sper să ai dreptate.

— Nu eşti prea entuziasmat.

— Ţi-am spus că nu mă pricep la ceea ce se caută pe piaţă.

— Dar ideea ţi se pare bună, sau nu?

— Habar nu am. Pentru mine important e să nu rămânem cu materialele în stoc. Oricum, ideea cu genţile bărbăteşti nu prea îmi surâde.

Don regretă imediat cele spuse. Dinah se schimbase la faţă şi era gata să izbucnească în plâns. Arăta ca un copil căruia i s-a luat jucăria. Van ar fi ştiut ce să-i spună. Nici vorbă ca el să-i poată lua locul vreodată…

Capitolul 11

La ora şapte sosi un Mercedes. Maggie era gata de mult şi tocmai fuma, plină de nervi. Ideea de a se întâlni cu oameni necunoscuţi n-o încânta deloc. Pierduse o grămadă de timp până se hotărâse cu ce să se îmbrace. Se decise la o pereche de pantaloni aurii, o bluză de mătase crem şi o jachetă lungă. Îi părea rău că acceptase invitaţia lui Steve. În alte împrejurări ar fi refuzat. Voise să nu piardă ocazia de a afla ceva despre Ros, dar acum începea să creadă că dispariţia ei nu avea nicio legătură cu întâmplările „putrede” de la Vandina.

Maşina se apropia de casa lui Dinah. Înconjurată de câmpurile verzi, părea o fermă mare, dar zidăria, zugrăvită, scotea în evidenţă o eleganţă de lux.

Când maşina opri, Steve apăru în uşa casei. Purta o cămaşă albă şi pantaloni deschişi la culoare. Maggie se felicită că nu-şi alesese toaletă oficială.

— Ce bine îmi pare că ai venit! Intră. Ceilalţi au sosit deja.

Interiorul casei o miră. Nu avea nimic din opulenţa cu care se înconjurau cei bogaţi, aşa cum citise în reviste. Era simplu şi intim, canapele şi scaune acoperite cu perne.

Pe un scaun, un bărbat cu un pahar în mână şi cu picioarele lungi întinse îi atrase privirea, din cauza hainelor lui, în culori ţipătoare. Avea părul prins într-o

coadă la spate şi faţa plină de riduri.

Într-un colţ, o roşcată înaltă, îmbrăcată într-o rochie roz, o privi cu răceală.

— Maggie, vino să te prezint. Jayne e desenatoare la Vandina, Drew e...

— Un profesionist în a nu face nimic, îl întrerupse Drew. Avea o voce leneşă, dar cultivată. Studiase la Clifton sau chiar la Eton, se gândi Maggie.

— Glumeşte. De fapt e artist, şi încă unul bun.

— Jayne, ea e Maggie, sora lui Ros.

Maggie deveni mai atentă. Ceva nu era în regulă cu Jayne, ochii ei verzi o priveau dur.

— Sora lui Ros?

— Maggie locuieşte în Corfu.

— Lângă Kossiopi, preciză Maggie.

— Vrei un gin, sherry sau vin? o întrebă Steve.

— Un campari.

— Cu gheaţă şi sifon?

— Da, mersi.

— Cu portocală?

— Sigur.

„Se pricepe”, se gândi Maggie. Cei mai mulţi stricau bunătate de campari cu o felie de lămâie. Observă că Jayne continuă să se uite la ea.

— Ce faci în Anglia? o întrebă Drew. Dacă aş locui în Corfu, n-aş pleca niciodată de acolo.

Maggie ezită. Venise aici cu intenţia să afle ceva despre Ros, dar era prea devreme să deschidă subiectul.

Steve se apropie de ea cu paharul şi, observându-i ezitarea, interveni:

— Să o vadă pe Ros. Îi întinse paharul şi îi zâmbi conspirativ.

Maggie avu impresia că atmosfera era încărcată.

— Ce ghinion că nu-i aici! zise Jayne cu o voce mătăsoasă.

— Bună seara. Mă scuzaţi că nu v-am întâmpinat la venire.

Maggie se întoarse. O femeie cu părul blond-argintiu, îmbrăcată în negru, intrase în cameră urmată de un bărbat cu faţa roşie şi cu chelie.

— Dinah! Ne întrebam unde eşti.

Jayne o sărută teatral pe amândoi obrajii.

— Am avut de discutat ceva cu Don. Nu am vrut să vă plictisim şi pe voi.

— Nu ne-am fi plictisit. Întreabă-l pe Don, eu sunt tot timpul preocupată de afacerile firmei. Despre ce e vorba?

— Lasă, Jayne, mai târziu.

— Dinah are o idee, dar mă tem că eu nu mă pricep. Tu ai fi mai în măsură, Jayne, spuse Don.

— Ce idee?

— Ceva să depăşim eşecul creat de Reubens, dar nu cred că Maggie vrea să ne audă vorbind despre afaceri. Tu eşti Maggie, nu?

— Da. Mă bucur să vă cunosc şi sper că nu deranjez.

— Deloc. Musafirii lui Steve sunt oricând bineveniţi. El e Don, se ocupă de partea financiară a firmei şi e unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei.

— Dacă aş fi în locul lui, nu mi-ar plăcea să se vorbească aşa despre mine, zise Steve.

— De ce nu?

— Eu aş fi zis „cel mai bun prieten”, „cel mai vechi” sună de parcă ar fi pensionar.

Don se înroşi. „Nu are simţul umorului”, se gândi Maggie. Drew hohoti, şi ea simţi că e răutăcios. Nu-i plăcea Drew.

— Poftiţi la masă, îi invită Dinah.

Intrară în sufragerie. Era mobilată aproape la fel ca şi salonul de zi. Pe masa acoperită cu sticlă erau aşezate căni de ceramică, carafe cu vin şi apă şi un coş cu pâine.

— Stai lângă mine, Maggie, spuse Steve şi trase scaunul să se aşeze.

— Ciudat, remarcă Drew, care se aşează în dreapta ei. De obicei stătea aici Ros, astă-seară avem plăcerea să stea sora ei.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— O companie fermecătoare, întrerupse Steve tăcerea.

Jayne, aşezată vizavi de Maggie, o privi din nou cu ostilitate. Oare o ura pe ea, sau pe Ros? Nu trebuia să vină aici, reflectă Maggie. Trebuia să fi insistat s-o vadă la birou. Aici nu va afla nimic în legătură cu Ros. O seară pierdută degeaba.

În timp ce mânca, observă că nici ceilalţi nu păreau să se simtă la îndemână. Pentru un grup de oameni care lucrau împreună şi se presupunea că sunt prieteni, atmosfera era artificială.

Drew era rezervat, dar era clar că asculta tot şi se amuza pe seama celorlalţi. Don era tăcut şi preocupat. Dinah pălăvrăgea încântător, dar tonul părea forţat şi se vedea că o preocupau alte gânduri.

Steve încerca să fie o bună gazdă, întreţinând o conversaţie cu Maggie, dar din privirile pe care le arunca, din când în când, lui Jayne, Maggie înţelese că îi acorda atenţie mai mult ca să o întărâte pe aceasta din urmă. La rândul ei, Jayne râdea prea tare şi, de câte ori întâlnea privirea lui Maggie, gura i se ţuguia şi ochii verzi scânteiau imediat. Oare voia să fie în centrul atenţiei, sau era altceva? Cu o femeie ca Jayne era

imposibil să-ţi dai seama.

După-masă, Dinah îi invită din nou în salon, la cafea.

În timp ce mesenii ceilalţi se ridicaseră şi treceau în salon, Dinah o trase deoparte pe Maggie:

— Poate crezi că am fost nepoliticoasă. Nu am prea vorbit cu tine, îi spuse ea zâmbind. Zâmbetul o făcea să pară mult mai tânără.

— Trebuia să vă ocupaţi de musafiri. Steve mi-a ţinut de urât.

— Am observat. El mi-a spus că vrei să-mi vorbeşti despre Ros. Am înţeles că absenţa ei te nelinişteşte.

— Da. Cred că v-a spus ce planuri are.

— Nu. Să fiu sinceră, sunt uimită că m-a lăsat baltă. Ştie cât mă bazez pe ea, mai ales de când a murit soţul meu. Gestul nu o caracterizează, mai ales că ştie ce multă treabă avem. Nu înţeleg de ce a plecat fără să ne anunţe măcar când se întoarce.

Mirarea lui Dinah părea sinceră, şi Maggie începu din nou să fie cuprinsă de teamă.

— Credeţi că... că ar fi putut să plece cu cineva? Ştiţi, are un prieten, Mike, dar mă gândeam că poate alt bărbat a apărut în viaţa ei...

— Nu. Imposibil. Răspunsul lui Dinah fu prea rapid şi prea categoric.

— Deci n-aţi auzit nicio bârfă la Vandina, pe tema asta, insistă Maggie.

— Nu, n-am auzit nimic.

— Mai e ceva. Ros a pomenit că se petrece ceva ciudat la firmă. Aveţi idee la ce s-a referit?

— Ceva ciudat? Doamne, ce vrei să spui? izbucni Dinah.

— Nu ştiu. Maggie ezită.

Îi promisese lui Liz că o să tacă. Voiau s-o

protejeze pe Dinah, dar Maggie trebuia să afle ce i s-a întâmplat lui Ros.

— Nu ştiu exact ce a vrut să spună Ros, dar a pomenit de spionaj industrial.

Dinah se albi şi îşi duse mâna la gât.

— Dumnezeule!

— Îmi pare rău. Nu am vrut să vă sperii. Dar credeam că e mai bine să ştiţi.

— De fapt, nu m-am speriat, mai degrabă mi se confirmă propria mea bănuială, răspunse Dinah în timp ce se juca nervos cu lanţul de aur de la gât.

— Deci Ros avea dreptate?

— Mi-e teamă că da. Acum câteva zile, o firmă concurentă a publicat nişte schiţe asemănătoare cu cele proiectate de noi pentru colecţia de primăvară. Am crezut că poate e o simplă coincidenţă, dar... A spus Ros despre cine e vorba?

— Nu, nu ştiu.

— Îngrozitor! Ideea că cineva de la Vandina lucrează pentru Reubens... începu Dinah aproape să ţipe.

— Credeţi că ar putea fi periculos?

— Bineînţeles, un spion poate fi periculos, ar putea să submineze întreaga firmă.

— Nu în sensul acesta. Mă întrebam dacă cel sau cei implicaţi pot fi violenţi, dacă puteau să o...

Maggie se opri, pentru că Steve revenise în sufragerie.

— Dinah, se răceşte cafeaua... Ce se întâmplă aici? le întrebă observându-le feţele albe şi încordate.

— Steve... Ros bănuia că cineva de la Vandina face spionaj. Înţelegi?

Steve ridică din sprâncene:

— O concluzie corectă, dacă ne gândim la

povestea cu Reubens.

— Nu vreau să cred. Nu suport gândul că cineva în care am încredere ar putea fi atât de josnic.

— Nu te enerva. Nu astă-seară, când avem musafiri. O să vorbim mâine.

— Dar…

— Mâine. Vino să serveşti cafeaua.

În salon toţi tăceau, probabil auziseră vocile ridicate de dincolo.

Don sări în picioare:

— Dinah, te simţi rău?

— Nu chiar. Se pare că cineva din Vandina lucrează cu Reubens… aşa au pus mâna pe schiţele noastre.

Drew izbucni în râs.

— Dinah, încercă Steve s-o oprească.

— Sunt foarte supărată. Nu ştiu ce să facem.

— Astă-seară nimic. Vom vedea mâine. Linişteşte-Le, Dinah, insistă Steve.

— Între timp, ai grijă de schiţele noi, o preveni Don.

— Care schiţe? întrebă Jayne, curioasă.

— Dinah vrea să scoată o colecţie de geamantane şi genţi, se repezi Don, uitând, în dorinţa de a o linişti pe Dinah, de precauţiune. Dar dacă Reubens are un spion, totul trebuie să rămână între noi deocamdată.

— N-o să îndrăznească. Ideea cu geamantanele i-ar costa prea mult, comentă Steve.

— De unde ştii?

— M-am interesat. Sunt îndrăzneţi şi vor să ne fure o parte din clienţi. Dar, în situaţia lor, mă îndoiesc că au posibilităţile noastre.

Drew chicoti din nou. Se pare că îl amuza teribil situaţia. Jayne îl privi furioasă.

— Cum o să aflăm cine e spionul? Trebuie să-l găsim cât mai repede, sau toate planurile noastre de viitor se vor duce de râpă, nu se mai putu abţine Don.

— Vedem noi. Trebuie să verificăm dosarele celor angajaţi recent, a celor care au acces la desene. În caz că nu reuşim aşa, trebuie să-l atragem într-o capcană, spuse Steve liniştit.

— Parcă am fi în filmele cu James Brown, îl persiflă Drew. Ce fel de capcană, Steve?

— Detaliile prefer să le păstrez numai pentru mine.

— Înseamnă că habar nu ai. Şi că veni vorba, băiete, cine va verifica dosarul tău? Şi tu ai apărut recent pe scenă.

— Nu-i de glumit cu aşa ceva, ripostă Don, dar Steve zâmbi.

— Ai dreptate, Drew… aş putea fi chiar eu spionul, deşi nu mi-ar plăcea să-mi păcălesc propria mamă. Fără îndoială, însă, că la platforma petrolieră aveam o mulţime de contacte cu lumea modei! îl înfruntă el ironic.

— Eşti ridicol, Drew, interveni Dinah, şi aproape că izbucni în plâns. E groaznic! Angajaţii Vandinei îmi sunt ca o familie, nu cred că cineva ar putea fi atât de josnic.

— Credeam că vă e clar, zise Jayne, fericită că toţi ochii s-au îndreptat spre ea.

— Cine?! ţipă Dinah.

Jayne se aplecă peste ceaşca de cafea şi adăugă rar:

— Ei bine, e… Ros.

Încremeniră toţi.

— Ros! Vocea lui Dinah sună ca un ecou.

— Ros. De ce nu? Ea avea cele mai multe ocazii, avea relaţii şi a, dispărut…

Maggie începu să tremure de uimire şi de furie:

— Cum îndrăzneşti să insinuezi aşa ceva? Ros a fost prima care a avut bănuieli.

— Asta o spui doar tu.

— Întrebaţi-o pe secretara lui Dinah, dacă nu mă credeţi.

Ochii lui Jayne se îngustară:

— Dar dacă Ros, dispărând, n-a vrut decât să-şi caute o acoperire? Ştia că, odată publicate schiţele, trebuie s-o şteargă. Şi cum să se ridice deasupra bănuielilor, decât aruncând ideea că ea deja mirosise şoarecele?

— Nu pot să cred că Ros... Dinah părea dărâmată.

— Crezi ce vrei, dar te întreb unde e Ros acuma?

— A dispărut! strigă Maggie disperată.

— Exact. Acum eşti tu aici. De ce? Ai venit să-i iei locul? întrebă Jayne cu răutate.

Maggie o privi fără să-i vină să creadă. I se tăiase răsuflarea, parcă îi aruncase cu vitriol în ochi.

— Cred că v-aţi cam ambalat. S-o lăsăm baltă... Toate speculaţiile astea nu duc nicăieri, interveni Steve. Mâine o să încep verificările, dar, până aflu ceva, important este ca această discuţie să rămână între noi. Ce-ar fi să jucăm ceva acum?

— Grozavă idee, murmură Drew. Era clar că pe el discuţia îl amuzase, aşa cum pe vechii romani îi amuza să-i vadă pe gladiatori omorându-se în arenă.

Ceilalţi nu păreau deloc încântaţi de propunerea lui Steve. Dinah parcă amuţise.

— Cred că ar fi timpul să plec, se ridică Maggie, tremurând încă de furie. Pot suna să chem un taxi?

— Te conduc eu, îi surâse Steve.

Ieşiră, urmăriţi de privirea ostilă a lui Jayne.

— Nu-i da importanţă lui Jayne, îi spuse Steve,

când se urcară în Jaguar. Îi place să facă pe nebuna.

— Am observat, dar e inadmisibil, rosti Maggie cu revoltă.

— De ce ai adus vorba de spionaj?

— Îmi pare rău dacă am supărat-o pe Dinah… poate am greşit.

— Când o s-o cunoşti mai bine vei înţelege ce greu îi e să privească realitatea. Preferă să se ascundă într-o lume de vis, acolo unde „distincţia unei ţări” nu înseamnă decât lux.

— Nu mă interesează decât să aflu ce s-a întâmplat cu Ros. E sora mea.

— Iartă-mă că insist, dar de ce crezi că i s-a întâmplat ceva?

— Am tot felul de motive…

— Şi ce crezi că i s-a întâmplat? Nu, nu răspunde. E clar că te gândeşti că ar fi putut fi omorâtă.

Maggie izbucni în plâns.

— Linişteşte-te, ştiu că te-ai simţit jignită. Jayne nu prea are tact, dar ceea ce a spus pare mai plauzibil decât crima.

— Şi tu! se aprinse Maggie.

— Stai, stai. Încearcă să priveşti lucrurile logic. Faptele se leagă al dracului de bine.

— Deci, ca şi Jayne, crezi că şi eu mă aflu aici ca să continui ce a început Ros?

— Dimpotrivă. Cred că eşti o persoană foarte drăguţă şi că nu ai putea fi necinstită, chiar dacă ai vrea.

— Adică Ros ar putea fi…

— Adică nimic. Dar gândeşte-te, Maggie, cât de bine o cunoşti pe sora ta? Adevărat, aţi crescut împreună, dar ai plecat în străinătate… de când? De trei ani, de patru…? Între timp, se puteau schimba

multe, oamenii se schimbă. Poate că acea Ros pe care o ştii tu n-ar fi făcut un asemenea lucru. Dar poate că acea Ros nu mai există.

Ajunşi în dreptul casei lui Ros, Steve întoarse maşina, opri şi o ajută să coboare.

— Îmi pare rău că seara aceasta nu a ieşit cum sperai. Ştiu că eşti îngrijorată, şi vreau să te ajut. Dacă aflu ceva, te anunţ. Poate ar trebui să ţinem legătura, adăugă Steve insistent luând-o de mână.

Era ea măritată de trei ani, dar recunoştea aventurierii, Steve îi făcuse curte destul de voalat, dar precis că Dinah observase, şi mai ales căţeaua aia de Jayne. Încrezuta naibii! N-avea rost să se complice, şi totuşi… prin el putea să afle ce se petrece la Vandina. Dacă dispariţia lui Ros avea vreo legătură cu firma, poate că prin el va afla adevărul.

— Eşti foarte amabil, se forţă Maggie să-i zâmbească.

— Perfect. Vreau să mă revanşez pentru nereuşită. O să te sun.

Clopotele bisericii băteau ora 11. Trebuia să-l sune pe Mike până nu se făcea prea târziu. Sună imediat, dar degeaba. La celălalt capăt nu răspundea nimeni. Încercă din nou, şi din nou… Îşi dorea atât de mult să-i vorbească.

Gândul o sperie. Era conştientă că îi era pur şi simplu dor de el.

După plecarea musafirilor, Dinah îşi turnă un whisky, adăugă câteva cuburi de gheaţă şi intră în bibliotecă. De câte ori era supărată, îşi căuta refugiu în această cameră, unde totul îi amintea de Van.

Oare lui Van îi fusese vreodată teamă? Oare

avusese vreodată îndoieli când lua o hotărâre? Poate, dar nu o arătase niciodată. Avea încredere în propriile lui forţe şi inspira şi celorlalţi încredere. El ar fi ştiut cum să iasă din actualul impas.

Ceea ce aflase în seara asta o tulburase peste măsură. Ştia că nu va mai putea dormi.

În ciuda celor întâmplate, refuza să creadă că un om în care avusese încredere o trăda, lucrând pentru firma rivală. Incapacitatea de a fi detaşată în afaceri constituia punctul ei slab. Van se ocupase de părţile nu prea curate, o menajase în permanenţă, lăsându-i libertatea de a se concentra numai asupra aspectului estetic al activităţii. Vandina n-ar fi existat fără el, şi poate chiar ea nu era decât creaţia lui. De dragul lui trebuia acum să se descurce. Bine că nu era singură… îl avea pe Steve. Gândul la Steve o încălzi. Nu ştia încă totul despre afaceri, dar avea ceva din forţa lui Van. În curând va putea să-şi lase grijile în seama lui, aşa cum făcuse şi cu Van. Whiskyul o încălzi şi mai mult. Steve va deveni un al doilea Van, era sigură. Ridică privirea spre tabloul ce-l înfăţişa pe Van. „Dacă l-ai fi cunoscut”, şopti Dinah, dar imediat se simţi vinovată, ca şi cum ar fi comis un sacrilegiu.

Toată durerea ei din suflet şi vinovăţia nu mai contau. Ştia că, dacă ar da timpul înapoi, ar face la fel.

Avea douăzeci de ani când l-a întâlnit pe Van. Nu avea niciun ban şi era însărcinată. Se simţea ca într-o capcană, neajutorată, abandonată şi singură. Prejudecăţile încă mai existau, a trăi cu un bărbat, înainte de căsătorie, era încă o ruşine, darămite să mai fi şi mamă.

Mama ei, Ruth, îi imprimase aceste prejudecăţi, deşi era fiica unui preot nonconformist. Tatăl lui Dinah murise când ea avea doar şapte ani. După moartea lui,

se mutaseră la bunici. Bunicul impusese o comportare severă şi un trai anost, dezaproba prietenia lui Dinah cu Mary, care era romano-catolică, şi cerea o supunere oarbă. În casă se râdea rar. Duminicile era cel mai rău. Trebuia să meargă la capelă de două ori pe zi, unde Dinah se plictisea îngrozitor. Orele dintre slujbe erau dedicate meditaţiei sau se citeau pasaje din Biblie. La zece ani, Dinah încercase să se revolte şi îndrăznise să meargă cu Mary la o cafenea, sub pretextul că merge la plimbare. Poate că atunci şi acolo pornise pe calea pierzaniei.

Acasă o aştepta bunicul:

— Unde ai fost?

— La plimbare.

— Minţi.

— Am fost cu Mary.

— Unde?

— Să bem o cafea.

— Unde?! Ai fost la cafenea?! Bunicul o luă de umeri şi începu s-o scuture cu furie: Ai fost în locul acela blestemat?

— N-am făcut nimic rău.

— Ai ascultat muzică pop într-o zi de duminică? E pentru prima şi ultima oară, Dinah. Ai înţeles?

Dinah se înroşise de ruşine. Au trecut ani până să se revolte din nou.

— Suntem în 1957. Nu te poate ţine încuiată ca pe o virgină victoriană! Ai şaisprezece ani. Trebuie să-i spui că ai un prieten, i-a zis Mary.

— Nu pot! M-ar omorî!

— Să nu te mire dacă Dave Hicks o să te părăsească. O să fie vina ta, pentru că îl asculţi pe căpcăunul ăla.

— Nu e căpcăun, îi luase Dinah apărarea. Se

poartă aşa pentru binele meu.

— Prostii. Îi place să te aibă la mână.

— Nu, e un om bun… e preot.

— Aiurea, nu e decât un predicator.

Dinah a tăcut. Nu voia să se certe cu Mary pentru probleme religioase.

— Oricum, nu mă va lăsa să ies cu Dave, a revenit Dinah la subiect.

— Spune că ieşi cu mine.

— Nu ţine, parcă ar avea un ochi la spate.

Dave era în aceeaşi clasă cu ea. Îl plăcea de ani de zile şi fusese foarte încântată când îi ceruse o întâlnire. Fusese de acord să iasă cu el după ore, şi într-o zi reuşise chiar să o sărute. Fusese minunat. Teama de a nu fi văzută o excitase şi mai tare. N-avea să uite niciodată buzele lui umede şi nesigure, apăsate pe buzele ei. Îi simţea căldura şi nu îşi dorea altceva decât să o ţină strâns în braţe. Pentru el nu era însă de ajuns. Voia o fată cu care putea ieşi seara, şi Dinah simţea că îl va pierde dacă nu scapă de dictatura bunicului.

Se hotărî: „Acum sau niciodată”.

Câteva zile mai târziu, domnişoara Derby, de care se temeau toţi elevii, o opri pe hol şi o trase deoparte:

— Mama ta ştie că ai un prieten?

Dinah o privise speriată.

— Te-am văzut de câteva ori cu Hicks. Te conduce acasă de obicei?

— Da, domnişoară.

— Mama ta ştie?

— Nu.

— Îmi închipuiam. Eşti în anul cinci şi trebuie să înveţi pentru examen, nu să te ţii după băieţi. Am să vorbesc cu mama ta.

— Domnişoară Derby, vă rog…

— Poţi pleca. Şi… ar trebui să te tunzi.

Ajunsă acasă, îşi dădu imediat seama că domnişoara Derby îşi pusese deja în aplicare ameninţarea. Mama ei era furioasă şi o urmă imediat în camera ei.

— Dinah, m-a sunat domnişoara Derby şi mi-a spus că ai un prieten. E adevărat?

— Păi… într-un fel…

— Deci e adevărat. Cum poţi fi atât de prefăcută?

— Dar mă conduce doar până acasă… m-a invitat la cinema.

— Sper că l-ai refuzat.

— Mamă, te rog. E coleg cu mine.

— Dumnezeule, la vârsta ta trebuie să-ţi vezi de şcoală! O să ai timp de tâmpeniile astea după examene.

— O să învăţ. Putem merge la cinema vinerea şi duminica.

— Nu, n-o să mai fi atentă la şcoală, o să te gândeşti la el… eşti prea mică să umbli cu băieţi.

— Dar e simpatic.

— Poate. Aşa par toţi bărbaţii. Dar tineri sau bătrâni nu vor decât un singur lucru.

— Ce vrei să spui?

— Păi, se înroşi Ruth, vor să… să te atingă unde nu e permis. N-ar trebui să-ţi spun, dar ăsta e adevărul.

Dinah se înroşise şi ea. Auzise câte ceva la şcoală… dar cu Dave era altceva.

— El nu e aşa, mamă.

— Ba da. Promite-mi că termini cu povestea asta. Nu vreau să afle bunicul tău. O să ţin legătura cu domnişoara Derby. Să nu aud că mai vorbeşti cu băiatul ăsta, ne-am înţeles?

După ce mama ieşise din cameră, Dinah se

trântise pe pat şi începuse să plângă. Nu ştia cum să-i spună lui Dave că nu-l mai poate vedea.

A doua zi înţelese că nici nu mai era nevoie. Dave o evita şi n-a mai aşteptat-o după ore.

După o săptămână, îl văzu cu Windy Turnbull.

Poate mama ei avusese dreptate.

Visul se sfârşise…

De când ţinuse pentru prima oară un creion în mână, Dinah desenase. Copia pozele din cărţile de poveşti în cele mai mici detalii. La cinci ani, pozele din Biblia ilustrată, la patrusprezece ani, un întreg facsimil al lui John Bunyan.

Domnul Robinson, profesorul de desen, observase că are talent şi o încurajase. El a sfătuit-o să nu mai copieze, să facă desene după natură şi să îşi formeze un stil propriu.

La început încercă să deseneze o vază cu flori, dar lucra încet şi florile se veştejiră. Profesorul o sfătui atunci să deseneze un grup de obiecte care să nu se strice în timp. Pusese la un loc un pantof, o curea, o eşarfă şi o pălărie. Munci câteva nopţi, şi când termină se simţi sleită, dar şi mândră. Profesorul se arătă entuziasmat, însă nu o lăudă prea mult. Îi spuse, totuşi, că ar trebui să dea la un colegiu de artă. La început, sări în sus de bucurie, apoi îşi aminti că familia nu ar accepta niciodată. Dar domnişoara Derby, care îl admira pe profesorul de desen, reuşi s-o convingă pe mama ei. Bunicul tunase şi fulgerase, dar până la urmă o dusese personal, cu bătrâna lui maşină Morris, la internatul colegiului de artă din cel mai apropiat district.

În timpul studenţiei, Dinah înflori. Începu să se îmbrace în blugi, îşi lăsă părul să crească şi îl vopsi negru. În weekend-uri şi-l spăla şi îşi punea fuste lungi,

să nu se supere bunicul. Cu timpul, deveni mai independentă. Îşi cumpără din banii de buzunar un casetofon de mâna a doua şi casete cu Elvis Presley şi Billi Fury, ieşea cu prietenele la cinema sau la cafenea şi uneori la discotecă.

Dinah prefera cursurile de creaţie. La sfârşitul anului trebui să decidă asupra specializării, în vederea examenului de absolvire, şi se hotărî pentru design vestimentar. Fu acceptată. Cursurile erau grele şi materialele scumpe. Se angajă cu o jumătate de normă, ca chelneriţă. Se mută într-un apartament cu alţi cinci studenţi, doi băieţi şi trei fete. Ocupa o cameră împreună cu o studentă din anul II, Lynne Beckett.

Curând, îşi dădu seama că făcuse o greşeală. Peste tot găsea vase nespălate şi haine murdare. Era singura dintre ei care făcea curăţenie în bucătărie. În permanenţă se auzeau uşi trântite şi muzică tare.

Singura compensaţie era unul dintre colocatari, un student din anul III, de la grafică, Neil Meredith. Era înalt şi cu umeri laţi, avea părul lung şi ochi căprui, gene lungi şi un accent care o fascina. Neil Meredith avea o prietenă, Angie, care semăna cu el ca două picături de apă.

Dinah era însă fericită, pentru că, în absenţa lui Angie, Neil îi acorda şi ei atenţie. Într-o seară, când ceilalţi erau plecaţi, Neil reuşi să o convingă să bea împreună un pahar de vin, şi stătură de vorbă aproape toată noaptea. Fusese mai mult decât încântată, dar… a doua zi apăru din nou Angie.

Curând fu chemată de urgenţă acasă. Mama era internată în spital. Ajunsese prea târziu. Disperată de durere, dar furioasă pe bunicul, care îi reproşa că în ultimul timp nu prea îi vizitase, se hotărî să se întoarcă

la colegiu imediat după înmormântare.

În apartament nu era decât Neil. Dinah începu să plângă, nu voia să se mai ducă acasă niciodată. Neil îi turnă nişte vodcă şi o luă în braţe. Mângâierile lui îi făceau bine. Tânjise o viaţă întreagă după afecţiune. Când buzele lui îi atinseră gura, Dinah îi răspunse cu o patimă care îi uimi pe amândoi. Când începu să o dezbrace, în loc să protesteze se lipi şi mai tare de el. Neil ezită, avea o prietenă. Dar era clar că îl dorea. Sângele îi fierbea şi lui în tot trupul, şi o trânti pe pat, plin de dorinţă. Când s-o pătrundă, ezită din nou... era fecioară.

— Te rog, nu mă lăsa, nu te opri, te rog!

Neil uită de orice precauţie, de Angie şi de el însuşi. Totul se petrecu foarte repede. Apoi se simţi vinovat.

— Cristoase, iartă-mă! Dinah, n-am vrut...

— Spune-mi că mă iubeşti, te rog.

— Dinah, îmi pare rău... tu ai vrut-o...

Dinah deschise larg ochii, sări în picioare şi începu să se îmbrace în grabă.

— Dinah...

Neil îi puse mâna pe umăr.

— Nu mă atinge...

Dinah fugi din cameră. Doamne, ce făcuse? Era de vină vodca? Avusese oare atâta nevoie de cineva care s-o mângâie şi s-o consoleze? Ştia doar că se aruncase în braţele lui Neil ca o târfă şi nu mai voia să dea ochii cu el. Îi era ruşine.

Curând temerile i se confirmară. Era gravidă. Neil nu-i mai vorbea decât rar, dar Dinah nu era surprinsă, se simţea mai degrabă jignită. Nu voia ca el să afle că, din încleştarea aceea rapidă, rămăsese gravidă. Era mândria ei în joc. Dar trebuia să facă ceva. Nu va mai

putea ascunde mult timp adevărul. Se gândea cu groază la viitor. Va trebui să renunţe un an la studii şi după aceea... Să-şi dea copilul în adopţiune. Gândul o cutremură. Nu, va trebui să-şi găsească o slujbă şi să-l întreţină.

Acasă nu putea să se întoarcă, i-ar fi dat satisfacţie bunicului, care prevăzuse dezastrul. Se va descurca singură.

Christian Van Kendrick junior, sau Van, cum îi plăcea să i se spună, nu avea chef de interviuri, dar Christian senior, proprietarul fabricii lor de încălţăminte, avea o întrevedere la bancă.

— Trebuie să plec, şi va trebui să te descurci tu, Van. Nu sunt decât trei persoane. Vezi să alegi pe cel care-ţi inspiră încredere, să nu aibă obligaţii şi să fie dispus să facă ore suplimentare.

— De ce să nu-i vadă Jim Praiten? sugeră Van.

— Pentru că eu îţi cer să te ocupi tu. Trebuie să te obişnuieşti, când mă voi retrage tu îmi vei lua locul. Uite cererile de angajare.

Acceptă furios. Ştia că nu-şi poate contrazice tatăl, era un olandez încăpăţânat.

Van ura fabrica. Aducea un venit modest, dar sigur, însă produsele, ieftine şi solide, erau urâte. Încercase în zadar să-şi convingă tatăl să se extindă, să creeze modele noi şi elegante. Christian senior era convins că încălţămintea trebuie să fie în primul rând solidă.

Van avea acum treizeci de ani. Era directorul fabricii, dar trebuia în continuare să respecte instrucţiunile tatălui său, care la şaizeci de ani era un om în plină putere.

Se uită peste cererile de angajare. Erau doi bărbaţi şi o femeie, mai bine zis o fată, o studentă. Dacă ar fi depins numai de el, nici n-ar fi chemat-o la interviu, dar tatăl său obişnuia să spună că cei care se deranjau să facă o cerere meritau măcar atât, să fie primiţi la interviu.

Dinah sosise cu zece minute mai devreme, întotdeauna fusese punctuală, mai ales acum că avea nevoie de o slujbă. Fabrica nu era prea grozavă, dar măcar ar fi lucrat stând jos, în spatele unei maşini de cusut.

Uşa se deschise şi ieşi un bărbat. Era îmbrăcat elegant. O privi, şi Dinah rămase uimită de culoarea ochilor lui albaştri.

— Domnişoara Marshall? Vocea era plăcută şi i se potrivea. Sunt Van Kendrick. Poftiţi înăuntru. De ce vreţi să lucraţi la poi, văd că sunteţi studentă, o întrebă Van.

— Nu mai pot sta la colegiu. De curând mi-am pierdut mama.

— Înţeleg.

Van o privi intens. Era foarte tânără şi atrăgătoare. Deşi burlac, Van cunoscuse o mulţime de fete. Roiau în jurul lui, atrase nu numai de bani, dar şi de fizicul şi personalitatea sa puternică. Dar niciuna nu îl atrăsese la fel de mult ca această fată. Simţea nevoia să-i placă, s-o facă să zâmbească.

— Nu cred că e o slujbă potrivită, este grea şi plictisitoare. S-ar putea să renunţaţi într-un timp scurt, şi noi nu ne putem permite aşa ceva.

— Nu o să renunţ. Am nevoie de această slujbă, spuse Dinah, pălind.

— Ce studiaţi?

— Designul în modă şi mă preocupă încălţămintea.

— Produsele noastre nu prea sunt în pas cu moda.

— Dar sunt din piele. Eu, una, sunt înnebunită după materiale naturale. Am făcut un proiect de pantofi şi accesorii. Văd că produsele voastre nu sunt prea interesante... Se opri înspăimântată de cuvintele care-i scăpaseră fără să vrea.

Van însă zâmbea. Era încântat şi deja îi trecuse prin minte un plan. Ceilalţi doi pe care îi audiase erau bărbaţi puternici şi buni de muncă, aşa cum i-ar fi preferat tatăl său. Dar acum el trebuia să aleagă, şi fata aceasta era şansa lui.

— Foarte bine. Sunteţi angajată. Când puteţi începe?

— Luni. Mulţumesc, vă mulţumesc. Dinah îi zâmbi fermecător.

După o săptămână de lucru, Van trimise după Dinah.

— Ia loc. Ei, cum merge?

— Bine.

Era o minciună. Deja se plictisise şi o dureau mâinile.

— Mi-am amintit că vorbeai de un proiect de pantofi. Ai spus că te interesează în mod special încălţămintea de piele. Aş vrea să-ţi foloseşti talentul în slujba noastră. Poate ai vreo idee. Utilajele pe care le avem sunt vechi, dar găsim noi o cale să ne lărgim gama de produse... să producem şi pantofi de lux, de exemplu. Eu... te rog doar să te gândeşti, să vorbim altă dată... la un pahar, într-o seară.

Dinah ezită. Invitaţia o deruta şi îi era teamă de propriile emoţii pe care le încerca de câte ori Van o privea cu ochii aceia albaştri şi pătrunzători. Era o nebunie, dar personalitatea lui o atrăgea ca un magnet. Niciun bărbat nu o mai atrăsese în acest fel...

nici Dave, şi cu atât mai puţin Neil. Atunci se crezuse îndrăgostită, dar ştia că nu fusese altceva decât o simplă atracţie între două sexe diferite.

Acum era altceva. Îl vedea pe Van ca pe o stea de cinema, strălucitoare şi intangibilă. Nu avea nicio şansă să se uite la ea. Era mult mai în vârstă şi venea din altă lume, el era „şeful”. Auzise că nu e căsătorit, dar precis avea o prietenă sau o logodnică.

Ea era însărcinată şi proastă, dar în adâncul inimii simţea că acesta este bărbatul pentru care era făcută, că îl va iubi în sufletul ei tot restul vieţii.

Când o invită într-o seară la cină, era gata să refuze, de teamă că nu-şi va putea ascunde sentimentele.

Dar Van nu era omul care să accepte un refuz, aşa încât găsi pretextul:

— Prefer să discut despre proiectele noastre în altă parte. Nu vreau să afle nimeni. În afaceri trebuie să fii discret.

Acceptase.

Van rezervase o masă într-un restaurant intim.

— Te-ai gândit la ce te-am rugat?

— Da, am câteva idei, dar nu ştiu dacă or să-ţi placă.

— Să le auzim.

— Voi sunteţi profilaţi pe ghete. Mă gândeam că am putea diversifica gama… bocanci de schi, de alpinism şi cizme. Important este să fie confortabili.

— Grozav, continuă.

— Cizme de călărie… Acolo de unde vin am văzut că s-au înfiinţat şcoli de călărie.

— De unde vii?

— Din Gloucestershire. Ultima oară când am fost acasă, am observat că foarte mulţi copii au început să

călărească.

— De unde, exact?

— Din Staverley, dar parcă vorbeam despre ideile mele, nu despre mine.

— Bine, continuă.

Van o privea uimit. Fata asta avea ceva în cap. Dar era mai bine să nu se arate prea entuziasmat. Aşa o va putea păstra numai pentru el.

Dinah era fericită, mai fericită decât oricând în viaţa ei. Era îndrăgostită. Figura lui Van o obseda. Îi iubea ochii, gura, rezonanţa vocii, umerii laţi şi trupul solid. Îl iubea, pentru că el era întruchiparea puterii şi a voinţei. Îl iubea şi pentru ceea ce făcea pentru ea.

Ieşeau din ce în ce mai des seara la un restaurant. Întotdeauna discutau la început afaceri, apoi glumeau şi râdeau. Uneori Van încerca să o facă să vorbească despre viaţa ei, dar Dinah ocolea subiectul. Trăia un vis pe care nu voia să-l destrame. Cu timpul, deveni o altă persoană. Nu se mai gândea la trecut, şi nici viitorul nu i se părea nesigur. Începu să inventeze o serie de minciuni. Când o întrebă de rude, inventă nişte veri din Noua Zeelandă, când vorbi despre bunicul, descrise casa în care copilărise pe vremea când trăia tatăl ei, dar de cele mai multe ori evita să răscolească trecutul.

În schimb, lui Van îi plăcea să vorbească despre el. Îi povesti cum a început tatăl lui afacerile, cum îl ţinea încă în frâu, cum visa să modernizeze fabrica.

De fiecare dată când o conducea acasă, Dinah se întreba dacă o va săruta. Dar încă nu sosise clipa.

Van nu înţelegea ce anume îl reţine. De câte ori îşi dorise o femeie, trecuse imediat la fapte. Cu Dinah simţea că este altfel. Parcă se temea să nu fie refuzat. Dacă ar fi împins lucrurile prea departe, putea s-o piardă, şi nu voia să rişte. La început crezuse că doar

talentul ei îl atrăgea, că putea să-l ajute să-şi pună în aplicare visul de a moderniza fabrica. Acum ştia că îl atrăgeau deopotrivă inocenţa şi vulnerabilitatea ei şi acel ceva misterios care se degaja din toată fiinţa acestei fete.

Gândul de a face dragoste cu ea îl înnebunea, şi totuşi nu avea curajul să facă primul pas. Continua să iasă cu alte femei. Acum avea chiar două. Pe una o cunoscuse la concursul de frumuseţe Venus, unde fusese aleasă Miss, iar alta era soţia unui partener de afaceri. Amândouă erau bune la pat, dar niciuna nu reuşise să i-o scoată pe Dinah din minte. Poate că o dorea aşa de mult, tocmai pentru că relaţia dintre ei era platonică.

Avea sentimentul că şi Dinah îl doreşte, dar o parte din ea îl ţinea la distanţă. Simţea că nu o cunoaşte destul, că ascunde ceva. Dinah era o enigmă pe care se hotărâse s-o dezlege. Trebuia doar să aştepte. Când va sosi momentul, era sigur că răbdarea lui va fi răsplătită din plin.

Preocupat şi de planul extinderii gamei de produse, Van se consultă cu inginerii şi ajunse la concluzia că o parte din ideile lui Dinah puteau fi puse în practică. Va scoate un prototip în vară, când fabrica se închidea, ca de obicei, timp de două săptămâni. Dacă va vedea noile modele, tatăl lui va fi mai uşor de convins.

La începutul lui august, Van îi propuse lui Dinah să renunţe la concediu şi, în lipsa celorlalţi, să scoată împreună un model de sandale. Dinah acceptă încântată, fusese ideea ei şi de-abia aştepta să vadă rezultatul.

Timp de trei zile lucrară încontinuu. Erau numai ei doi în hală şi totul părea fascinant. Refăcuseră de

câteva ori desenele, dar până la urmă ieşise ceva excelent. Erau măsura lui Van şi el îi propuse să le testeze făcând o plimbare în districtul Lake. La urma-urmei, era vacanţă.

Dinah era disperată. Nu îşi putea permite o vacanţă. Van insistă să meargă cu el.

Hotelul se afla pe un deal, iar la poalele lui se întindea golful. Priveliştea era de o frumuseţe sălbatică. A doua zi porniră cu maşina la plimbare. Van opri într-un loc pustiu de lume, printre pomi.

— A sosit momentul adevărului, îi spuse cu umor, punând sandalele în picioare.

— Sunt grozave, o să vezi, începu Dinah să râdă.

După câţiva paşi, Van se trânti jos.

— Nu mai pot! Mă rod la degete sau poate picioarele mele sunt de vină.

— Ia să vedem! Dinah se trânti alături de el, continuând să râdă.

Van o privi intens. Inima îi tremura de dorinţă. Întinse mâna şi îi mângâie părul. Dinah începu şi ea să tremure, în timp ce Van o trase spre el. Uită trecutul dureros şi viitorul nesigur, uită totul. Pentru ea nu mai exista decât Van, şi pentru el ar fi făcut orice sacrificiu. Când îi atinse buzele cu tandreţe, crezu că o să moară de plăcere. Se îmbrăţişară îndelung.

— Dacă ai şti de când aştept clipa asta!

Ochii lui Dinah străluceau, simţea că o dor buzele.

— Cred că am inventat vacanţa asta numai ca să pot să fiu singur cu tine.

O sărută din nou, şi Dinah îi răspunse cu patimă.

— Ne întoarcem la hotel?…

Dinah se trezi ca scăldată de un duş rece. Cum de nu se gândise? O cuprinse panica. Îl dorea cu disperare, dar… sânii îi erau umflaţi şi sfârcurile tari şi

negre. Dacă îşi va da seama?

— Dinah?…

— Da, hai să ne întoarcem…

— Slavă Domnului că pot da jos sandalele astea blestemate! Niciun om întreg la minte n-ar arunca banii pe aşa ceva.

Dinah era prea fericită, aşa că începu din nou să râdă.

— Te plângi de desenele mele?

— Nu, e rândul meşterilor să-şi bată capul, să le execute cum trebuie.

Van luă cheile de la recepţie. Dinah îl aştepta în capătul scărilor.

— La mine sau la tine?

— La tine… Realitatea o înspăimântă din nou.

Van încuie uşa şi o luă în braţe. O inundă dorinţa, dar când el începu să-i desfacă încet nasturii de la bluză, o apucă iar frica.

— Trage draperiile… te rog, şopti Dinah.

Van se uită la ea cu dragoste şi îngăduinţă.

Ce copilăroasă era! O s-o înveţe el ce înseamnă să faci dragoste. Dar acum voia să-i facă pe plac. Trase draperiile şi se întoarse din nou spre ea.

— Dinah… vrei?

Continuă să o dezbrace, şi când îi desfăcu sutienul se lipi de el. Simţi că se ascunde.

Ceva nu era în regulă, dar o dorea, cât o dorea! Poate era ruşinoasă.

— Draga mea, relaxează-te, nu o să-ţi fac niciun rău.

Simţea că Dinah tremură, şi totuşi rămânea pasivă. Fusese obişnuit cu femei pricepute. Oricând gata să ia chiar ele iniţiative. Dar îi plăcea şi aşa. O sărută din nou. Începu să se mişte ritmic, până

răsuflarea ei întretăiată îl anunţă că e momentul. Atunci o pătrunse şi mai adânc. Orgasmul fu deplin. Dinah se simţea pe altă lume. Dulceaţa plăcerii, momentul de durere, încântarea de a-l simţi în ea. Era minunat.

— Te iubesc, Van.

Câteva momente mai târziu, adormiră îmbrăţişaţi.

Ceva nu era în regulă. Când s-au trezit, Dinah s-a lipit strâns de el, de parcă n-ar fi vrut să-i dea drumul niciodată. Când a intrat în baie, a încuiat uşa.

— Vino aici, o chemă Van.

Dinah se apropie, dar Van simţi că devine distantă, când ea a revenit.

— Să mergem la masă mai bine, zise el cu răceală.

Lui Dinah îi jucau lacrimi în ochi. La masă, la fel… Mâncă puţin şi părea cu gândul în altă parte. În noaptea aceea o lăsă în pace.

A doua zi se plimbară pe malul mării, luară prânzul într-o cârciumă dintr-un sat şi apoi o duse la Doone Valey. Parcară în şosea. La poalele dealului se vedea biserica unde legenda spunea că murise Lorna.

Dinah începu să plângă.

— Ce-i, dragă? Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— De ce plângi? Tu ai vrut să venim aici.

— Da, dar e atât de trist. De ce e dragostea atât de tristă?

— Doar nu plângi din cauza legendei? Te porţi ciudat. Îţi pare rău de ce s-a întâmplat între noi? Ai vrut şi tu, nu?

— O Doamne, da! Vocea ei era sinceră.

— Amândoi am dorit să se întâmple. Ţi-e frică că n-am fost precaut? Fii sigură că n-ai rămas însărcinată.

Dinah începu să plângă în hohote.

— Ai pe altcineva? o întrebă Van cu gelozie.

— Nu, nu. Lasă-mă. Sunt doar obosită.

Noaptea făcură din nou dragoste. Dinah insistase să închidă lumina. Când totul se termină, Van îşi plimbă mâna pe pântecul ei. Dinah se grăbi să i-o îndepărteze.

— Vrei să plec?

— Nu, te rog!

Dinah îl înconjură cu braţele şi se lăsă purtată de somn.

Prin întuneric, îi simţea alături căldura trupului tânăr şi răsuflarea liniştită. Nu o va lăsa niciodată să plece. O va cere în căsătorie. Era pentru prima oară în viaţă că se gândea la o legătură permanentă şi prima oară când era îndrăgostit.

Van nu avea o fire romantică, dar a doua zi o duse pe Dinah din nou la Doone Valey.

— Ţi-ar plăcea să te căsătoreşti la această biserică? Lorna n-a mai ajuns niciodată în faţa altarului…

— Nu ştiu. Ce întrebare nostimă!

— Nu glumesc deloc. Dacă în biserica asta se mai oficiază slujbe, ai vrea să te căsătoreşti aici… cu mine?

Dinah îl privi fără să înţeleagă.

— Dumnezeule! Te rog să te căsătoreşti cu mine, Dinah.

— Oh, Van, e tot ce mi-aş dori pe lumea asta, dar…

Ochii i se umbriră de lacrimi.

— Dar ce?

— Nimic…

Dinah îşi lăsă capul în jos.

— Deci?

— Oh, Van, te iubesc atât de mult! suspină ea şi îşi

îngropă capul în pieptul lui.

Van înţelese că pentru moment nu putea spera mai mult.

A doua zi plecară. Dinah era tăcută, dar stătea cu capul pe umărul lui, ameţită de dragoste. Nu mai vorbiră despre căsătorie. O conduse până acasă.

În ziua următoare. Van o aşteptă în zadar. Dinah nu veni la lucru. Aşteptă până la 11 şi, îngrijorat, se duse la ea acasă. Gazda, domnişoara Brook, îl anunţă înţepată că s-a mutat. Unde, nu ştia, dar nici nu-i păsa. Chiria fusese plătită în avans.

De ce plecase? Pentru că făcuseră dragoste? Pentru că o ceruse în căsătorie? se întreba Van disperat. Se simţea pustiit, dar era hotărât să facă orice ca s-o găsească. Avea nevoie de ea.

Mary Colbourne, născută O'Sullivan, auzi o bătaie în uşă. Bob, soţul ei, era la serviciu, iar Dinah era plecată la piaţă. În faţa uşii stătea un bărbat înalt şi atrăgător, îmbrăcat foarte elegant.

— Mary Colbourne? Am nimerit deci. O caut pe Dinah. Mi-a spus că sunteţi prietene. Nu ştiţi unde o pot găsi? Sunt Van Kendrick.

Când Dinah venise să-i ceară adăpost, Mary crezuse că povestea ei de dragoste cu Van era mai mult sau mai puţin credibilă. O ştia pe Dinah fire visătoare şi cu multă imaginaţie şi ideea că „şeful" ei o ceruse în căsătorie i se păruse o simplă fantezie.

— Ba da, dar de ce o căutaţi?

Van o privi intrigat.

— Ştiţi, Dinah e o veche, prietenă a mea, reluă Mary, şi acum trece printr-o perioadă dificilă. N-aş vrea s-o tulbure nimeni.

— V-am spus cine sunt, adăugă el arogant. Vă asigur că nu vreau să-i fac niciun rău, dimpotrivă.

Mary îl privi lung. De un singur lucru era sigură, că tipul arăta bine. Avea un fel de magnetism în el şi forţă. Precis avea şi o mulţime de bani, gândind după Jaguarul cu care venise. Dar se vedea că e plin de sine.

— Poftiţi înăuntru, luaţi loc.

— Mersi, pot sta şi în picioare.

— Cum doriţi.

Mary îşi ridică privirea. Van era mult mai înalt decât ea, dar nu voia să se lase impresionată.

— Eşti tatăl copilului? îl întrebă direct.

Van se albi la faţă. Era clar că nu îşi dăduse seama de situaţia în care era Dinah.

— Vrei să spui că Dinah are un copil? de abia reuşi el să rostească întrebarea.

— Nu încă, dar aşteaptă unul la… începutul lui decembrie, probabil. Deocamdată nu a fost la doctor. Până acum n-a dat importanţă faptului, dar a venit timpul să se gândească la viitorul ei… al lor. Am vrut să vă sun. Însă nu m-a lăsat Dinah. Apropo, cum de m-aţi găsit?…

— Dinah a plecat fără să spună un cuvânt, dar îmi povestise de unde venea şi cine îi fusese prietenă. M-am gândit că e bine să încep căutările de aici… Cine o fi tatăl copilului?…

— Un student de la colegiu, cred…

— Mi-a spus că a părăsit colegiul după moartea mamei sale.

— E adevărat, încercă Mary să-şi apere prietena.

— Dar n-a fost singurul motiv. Îmi închipui că tânărul a abandonat-o.

— El nici nu ştie. A fost o legătură absolut întâmplătoare.

— Deci Dinah nu vrea să spună nimănui. Unde e acum?

— La cumpărături.

— Aşadar locuieşte aici?

— Momentan, da. Dacă vrei poţi s-o aştepţi.

— Nu… nu. Poate ar fi mai bine să nu-i spui că am trecut pe aici.

Mary se înfurie. Era un porc. Acum, că aflase ce necazuri avea Dinah, dădea bir cu fugiţii. Dinah avusese dreptate când zicea că adevărul l-ar alunga de lângă ea.

— Nicio grijă. Nu o să-i spun. Nu vreau s-o supăr şi mai tare. I-am spus că trebuia să-ţi dezvăluie adevărul, că dacă o iubeşti într-adevăr vei fi alături de ea… dar m-am înşelat. Ea te cunoaşte mai bine. Nu o să-i frâng eu inima, confirmându-i că a avut dreptate, domnule Van Kendrick. Acum pleacă.

Van se urcă în maşină, tremurând de nervi. Porni în viteză, fără să mai ţină seama de circulaţie. Aflase unde se ascunde Dinah… Îi aflase secretul. De-abia acum înţelegea ce ascundeau tresăririle ei şi umbra din priviri. La dracu'!

Dinah reprezentase pentru el puritatea şi inocenţa. Dar ea nu era nimic din toate acestea. Purta copilul altui bărbat, când o cunoscuse. Îl minţise şi îl păcălise. Nu se aşteptase la aşa ceva. Nu putea să creadă că fusese atât de naiv. Făcuse dragoste cu ea şi nu observase nimic. Îl durea faptul că fusese altul înaintea lui, dar mai ales că îi dăruise un copil pe care el n-ar fi putut să i-l dăruiască niciodată.

La nouăsprezece ani se îmbolnăvise de oreion. Avea gâtul şi faţa umflate şi colegii râdeau de el. Doctorul îl avertizase că boala poate să aibă urinări grave, şi analizele o confirmară. Van era steril şi nu va

putea niciodată să fie tată. Cu timpul se consolase. Nu avea rost să-şi piardă vremea şi energia pentru ceea ce nu mai putea fi schimbat. Totuşi, subiectul îl făcea sensibil şi reacţiona cu violență dacă vreo împrejurare îi amintea de faptul că nu-i în stare să procreeze. Gândul că Dinah găsise alt bărbat, care să fie apt de aşa ceva, îl înnebunea.

În ciuda repulsiei pe care o simţea la gândul că seminţele altuia dădeau roade în pântecul lui Dinah, Van ştia că o mai dorea încă. O iubea, avea nevoie de ea cu disperare. Ea era soarta lui. Erau făcuţi unul pentru altul, indiferent de ce s-ar fi întâmplat.

Dinah se simţea îngrozitor de obosită. Mary avea dreptate, trebuia să se gândească la viitor. Era înspăimântată şi pierdută. Dacă l-ar fi cunoscut pe Van înainte! Era ridicol… nici măcar nu l-ar fi întâlnit. Nu ar fi fost nevoită să părăsească colegiul, nici să-şi caute o slujbă, dacă nu se întâmpla ce s-a întâmplat. Cum se va descurca ea cu un copil? Unde să se ducă? Atâtea întrebări fără răspuns. Se îndreptă spre fereastră. Era o zi caldă de august şi simţea nevoia să ia aer. Pântecul îi era greu şi umflat. De când locuia la Mary, luase proporţii incredibil de mari. Deodată auzi zgomotul unei maşini. Era un Jaguar ca al lui Van. Simţi o durere ascuţită în piept.

Maşina se opri în faţa casei lui Mary. Dinah rămase fără suflare. Omul care cobora din maşină nu era altul decât Van. Dumnezeule! Dinah simţi că i se înmoaie picioarele. Era gata să leşine. Nu trebuia s-o vadă în halul ăsta… cu burta umflată, cu părul zburlit. Trebuia să se ascundă, să fugă. Începu să tremure. Mâinile îi erau ca de gheaţă. Deodată nu mai văzu nimic în faţa

ochilor.

— Dinah! O voce o striga de undeva de departe.

Deschise încet ochii.

— Oh, Van, Van…

Mary încercă să-i toarne puţin brandy pe buze. Mirosul îi făcea greaţă.

— Nu, nu… împinse Dinah paharul.

— Dă-i puţina apă, spuse Van.

Cu buzele umede, Dinah încercă să-i zâmbească.

— Ce cauţi aici? întrebă ea moale.

— Am venit să te iau acasă, îi şopti Van.

Trei săptămâni mai târziu, erau căsătoriţi.

Bunicul refuză să vină la ceremonie. Fuseseră martori doar părinţii lui Van, Mary, Bob şi băieţelul lor Patrick. Deşi palidă, Dinah arăta superb în rochia de mătase crem şi radia de fericire.

Părinţii lui Van nu erau prea încântaţi. Îşi doriseră pentru fiul lor cu totul altceva, şi nici într-un caz o muncitoare de douăzeci de ani cu burta la gură. Van avusese o discuţie aprigă cu tatăl său şi decise că era de preferat să se mute într-o casă cu chirie.

Când Dinah era în opt luni, Van simţi că nu va putea accepta niciodată drept fiu copilul altui bărbat. Când se întorsese la Mary, nu-l interesase decât să o recâştige pe Dinah. Când o văzuse zăcând fără cunoştinţă pe duşumeaua din dormitor, înţelesese că, indiferent de ce s-a întâmplat, voia s-o ia de soţie, să o ducă acasă la el şi să aibă grijă de ea. Copilul pe care îl aştepta parcă nici nu mai exista pentru el. Dar cu cât înainta sarcina, începea să-l cuprindă spaima. Acţiona din instinct, fără să se gândească la consecinţe.

Îl irita trupul umflat al lui Dinah. Lucra în disperare, ca să uite, dar nici munca nu-l satisfăcea. Tatăl său refuzase producţia sandalelor proiectate de Dinah, dar

până la urmă acceptase o serie mică de cizme. Era un succes, însă Van era prea dărâmat să-l aprecieze. Se certa tot timpul cu tatăl său. El nu va avea niciodată un fiu cu care să se certe. Hotărârea era luată.

— Nu pot face aşa ceva! Dinah îl privea tremurând de oroare. Nu pot să-mi dau copilul altor oameni!

— Iar eu nu-l pot păstra. Am încercat să accept ideea, dar pur şi simplu nu pot. Ăsta e adevărul şi e mai bine să-l spunem acum, decât să ne distrugem viaţa.

— Dar mă va distruge pe mine... e copilul meu!

— Nu şi al meu, şi el ne va distruge căsnicia.

— Van, nu poţi? Eu nu pot, nu pot...

— Dinah, încearcă să înţelegi ce simt eu. Ce viaţă îi pot oferi unui copil care descoperă că tatăl lui îl urăşte? Dacă va fi adoptat, va avea doi părinţi care îl vor cu adevărat. Înţelegi?

— Înţeleg că ai înnebunit! Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

— Dinah...

— Taci! Taci!

Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraz.

— Bine... Dar nu uita, hotărârea mea e categorică. Nu vreau acest copil, şi dacă insişti să-l păstrezi, poţi considera căsătoria noastră încheiată.

— Van...

— Vorbesc serios. Alege: eu... sau copilul. Nu poţi să ne ai pe amândoi.

— Credeam că mă iubeşti!

— Te iubesc, şi încă foarte mult. Am putea avea împreună o viaţă minunată, tu şi eu. O să ne avem unul pe altul. Nu crezi că ar fi mai bine, decât să fii singură... cu copilul?

— Nu-mi vine să cred...

— Ba să crezi. Îmi pare rău, dar asta e.

Dinah era bolnavă de durere. Van se dovedea a fi insensibil, el vedea lucrurile numai în alb şi negru, nu sesiza nuanţele. Dacă luase o hotărâre, nimic pe lume nu putea să-l convingă să şi-o schimbe.

Într-un fel, îl înţelegea. De la început ştiuse că Van nu va accepta situaţia… De aceea fugise.

Dar Van o căutase, şi o clipă îndrăznise să creadă că îl judecase greşit. De la început ştiuse că Van o dorea doar pe ea, şi nimic altceva.

— Dar ce vor spune ceilalţi? Toţi ştiu că sunt însărcinată: familia, prietenii, muncitorii, toţi cred că e copilul tău. Cum o să le spun că l-ai dat spre adoptare?

— M-am gândit şi la asta. O să naşti într-o clinică particulară. Ei vor aranja adopţiunea şi vom spune tuturor că copilul a murit. Se întâmplă destule cazuri.

Era ca un coşmar. Crezuse că a fost salvată, şi acum se trezea ca încolăcită de tentaculele unui monstru care o mânca de vie.

Van era un monstru, dar îl adora. Nu putea şi nu voia să-l piardă. Dacă trebuia să renunţe la copilul ei pentru el, o va face. Nu-l putea condamna pe Van. Îl iubea aşa cum era. Dacă ar fi fost altfel, poate nici nu l-ar fi iubit. Cel puţin fusese sincer. Nu era vina lui. Ea era vinovată, din cauza ei se întâmplase totul.

Era un bebeluş frumos. Îl văzuse o singură dată, dar nu-l putea uita. Avea ochii mari şi albaştri, un năsuc cât un nasture, o gură micuţă şi o claie de păr negru. Îl ţinuse la piept şi îi respirase mirosul. I se păruse o minune. Cât ar fi vrut să-l păstreze… Când i l-au luat, nici măcar nu a putut să protesteze. Avea ochii în lacrimi, dar era calmă. Ştia că un cuplu deja îl

aştepta şi că erau încântaţi de copil.

Nimic mai mult. Totul fusese aranjat în secret. Plecase. Nu ştia unde, dar ştia că va fi iubit.

Van o luă acasă. Trebui să îndure compătimirile celorlalţi, care credeau că copilul murise. Îi venea să le strige în faţă că e viu şi sănătos, dar într-un fel era mai bine aşa. Toţi îi respectau durerea şi putea plânge în voie după fiul la care renunţase.

Cu timpul, groaza pentru ceea ce făcuse şi durerea de a nu-şi mai vedea fiul începu să-i treacă. Viaţa îi era acum plină de alte preocupări. Van cumpără o casă, o fermă pe care a renovat-o, şi Dinah se ocupă de alegerea mobilei şi decorarea interioară. Când totul fu gata şi se mutară în casa nouă, Dinah începu din nou să se simtă singură cu durerea ei din suflet. Dar Van se grăbi să-i dea de lucru:

— Bătrânul nu vrea să mă înţeleagă. Nu vrea să extindă blestemata aia de fabrică. Hai să ne facem noi una aici.

— Unde aici? Propunerea o entuziasmă.

— Vechea şură poate fi transformată în atelier. Tragem curent electric, montăm o maşină sau două şi putem începe.

— Cu sandalele?

— Da, şi dacă mai ai vreo idee... accesoriile de care vorbeai. În niciun caz ghete, nu vreau să călcăm pe urmele bătrânului.

— O să mă gândesc. Gândul aventurii în lumea creaţiei o exalta.

— Bravo, vino aici.

Van o luă în braţe, şi Dinah se simţi fericită că lucrurile se aranjaseră între ei. Ştia că nu va uita niciodată, dar sentimentul unei pierderi ireparabile o făcea să caute cu şi mai multă disperare dragostea lui

Van. Repulsia lui fizică dispăruse. Acum făceau tot timpul dragoste, şi Van o învăţa să se bucure de orice atingere cu trupul lui. Acum avea ocazia să-i demonstreze cât de mult îl iubeşte şi să-i arate că are nu numai talent, dar şi putere de muncă.

Lucră zi şi noapte. Ştia cât de neîndurător era Van şi nu voia să-l dezamăgească. Când se hotărî să-i arate schiţele, tremura de emoţie.

— Ce curele sunt astea? La fel ca pe toate drumurile?

— Dar eu… n-am văzut.

— Du-te în Portugalia sau în Grecia. Sunt peste tot, şi încă de calitate.

Dinah încercă să nu se simtă jignită, şi o luă de la capăt. Însă reacţia lui Van fu şi mai descurajatoare:

— Cine o să poarte o asemenea geantă? Parcă e de carnaval.

— Dar ai vrut ceva original.

— Da, dar simplu.

Dinah umbla de colo-colo exasperată. Începea să-şi piardă încrederea în talentul ei. „Doamne, ajută-mă să găsesc ceva care să-i placă”, se ruga ea.

Într-o zi… Avea să-şi amintească mereu clipa aceea. Văzu în iarbă o şopârlă, se târa leneşă şi elegantă. Pielea îi strălucea în soare, şi Dinah rămase cu ochii la ea. În minte i se contura o idee. Pentru prima oară ieşise afară fără hârtie şi creion la ea. Alergă în casă.

Când Van se întoarse seara de la fabrica tatălui său, unde continua să lucreze, toate uşile erau larg deschise. Intră în dormitor neliniştit:

— Ce s-a întâmplat?

În mijlocul camerei, Dinah stătea pe jos, înconjurată de hârtii. Îşi ridică privirea şi-i zâmbi.

— Cred că am reuşit – vocea îi suna timidă, dar triumfătoare. Vino să vezi! Îl trase jos, alături de ea. Vezi şopârla aia micuţă? Va fi emblema noastră, pe catarama unei curele sau pe colbul unei genţi, o s-o desenez şi pe fulare de mătase. Ce zici?

Ideea era excelentă, dar Van nu voia s-o recunoască.

— Bine făcut, o putem folosi, îi spuse pe un ton neutru.

Van propusese ca numele firmei să fie VAN-DINA – o combinaţie a numelor lor proprii, şi Dinah se arătă încântată.

Începură producţia de curele în şura renovată şi angajară o persoană să-i ajute. Fred Lockyear se pensionase cu şase luni în urmă. Lucrase la fabrica Kendricks, încă de când fusese demobilizat din armată. Era un om solid şi de încredere. Acceptase cu plăcere propunerea lui Van. De când ieşise la pensie, se plictisea acasă şi nu strica să mai câştige ceva în plus. Se dovedi un muncitor harnic şi priceput.

Van se ocupa personal de prospectarea pieţii.

Trebuiau să producă serii mici şi cât mai diversificate, numai astfel le puteau vinde. Aduse comenzi de la cele mai mari magazine din Londra. După o săptămână, comenzile erau gata şi magazinele începură să se intereseze de tot ce producea Vandina. Dinah fu trimisă în bibliotecă, să caute idei noi, şi Fred o aduse pe fiica lui, Mandy, şi pe Marian, o verişoară care ştia să facă mănuşi, să-l ajute în atelier. Toţi erau îndemânatici, iar Marian, o femeie rotofeie şi veselă, îi dădu lui Dinah ideea de a face mănuşi.

Van cumpără o maşină de cusut mănuşi, şi din nou avură succes. O parte din lucru putea fi făcută şi acasă, şi Marian le sugeră să îşi caute colaboratori

externi. Dinah cosea emblema, ambala materialul pentru colaboratori şi începu să ţină registrul de casă. Acum era mai mult decât ocupată şi se gândea din ce în ce mai rar la fiul ei Stephen.

Vandina începea să prindă viaţă. La început, tatăl lui Van privise totul cu indulgenţă. Era convins că e o muncă de amatori, destinată s-o facă pe Dinah să-şi uite tragedia prin care trecuse. Dar pe măsură ce Vandina prospera, începu să se enerveze şi să-i reproşeze lui Van că se ocupa prea mult de aceste fleacuri, deşi trăieşte din salariul de la fabrica Kendricks.

— N-ai decât să alegi: ori te ocupi cum trebuie de fabrica mea, ori te dau afară.

Van nu se aşteptase la aşa ceva din partea tatălui său.

— Foarte bine, dacă aşa vrei, îi răspunse calm.

— Naiba să te ia, Van! Nu eu vreau. Am făcut fabrica din nimic, şi voiam să o preiei tu, când mă voi retrage.

— Atunci lasă-mă să fac ce cred eu.

— Noi facem ghete. În acest domeniu suntem cunoscuţi.

— Tu eşti cunoscut. Eu o să fiu cunoscut în lumea modei.

— Să nu îndrăzneşti să vii la mine când o să te urmărească creditorii. Şi să nu-ţi faci iluzia că poţi lucra pentru tine pe cheltuiala mea. Eşti concediat!

— Perfect, dar să nu uiţi că tu ai hotărât asta.

Van se duse să-şi ia lucrurile de la birou. Se simţea eliberat. Ştia că nu va fi uşor să transformi un atelier într-o afacere rentabilă, de proporţii. Vor trebui nu numai să supravieţuiască, ci şi să se şi extindă, şi încă cât mai repede posibil.

Îi trebuiră zile şi nopţi de-a rândul până să stabilească o strategie. Aveau nevoie de spaţii de producţie şi de clienţi noi. Cu spaţiile rezolvă mai repede decât se aşteptase. O firmă producătoare de aparate electronice tocmai îşi lichida afacerile, şi Van închirie fabrica şi depozitele.

O lăsă pe Dinah să se ocupe de magazinele din Anglia. El plecă să bată capitalele lumii. Trei săptămâni mai târziu, se întoarse cu comenzi de peste tot. Deşi îl costă o mulţime, alese revista Vogue, din America, pentru reclamă.

Acum trebuia să lucreze contra cronometru. Trebuia să facă rost de bani, de utilaje, de personal şi de furnizori pentru materiale. Avea o energie de nedescris, nici nu se observa că nu doarme mai mult de patru ore pe noapte.

Dinah, în schimb, slăbi şi de abia se mai putea ține pe picioare, dar nu se plângea. Încercă să reziste de dragul lui Van.

Încetul cu încetul, visul se realiza. Cu imaginaţia lui Dinah, cu munca acerbă a tuturor şi cu puţin noroc, Vandina explodă pe scena modei. Produsele cu micuţa şopârlă ca emblemă erau căutate de toţi cei din lumea mondenă.

După un an, succesul le era garantat, însă nervii lui Dinah cedară. Van o expedie în sudul Franţei, să se odihnească, dar nu uită să-i împacheteze şevaletul.

A fost salvarea ei şi un nou început pentru Vandina. Stând în balcon să se odihnească, Dinah visa genţi, borsete şi rame de piele, fulare şi eşarfe de mătase. Se întoarse acasă complet refăcută.

În lipsa ei, Van angajase treizeci de lucrători, un director, un contabil şi un controlor de calitate. Dar peste ei, conducea şi controla totul. Obţinuse puterea,

aşa cum îşi dorise, şi se purta la fel de despotic ca tatăl său.

Se apropia Crăciunul. Trecuseră cinci ani de când erau căsătoriţi. Dinah ducea dorul lui Stephen. Era imposibil să-l aibă lângă ea, dar instinctele materne reapăruseră. Îşi dorea un copil, un copil de la Van. Ştia că nu-l va înlocui pe Stephen în inima ei, dar îşi dorea să ţină un copil în braţe, să-l vadă crescând, să-i umple golul din inimă.

Într-o seară îşi făcu curaj:

— Van, acum, că ne descurcăm financiar, nu crezi că ar trebui să… să avem un copil?

Van se schimbă la faţă, ochii i se îngustară şi începu să-i tremure bărbia.

— Ce ai? Nu ţi-ar plăcea să ai un băiat sau… o fată? Vreau să fim o adevărată familie.

Răspunsul fu categoric:

— Nu. Nu avem nevoie de niciun copil… niciodată. Ne avem unul pe altul şi afacerile. Ce-ţi mai trebuie?

— Dar eu vreau copii. Dinah era gata să izbucnească în plâns. Nu contează deloc ce vreau eu?

Van tăcu. Sterilitatea era secretul lui, şi nu voia să-l împărtăşească nimănui.

— Credeam că ai tot ce vrei, o casă frumoasă, bani de cheltuit cum vrei, timp să-ţi fructifici talentul. Ţi-am dat un nume şi o familie, Dinah, dar eşti nerecunoscătoare.

— Nu e drept. Vorbeşti de parcă eu nu aş fi contribuit cu nimic.

— Fără mine ai fi fost un nimic. Eşti ceea ce eşti datorită mie.

Se simţea umilită, dar Van era lumea ei. Dacă nu voia un copil, nu-l va obliga.

Se ridică şi îi alergă în braţe:

— Îmi pare rău, Van.

— Bine, bine. Linişteşte-te.

— Te iubesc, Van, ne avem unul pe altul, ai dreptate.

— Aşa e, răspunse Van… Dar minţea.

În timp ce Dinah era în sudul Franţei, îşi luase prima amantă, o angajată a firmei. Legătura fusese scurtă. După ce obţinuse ce voia, o concediase din slujbă şi din viaţa lui. Aventura îi redeschisese pofta de divertisment în viaţa sexuală. Monogamia nu era de el. Urmară o mulţime de amante. Când se plictisea, se descotorosea de ele rapid. Dinah nu ştia sau nu voia să ştie. Oricum, nu aducea niciodată vorba despre acest subiect.

Vandina devenise din ce în ce mai cunoscută, un adevărat imperiu în lumea internaţională a modei, în timp ce fabrica Kendricks decădea, până ce s-a închis. „Poate că a obţinut ceva”, fuseseră ultimele cuvinte ale lui Kendrick senior, înainte de a închide ochii. Tatăl recunoştea, în ultima clipă, că fiu lui avusese dreptate.

Van obţinu permis de zbor şi îşi cumpără un avion Cessna, cu care zbura nu numai în scop de afaceri, ci mai ales de plăcere.

Dinah îşi găsi refugiul în desen şi îşi descoperi noi pasiuni: opera şi baletul. Învăţă să schieze şi îşi petrecea vacanţele în Gstaad şi St. Morits şi vara pleca la Ardeche, în sudul Franţei. Nu mai pomeni niciodată despre copii sau despre Stephen, deşi se gândea tot timpul la el. Nimeni nu putea să aibă totul. Îl avea pe Van. Fusese mai norocoasă decât merita. Când muri Van, crezu că pierduse totul. Dar avu din nou noroc, apăru Stephen.

Capitolul 12

În seara în care Maggie se ducea la petrecerea lui Dinah, Mike se hotărî să-i facă o vizită lui Brendan. Nu mai fusese niciodată la el acasă, dar ştia adresa de la Ros şi găsi blocul cu uşurinţă. Sună. Într-un sfârşit, se auzi o voce:

— Cine e?

— Mike Thompson, vreau să vorbesc cu tine.

— Mike? Dracu' să te ia… sunt grăbit.

— Despre Ros…

— Nu-mi pasă.

Interfonul se închise, Mike sună din nou. Vocea ţipă:

— Du-te în mă-ta! Lasă-mă în pace!

— Nu plec de aici până nu vorbesc cu tine. Mike se urcă în maşină şi aşteptă. După zece minute, îl văzu ieşind pe Brendan. Îl recunoscu imediat, deşi se îngrăşase. Mike ieşi din maşină şi îl acostă:

— Ţi-am spus că te aştept.

— Şi eu ţi-am spus că nu am ce discuta cu tine.

Brendan porni spre B.M.W.-ul lui. Mike se ţinu după el.

— Ştii că Ros a dispărut?

Brendan începu să râdă:

— Te-a părăsit, aşa cum m-a părăsit şi pe mine.

Lui Mike îi venea să-l pocnească.

— Nu vrei să afli ce i s-a întâmplat? La urma-urmei, ţi-a fost soţie.

— Poate că cineva ar trebui să-i amintească chestia asta.

— Eu sunt îngrijorat, încercă Mike să-l ia cu frumosul.

— Pe naiba, nu vezi că s-a cărat cu altul?

— De unde ştii?

— Păi e clar, când femeile dispar nu o fac niciodată singure, mai ales când e vorba de una ca scumpa noastră Rosalie.

Mike de abia se abţinu să nu-i ardă una.

— I-ai spus lui Maggie că ai văzut-o pe Ros cu un bărbat la Clifton. Cine era?

— De unde dracu’ vrei să ştiu eu?

— Cum arăta?

— Un tip… bine dotat. Ros nu s-ar deranja cu unul care nu are…

— Era blond sau brunet?

— Nu-mi amintesc. Era un alb, e clar. Aproximativ 30 de ani, elegant şi bine făcut. Asta-i.

— Uite ce e, Brendan, încearcă să-ţi aminteşti, că dacă nu apare Ros, dai de dracu’.

— Ei aş! Ce-am de-a face eu cu treaba asta?

— Maggie a găsit eşarfa lui Ros în dormitorul tău.

— E al naibii de adevărat!

Fruntea lui Brendan se umplu de sudoare.

— Ce căuta, deci, eşarfa la tine?

— A uitat-o atunci, la bar.

— Ştii să minţi.

— Am luat-o de pe scaun. Ce dracu’ faci?

Mike îl propti pe Brendan de maşină.

— Uite ce e, dacă Ros nu se întoarce vie şi teafără, anunţ la poliţie povestea cu eşarfa, aşa că mai bine spune adevărul şi aminteşte-ţi cu cine era la bar.

— Scoală-te de pe mine, Thompson!

Mike avu impresia că Brendan tremură de frică. Se apropia o maşină. Mike îl eliberă, şi Brendan se urcă la volan.

— Las-o baltă, Thompson, tipa nu merită.

Brendan porni motorul şi plecă. Mike se uită după el şi înjură în gând. Poate că ar trebui să meargă la

poliţie sau să ia o fotografie de-a lui Ros şi să întrebe la gară dacă a văzut-o cineva. Ros era genul de femeie care putea oricând fi recunoscută, mai ales de bărbaţi.

Se hotărî pentru varianta cu fotografia şi îşi petrecu seara punând întrebări în gară, la barurile şi restaurantele din Clifton, dar nu reuşi să afle nimic. Nimeni nu-şi amintea s-o fi văzut vreodată. Dezamăgit şi obosit se duse acasă şi se culcă.

Maggie se sculă cu gândul că trebuia să o sune pe Dulcie. Dacă ar mai amâna mult, Dulcie ar face atâta caz, încât n-ar mai putea avea cu ea o conversaţie normală, şi poate ştia ceva despre Ros, chiar fără să-şi dea seama. Era atât de neatentă de obicei.

Stabiliră s-o viziteze la ora prânzului.

— Mamă, am venit, strigă Maggie, intrând în casă.

Dulcie apăru imediat în hol. Arăta ridicol de tânără la cei şaizeci de ani ai ei. Purta pantaloni şi o cămaşă elegantă. Era coafată cu grijă şi faţa îi era aproape perfect întinsă… doar câteva riduri fine în jurul nasului şi a gurii.

Dulcie o sărută şi exclamă îngrijorată:

— Scumpa mea, ai slăbit!

— Mamă, aşa arăt de zece ani.

— Nu zău, nu ştiam, doar ne vedem atât de rar…

— Tu arăţi splendid, schimbă Maggie subiectul.

— Da? Încerc să mă păstrez, deşi mă doare spatele şi am un început de artrită. De-abia pot ţine în mână un tacâm, şi totuşi încerc să nu mă plâng. Dar să lăsăm asta. Hai în salon. E gata cafeaua.

Harry, aşezat în fotoliu, citea ziarul Daily Telegraph.

— Margaret! Te aşteptam ieri.

— M-a durut capul.

— Cât am suferit şi eu în tinereţe! Las că trece cu anii, până ajungi la vârsta mea o să-ţi treacă, o consolă Dulcie şi schimbă vorba. Ce mai face Ari? întrebă ea din politeţe. Dar familia?

— Bine.

— Cred că e minunat să ai o familie atât de unită.

— Vai, mamă, ştiu că n-ai suporta ca noi să ne învârtim tot timpul în jurul tău.

— Se poate să spui aşa ceva? Aş fi încântată să fim mai apropiate. Tu eşti departe, dar Ros e aici, şi de-abia o văd.

— Bine că ai adus vorba. Sunt în continuare îngrijorată pentru Ros.

— Te nelinişteşti degeaba. Ros a fost întotdeauna independentă.

— Nu în asemenea măsură încât nimeni să nu ştie nimic despre ea, nici măcar Mike.

— Profesorul de sport? Nu cred că e genul ei, putea să-şi găsească pe cineva mai potrivit. Până şi Brendan era mai bun. Era o celebritate, dar un profesor de sport la o şcoală nenorocită…

— Mai are pe cineva? încercă Maggie.

— Dumnezeule, nu! Era unul de la Vandina despre care vorbea tot timpul, dar asta s-a întâmplat de mult.

— Cine?

— Van, sau aşa ceva. Un nume străin. Am auzit că a murit. Păcat, i s-ar fi potrivit lui Ros.

— Dacă te referi la Van Kendrick, să ştii că era deja căsătorit.

— Da? Se pare că tinerilor de azi nu le mai pasă de aşa ceva.

— Era şeful ei, nimic mai mult.

— Mi s-a părut că între ei există ceva. Oricum,

dacă tot e mort ce să mai discutăm.

— Nu ştii cumva dacă s-a mai văzut cu Brendan? schimbă Maggie discuţia.

— Nu. Apropo, nu l-am mai auzit la radio.

— Cred că şi-a pierdut slujba.

— E o canalie, intră în vorbă colonelul.

— Poftim?

— Am aflat la dineul de la Rotary. Bătrânul Forsythe mi-a spus că a avut tupeul să-i ceară o slujbă, dar cu reputaţia lui…

— De ce nu mi-ai spus nimic? se alintă Dulcie.

— N-am vrut să te supăr, dragă, se vorbesc atâtea pe seama lui. Face urât la beţie, alcoolul i-a distrus mintea şi în curând o să-i facă praf şi ficatul. Nu apucă el patruzeci de ani… moare de ciroză.

— Doamne fereşte! Bine totuşi că Rosalie a renunţat la el.

— S-a purtat urât cu ea, sublinie Maggie.

— Doar nu crezi că i-a putut face vreun rău? tresări Dulcie, speriată.

— Cred că ar fi capabil.

— Dumnezeule, Maggie! Să anunţăm poliţia?

— Au fost anunţaţi deja, ai uitat?

— A, da, au fost şi pe aici. Or fi aflat de ce e în stare Brendan? Harry, sună-i, te rog.

— Lasă, mamă. Nu e cazul să-i mai deranjăm pe cei de la poliţie. Sunt convinşi că Ros a plecat din proprie iniţiativă.

— Bine. Hai să discutăm despre altceva. Te văd atât de rar, că nu are rost să ne stricăm întâlnirea.

Dulcie începu să turuie despre fel de fel de nimicuri şi mai ales despre ea personal.

Întoarsă acasă, Maggie găsi în cutia poştală un plic. Detesta să intre în intimităţile lui Ros, dar orice

indiciu trebuia folosit. Îl deschise. Nu era decât un extras de cont pe ultimele două luni. În primele săptămâni anumite sume erau retrase cu regularitate, dar în ultimele nu... Maggie rămase cu ochii la data ultimei extrageri... cu două zile înainte de dispariţie.

Încremeni. Unde plecase oare Ros fără niciun ban? Extrasul nu mai indica nicio operaţiune bancară după data dispariţiei, niciun cec de achitat hotelul sau restaurantul... nimic. Dacă era însoţită, poate plătea acel cineva... dar Ros prefera întotdeauna să-şi plătească partea. În orice caz, ar fi avut nevoie de bani măcar pentru cheltuielile personale.

Simţi nevoia să-l sune pe Mike. Intră în hol, dar înainte să ridice receptorul, telefonul ţârâi. „Telepatia”, se gândi Maggie şi zâmbi.

Dar era Steve Lomax.

— Bună, nu vrei să ieşim împreună diseară? o invită Steve.

— Astă-seară? Maggie îşi făcu un calcul rapid. Spera să se vadă cu Mike, dar dacă Brendan nu avea nimic de-a face cu dispariţia lui Ros, motivul exista la Vandina, şi singura ei legătură cu firma era Steve.

— Ai alte planuri? insistă Steve.

— Nu... nu pentru astă-seară.

— Vin să te iau pe la opt.

— Bine. Te aştept.

După ce închise Steve, sună la Mike. Şi răspunse robotul. Îi lăsă vorbă să o caute şi închise. Îi tremura tot corpul.

Steve închise telefonul şi se întoarse spre uşă. În prag stătea Jayne, provocatoare. Ca amantă era fără egal, se gândi Steve. Era ca şi cum ai face dragoste cu

un vulcan activ, ştia să stimuleze şi să satisfacă într-un fel aproape periculos. Dar faptul că se culca cu ea nu-i dădea dreptul să dea buzna în birou şi să-i asculte convorbirile particulare.

— Vrei ceva? o întâmpină el cu răceală.

— Da. Voiam să te întreb ce planuri are Dinah ca să-i pună cu botul pe labe pe cei de la Reubens? Vocea îi era ironică şi arogantă.

— Şi de ce, mă rog?

— Oh, eşti îngrozitor de morocănos în dimineaţa asta, scumpule! încercă Jayne să schimbe tonul.

— Îmi pare rău, încă nu am discutat cu ea această problemă.

— Dinah e la Londra, şi eu nu am timp de pierdut, dacă refacem toată colecţia.

— Ce contează o zi? Şi, oricum, nu cred că te priveşte. Dinah vrea să se ocupe personal de creaţie.

— Dar Don mi-a spus că o să mă ocup eu.

— Nu chiar, voia doar să afle părerea ta despre noua idee a lui Dinah.

— E ridicol! Sunt designer principal. Am dreptul să ştiu.

— Nu uita, Jayne, că indiferent ce prevede contractul pe care l-ai semnat cu firma. Vandina este a mamei. Ideea a fost a ei şi schiţele îi aparţin.

— Ştiam că nu se mai ocupă de creaţie, că trebuie să conducă firma, de aceea m-a angajat.

— Eu am să preiau conducerea, pentru că Dinah preferă să-şi rezerve timpul creaţiei.

— Faci aluzie că aş putea să-mi pierd postul?

— N-am spus asta, dar dacă nu-ţi convine…

— Nu, nu pot să cred!

— În locul tău nu m-aş enerva, continuă Steve, amuzat. Găsesc imediat pe altcineva. Trebuie să

recunosc, însă, că te pricepi la ceea ce faci. Alte firme ar da orice ca să le oferi serviciile, şi mai ales Reubens.

Jayne se înroşi de furie. Steve gândi că mersese prea departe. Dacă Jayne îl lua în serios şi plecă, Dinah s-ar fi supărat. Avea însă convingerea că nu va pleca. Prea multe o legau de Vandina.

— Bine, schimbă Steve foaia. O să vorbesc cu Dinah mâine, când vine cu planurile. Nu se desparte de desenele ei nicio clipă. Oricum, intenţiona să-ţi ceară părerea. Cât despre noi... nu vrei să vii peste o oră să facem dragoste? N-am făcut-o niciodată în birou, ce zici?

— Du-te dracului!

După o oră, Jayne era înapoi. Steve o trase în sala de consiliu şi coborî jaluzelele. Făcură dragoste pe carpeta albastră, cu o pasiune sporită de cearta dintre ei.

— A fost grozav, după o zi aşa de încărcată, zâmbi Steve.

— De ce aşa de încărcată?

— Am verificat dosarele, să aflu care ar putea fi spionul.

— Şi ai găsit ceva?

— Încă nu, dar...

— Eu, una, rămân la părerea mea că Ros e prima suspectă.

— Nu sunt sigur.

O trase iarăşi spre el şi făcură dragoste din nou.

Capitolul 13

Maggie era sub duş când a sunat telefonul. Se înfăşură cu un prosop şi o luă la fugă pe scări în jos.

— Alo?

— Sunt Mike. Am găsit mesajul tău.

— Mike, răsuflă Maggie uşurată. Slavă Domnului, credeam că ai dispărut şi tu.

— Cum a fost la petrecere?

— Bine. N-am aflat nimic nou, dar se pare că există un spion la Vandina, şi Ros e bănuită.

— Cum dracu'?

— La început aşa am reacţionat şi eu, pe urmă m-am întrebat dacă n-ar fi posibil. Ei o bănuiesc pe Ros pentru că a dispărut odată cu prima scurgere de informaţii.

— Maggie, cum poţi să crezi că Ros...?

— Ei cred, dar mă întreb dacă n-ar trebui să luăm şi noi în considerare această posibilitate. Între timp, a mai apărut ceva şi...

Îi povesti despre extrasul de cont.

— Trebuie să anunţ poliţia, şi vin la tine.

— Scuză-mă, Mike, dar am o întâlnire, spuse Maggie cu regret.

— Atunci mâine? Duminică sunt ocupat.

— Bine, acum trebuie să închid. Vine Steve să mă ia, şi nu sunt încă gata.

— Steve?

— Da, fiul lui Dinah.

— Ştiu şi eu cine e Steve. Distracţie plăcută, Maggie. Vocea lui Mike suna ciudat.

— Mersi.

După ce închise, Maggie se întrebă ce îl supărase pe Mike şi ce anume îi displăcea la Steve. Spre sfârşitul serii, Maggie a ajuns la concluzia că Mike avea dreptate. Nici ei nu-i plăcea Steve. Era fermecător, curtenitor şi atent, un adevărat gentleman. Era inteligent şi o companie plăcută, dar îngâmfat şi şmecher. Cauza putea fi succesul lui la femei sau viaţa

pe care o trăise înainte de a veni la Vandina.

— Ai noutăţi în legătură cu Ros? o întrebă Steve pe Maggie.

— Nu, dar voi?

— Nici noi. Îmi pare rău că Jayne te-a supărat aseară. Îi place să facă pe nebuna. Ros era o fată grozavă.

— M-am supărat, dar o cunosc prea bine pe Ros, ca să dau importanţă unei asemenea acuzaţii.

— Există totuşi cineva care fură informaţii.

— În niciun caz Ros. Mai degrabă cred că Ros a aflat identitatea spionului, şi de aceea a dispărut.

— Ce spui?! Ochii lui Steve o priviră plini de curiozitate.

— Spionajul e o treabă serioasă. La mijloc trebuie să fie vorba de o grămadă de bani. Dar Ros le-a descoperit jocul, i-a ameninţat că-i denunţă, şi atunci… Ros e în pericol!

Steve o privi amuzat:

— Ai văzut prea multe filme poliţiste.

— Poate greşesc, dar simt că i s-a întâmplat ceva rău. Sunt prea multe indicii.

— Adică?

Maggie îi povesti toate amănuntele pe care le descoperise, terminând cu extrasul de cont.

— Acum înţeleg de ce eşti îngrijorată. Dacă te pot ajuta în vreun fel…

Înţelegând că Steve nu ştie nimic în plus despre Ros, Maggie se hotărî să renunţe:

— Cred că ar trebui să plec acasă.

— E de-abia zece.

— Da, dar aştept un telefon de la… soţul meu.

— Eşti măritată? o întrebă Steve, vădit surprins.

— N-ai observat că port verighetă?

— Ba da, dar mulţi o poartă de fantezie.

— Am venit singură, pentru că soţul meu e ocupat cu afacerile, ţinu Maggie să precizeze.

— Înţeleg.

Atitudinea lui Steve se schimbă imediat. La despărţire, nu îi mai ceru altă întâlnire.

Peste noapte, Maggie se trezi. Vântul bătea tare şi o creangă se lovea ritmic de fereastră, în întuneric i se păru că aude vocea lui Steve: „Ros era o fată grozavă”. *Era*, nu *este*. Oare o considera moartă? Creanga se izbi iar de fereastră. Maggie îşi puse perna pe cap. Se simţea atât de singură şi înfricoşată.

A doua zi, Mike sosi la ora zece. Maggie era palidă şi nedormită.

— Hai să ieşim.

— Unde? Ai vreo noutate?

— Nu, dar trebuie să ieşi la aer, arăţi obosită.

— Nu acum, nu-mi arde de plimbări când ştiu că Ros…

— Ce putem face? Se pare că cei de la poliţie au început să dea mai multă importanţă cazului. E treaba lor. Noi am făcut tot ce am putut. Vrei să te îmbolnăveşti?

— Să mai încercăm, Mike.

— Ce-ar fi să dăm un anunţ la ziar, dar…

— Dar ce?

— Dacă e pur şi simplu plecată cu un bărbat, ne facem de râs şi se va înfuria.

— Important e s-o găsim. Nu-mi pasă dacă mă fac de râs, şi nu are decât să se înfurie. Ea e de vină că nu

a dat niciun semn de viaţă. Hai chiar acum.

— E sâmbătă, îşi aminti Mike.

— Trebuie să fie cineva acolo, cum altfel să scoată ediţia de luni?

— Să sunăm acum? ezită Mike.

Maggie îţi dădu seama că, odată făcută publică dispariţia lui Ros, întreaga publicitate se va învârti în jurul lui Mike. Ea nu locuia în Anglia, nu avea aici colegi, prieteni sau cunoştinţe care să facă speculaţii pe seama vieţii ei personale. El, însă, ar fi în centrul atenţiei tuturor şi, dacă Ros îl părăsise pentru un altul, va ajunge de râsul lumii.

— Nu, mai bine să mergem până acolo, se hotărî Maggie.

— Bine, cum vrei tu.

Sediile ziarelor Western Daily şi Bristol Evening Post se aflau într-un bloc impresionant de pe bulevardul Temple.

Aşa cum bănuise Mike, birourile erau aproape goale, dar o reporteră de la ştiri coborî să vorbească cu ei. Se uită la fotografiile lui Ros şi ascultă totul, notând cu repeziciune informaţiile într-o agendă. Le promise să discute cu editorul, care va hotărî dacă să publice sau nu articolul.

Maggie simţi că pentru prima oară cineva o asculta cu atenţie şi o credea.

— Să mergem acum pe malul râului, o să ne calmăm nervii, propuse Mike, când ieşiră din clădire.

Pe drum, Mike vorbi într-una despre munca lui, despre modernizarea navei Brunei, pe lângă care trecură, despre orice, evident ca să ocolească subiectul Ros.

Se opriră la o cafenea pe malul cheiului şi apoi se plimbară prin magazine. Maggie îşi cumpără o broşă

de ametist, şi imediat regretă că îşi permite să fie frivolă, când situaţia cu Ros era atât de alarmantă.

— Luăm ceva de mâncare? o întrebă Mike.

— Nu, am chef să gătesc astă-seară... dar nu acasă la Ros. Ce ar fi să mergem la tine?

În drum, cumpărară o sticlă de vin. Mike avea un apartament la parter. Era spaţios, luminos şi destul de îngrijit.

— Am o femeie care îmi face curat de două ori pe săptămână, îi explică Mike. Dacă ar fi după mine...

— Nu te cred. Arată-mi unde ţii vasele.

— Chiar vrei să găteşti?

— Exact.

Când mâncarea fu gata, se aşezară la masa din sufragerie.

— Ce avem bun?

— Ghiceşte!

Maggie pregătise friptură cu cartofi pai, salată şi o budincă garnisită cu fructe şi îngheţată.

— Îmi era dor de aşa ceva, îi spuse Maggie, în Corfu sunt alte obiceiuri culinare. Ros îmi trimitea haine şi cadouri, dar...

— Vorbeşte-mi despre Corfu, se grăbi Mike să abată subiectul de la Ros. N-am fost niciodată acolo.

— Credeam că toată lumea a văzut Corfu. Vara e plin de englezi pe insulă, sunt şi italieni şi nemţi.

— E una să mergi în vacanţă, şi alta să trăieşti acolo. Nu ţi s-a părut ciudat la început?

— Într-un fel şi acum mi se pare ciudat... mai ales obiceiurile. M-am obişnuit şi îmi place mâncarea, soarele, băuturile şi siesta. Dar nu-mi place că Ari nu-mi dă voie să lucrez şi că spiritul lor de familie e prea puternic. Tind să depindă prea mult unul de altul.

— Dar te înţelegi bine cu ei?

— Da, deşi, să fiu sinceră, ei nu au fost prea încântaţi că Ari s-a căsătorit cu o străină fără zestre. O noră bună trebuie să aibă obligatoriu zestre. Mă tem că i-am dezamăgit, dar ceea ce mă deranjează cel mai mult e că, deşi ţin la solidaritatea familiei, numai familia lor contează. Ros e sora mea, şi cu toate acestea Ari a făcut un adevărat tărăboi când am vrut să vin în Anglia. A fost foarte neînţelegător.

— Nu-l condamn. Dacă ai fi fost soţia mea, nici eu nu cred că te-aş fi lăsat să pleci în lume fără mine.

Maggie se înroşi de plăcere.

Deodată sună telefonul. Mike se ridică şi ieşi în hol. Se întoarse enervat:

— Ce măgărie!

— Cine era?

— Nimeni. Bâzâituri.

— Poate a format cineva greşit numărul.

— Poate, dar suna ca şi cum s-ar fi încercat de la mare distanţă. Ai dat soţului tău numărul meu?

— Nici vorbă.

— Dacă e ceva important, o să revină.

Convorbirea începu să lâncezească, Mike păru căzut pe gânduri.

— Eşti foarte tăcut.

— Mă gândeam… dacă nu cumva a sunat Ros. Poate am exagerat eu. Poate că m-a părăsit, şi acum vrea să-mi explice. Brendan a spus că a văzut-o cu alt bărbat.

— Doar nu-l crezi pe Brendan. E mincinos şi gelos. Când erau căsătoriţi, tot timpul o bănuia că-l înşală.

— Poate că i-a dat motiv…

— În niciun caz! sări Maggie în apărarea ei.

— Ba da, replică Mike cu glas dur şi categoric.

— Ros… să aibă aventuri? De unde ştii?

— Ştiu… una a fost cu marele boss de la Vandina.

— Cu el? Maggie îşi aminti că şi Dulcie făcuse o aluzie în acest sens.

— Da. O relaţie cât se poate de fierbinte.

— Dinah ştia?

— Van era un afemeiat. Dacă a ştiut, Dinah s-a făcut că nu observă. Oricum, totul s-a întâmplat de mult. Van a pierit într-un accident de avion sau a făcut atac de cord la bord, nu s-a stabilit cu certitudine. Avionul a ars în flăcări şi din Van n-a mai rămas aproape nimic.

— Înţeleg, şi tu crezi…

— Eu nu ştiu ce să mai cred.

Maggie se gândi că trebuie să plece acasă, dar nu voia. Azi se simţise bine şi nu dorea decât să sfârşească ziua aşa. Chiar şi această discuţie nedorită era mai bună decât lipsa de conversaţie. La Ros acasă s-ar fi simţit din nou prea singură.

— Nu te grăbeşti, nu? o întrebă Mike.

— Nu, nu.

— Vrei să ascultăm muzică?

— Dacă vrei. Ce muzică ai?

— Uvertura 1812, boleroul lui Ravel.

— Ce zici de Cris de Brugh? întrebă Maggie.

— E placa lui Ros. Vocea lui Mike suna a refuz. Am găsit Simon şi Garfunkel.

Sunetele muzicii „Pod peste ape tulburi” umplură camera: „Sunt lângă tine când întunericul coboară…” Pe Maggie o cuprinse tristeţea. Se aplecă să pună în ordine plăcile, dar nu reuşi decât să-i alunece din mână.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Trebuia să le fi pus eu.

Adunau, stând în genunchi, plăcile. Mike se opri

asupra uneia dintre ele:

— Ăştia sunt Bay City Rollers cu „Umbrele tinereţii mele”. Îţi aminteşti? O, nu cred, erai prea mică.

— I-am văzut la T.V., la emisiunea pentru copii.

Începură să râdă. Deodată, privirile li se întâlniră. Mike îşi apropie buzele de gura ei şi Maggie se trezi că îl sărută cu o patimă de care nu se credea în stare. Îi era sete de dragoste.

Pielea lui Mike avea un miros senzual, gustul buzelor lor fierbinţi era dulce. Trecuse atâta timp de când nu mai dorise pe cineva cu atâta disperare. Parcă întreaga energie a universului se concentrase în trupul ei. Îşi simţea sufletul pe buze ca un cântec care încerca să zboare. Oare era posibil să existe atâta plăcere? Să fii în braţele cuiva, despărţiţi doar de un rând de haine, şi să trăieşti un asemenea extaz? Tremura din cap până în picioare şi, instinctiv, realiză că deja a atins un punct al plăcerii sexuale. Deodată se trezi că Mike se îndepărtase de ea. Deschise ochii şi îl văzu în picioare. Lipsa atingerii lui o durea aproape fizic. Îi venea să ţipe. Se ridică, cu sentimentul ciudat că a fost păcălită.

— Îmi pare rău. Nu trebuia s-o fac…

— Te-am dorit şi eu, şopti Maggie, moale. Se simţea frustrată şi umilită.

— Foarte rău, îi răspunse supărat. Pentru Dumnezeu, eşti femeie măritată. Ai un soţ care te aşteaptă în Corfu. Eşti la fel ca celelalte.

I se părea nedrept. Începu să plângă.

— Tu nu înţelegi…

— Înţeleg foarte bine. N-am de gând să fac ceea ce un ticălos mi-a făcut mie. Te duc acasă.

— Mike, te rog, nu! Ari… nu e cum crezi tu.

— Adică?

— Poate n-ar trebui să-ţi spun…

Maggie se opri. Îi era ruşine de propriile ei emoţii şi de faptul că fusese atât de aproape să-l înşele pe Ari. Nu numai fizic, dar şi sufleteşte, dacă ar fi dezvăluit intimităţile dintre ei.

— Ai dreptate. Sunt extenuată şi prea sensibilă şi cred că am băut prea mult. Îmi pare rău.

— Termină, Maggie. Nu e nevoie să te scuzi. Eu sunt de vină. Hai să bem o cafea şi să uităm totul.

Dar amândoi ştiau că nu vor putea uita. Valul dorinţei plutea încă în aer. Maggie îl privea şi se simţea atrasă ca de un magnet. O atracţie de neînţeles, care poate apărea uneori ca scăpărarea unei scântei între un bărbat şi o femeie. Îl dorea cum nu mai dorise pe nimeni în viaţa ei. Ruşinea sau înţelepciunea nu o puteau opri să-l dorească.

Rămase nemişcată, până când Mike se întoarse cu cafelele.

— Ce-ai vrut să spui că Ari nu e...? o întrebă Mike neutru.

— Am spus şi aşa prea multe şi îmi pare rău. N-a fost cinstit din partea mea. Nu e frumos să discut relaţiile dintre noi.

— Să înţeleg că eşti nefericită?

— Mike... avem probleme.

— Din cauza diferenţei de concepţii, de cultură?

— Într-o oarecare măsură, dar mai sunt şi... altele.

— E vorba de altă femeie?

— De unde ştii?

— Nu e greu de înţeles. Din pricină că am avut o experienţă nefericită, am înclinat întotdeauna să cred că numai femeile sunt de vină şi necredincioase, dar nu sunt atât de naiv încât să nu fiu conştient că şi bărbaţii pot fi la fel de răi. Îmi pare rău dacă te-am jignit. Nu cred că eşti genul de femeie uşoară. Ba chiar

sunt sigur că nu eşti. Am fost doar înfuriat pe mine că am profitat de situaţie.

— Nu-i adevărat. Să fiu sinceră, cred că doream să se întâmple asta… şi nu de azi.

— Vorbeşte-mi despre Ari, zise Mike cu voce răguşită.

Îi povesti cum l-a cunoscut pe Ari, cum s-a îndrăgostit de el, cum l-a urmat în Corfu, în ciuda tuturor avertismentelor primite, hotărâtă să-l facă fericit, şi cum a încercat tot posibilul să fie la înălţimea pretenţiilor lui şi ale familiei. Îi povesti că nu a rămas gravidă şi că Ari a dat vina numai pe ea, din cauza mândriei lui afurisite de corfiot. I-a povestit cum între ei a apărut cu timpul o răceală, cât de disperată şi singură se simţea şi cum trăia cu sentimentul că viaţa trece pe lângă ea, şi, în sfârşit, despre bănuiala ei privind legătura dintre Ari şi Melina.

— Mai bine ar rămâne cu ea, îşi descărcă Maggie sufletul pentru prima oară. Ai avut dreptate, prăpastia dintre concepţiile noastre este de vină. Cred că Ari regretă că s-a căsătorit cu mine. Cu Melina nu va fi nicio problemă… poate îi va face şi un copil.

— Eşti cu adevărat nefericită, Maggie…

— Dar nu e drept să-ţi fac numai eu confidenţe.

— N-am ce să-ți spun.

— Trebuie că ai şi tu problemele tale.

Mike îi povesti despre Judy care-i trădase încrederea şi-i distrusese viaţa, părăsindu-l, şi despre teama lui că Ros a procedat la fel.

— Mândria bărbatului e slăbiciunea lui, călcâiul lui Ahile, adăugă Mike, autoironizându-se.

— Deci mândria îţi va fi rănită dacă afli că Ros te-a părăsit pentru altul?

— Cred că da.

Din cauza mărturisirilor, atmosfera dintre ei deveni la fel de intimă ca şi în clipa în care se descătuşaseră fizic.

Maggie se pregăti de plecare. Se întâmplaseră prea multe pentru o singură seară.

Capitolul 14

Sheena, reportera de la Western Daily, simţea că a venit momentul să dea lovitura. Articolul despre povestea lui Ros trebuia să fie un triumf. Reciti notiţele, citi în arhivă articolele despre moartea lui Van şi succesele firmei Vandina şi se interesă de cariera lui Brendan. Ceva lipsea. Trebuia să afle.

Brendan o primi încântat. O privi cu ochi de cunoscător şi zâmbi.

— Despre ce e vorba?

— Vreau să realizez un serial despre personalităţile din localitate.

— De ce m-aţi ales tocmai pe mine?

— Aveţi un nume la studioul local de radio şi... sunteţi o persoană interesantă.

Brendan râse, flatat.

— Cum aţi ajuns la radio? Aţi fost ziarist?

— Nu, cântăreţ. Am cântat la saxofon. Un prieten m-a rugat să prezint o emisiune despre muzica jazz.

— Pot să pun câteva întrebări mai personale?

— Cu plăcere.

— Cum aţi reuşit să vă atrageţi simpatia ascultătorilor?

— Şocându-i. Publicul e dornic de noutăţi.

— Dar cum a suportat soţia dumneavoastră succesul pe care îl aveţi la femei?

— Îl considera o confirmare a bunului ei gust în

materie.

— Deci nu acesta a fost motivul despărţirii?

— Nu. Dar n-a fost vorba să discutăm despre ea, se enervă Brendan.

— Cred că cititorii ar fi interesaţi. Mulţi consideră probabil că a fost o femeie norocoasă. A avut o poziţie de invidiat.

— Din păcate n-a apreciat-o, de aceea nu vreau să vorbesc despre ea.

— Am auzit că a dispărut. Ce părere aveţi?

— V-am spus că nu vreau să vorbesc.

— Se observă însă că sunteţi îngrijorat.

— Nici nu-mi pasă.

— Lăsaţi, domnule Newman. Aţi fost, totuşi, soţul ei. Nu poţi alunga pe cineva din viaţa ta aşa de uşor, mai ales când i se întâmplă un lucru îngrozitor.

— Ce lucru?

— Dacă a fost omorâtă?

— Cine afirmă aşa ceva?

— Aşa crede sora ei şi… prietenul ei.

— La dracu’! Ai vorbit cu ei?

— Da…

— Glumeşti, vrei să spui că de asta eşti aici?

— Nu numai, dar…

— Dracu’ să te ia! Nu pentru mine ai venit aici. Crezi că am omorât-o eu? Era o curvă, o curvă ordinară! Bine i-au făcut, şi-a meritat soarta. Acum ieşi imediat afară, dacă nu vrei s-o păţeşti şi tu!

Brendan îi smulse casetofonul şi o împinse pe uşă afară.

— O să te dau în judecată! Căţea! Îţi bagi nasul în viaţa oamenilor. Ieşi!

Brendan se îndreptă spre pod, clătinându-se. Era mai calm ca niciodată. Încălecă parapetul… Ziarele nu aveau decât să scrie ce vor, nu mai conta.

— Îmi pare rău, Ros…

Se aruncă în gol.

Capitolul 15

Mike asculta ştirile, în timp ce îşi pregătea rucsacul. Pleca cu elevii pe munte. Un om se aruncase de pe pod. În fiecare zi se întâmpla la fel. Săracul nebun, nimic nu merită să-ţi iei viaţa… Nici femeile, nici lipsa de bani… totul se rezolvă cu trecerea anilor.

Trebuia să se grăbească, dar gândul îi zbură la Maggie.

Maggie se trezise fericită. Era îndrăgostită. Nu era o femeie liberă. Se simţea vinovată faţă de Ros şi… Ari. Dar nu avea ce face, îl iubea pe Mike.

— Ce voiai să-mi spui, Don? întrebă Dinah, abia întoarsă de la Londra şi aflată acum la un picnic, la Luscombe Manor.

— Am calculat cheltuielile. Ne costă prea mult. Nu putem risca. Cred că cei de la marketing ar trebui să vadă cum merge piaţa.

— N-avem timp. Trebuie să ne mişcăm repede.

— Trebuie să vorbeşti cu cei din consiliul de administraţie. Riscul e prea mare.

— Mâine, însă, elementul surpriză trebuie ţinut în secret. Dacă avem un spion printre noi, trebuie să fim precauţi.

— Încă n-ai aflat despre cine e vorba?

— Nu, dar Steve face investigaţii.

Steve, îmbrăcat impecabil ca întotdeauna, apăru zâmbind.

— Cine e? Ai aflat?

— Nu vă spun încă, mai am nevoie de câteva dovezi, însă n-o să vă placă ce o să aflaţi.

— Dar trebuie să ştim, Steve. Trebuie să discutăm noul plan al lui Dinah, şi nu ştim în cine putem avea încredere şi în cine nu… insistă Don.

— Nu-ţi face griji. Dacă am dreptate, planurile lui Dinah sunt în siguranţă.

Se auzi o maşină. Steve se duse să-i întâmpine pe Jayne şi Drew.

— Ce a vrut să spună, Don? întrebă Dinah cu vocea tremurând. Crezi că Ros…?

— Linişteşte-te! O să aflăm în curând adevărul.

Maggie începu să facă curat. Deodată sună telefonul. Crezu că e Ari.

— Ros Newmann?

— Nu, sora ei.

— Cu Ros, vă rog!

— Regret, nu e aici. Ce doriţi?

— Sunt Des Taylor, vă rog să-i spuneţi că mai stau în oraş o săptămână.

— Ştie numărul dumneavoastră?

— Nu, notaţi-l, vă rog.

Era un număr de telefon din Londra.

La Luscombe, Manor picnicul continua. Dinah şi Don stăteau în leagăn la o şuetă, în timp ce Steve, Jayne şi Drew, întinşi pe saltele pneumatice, răsfoiau suplimentele ziarelor de duminică.

— Merg să fac o baie, se ridică Steve.

— Vin şi eu, îl urmă Jayne.

— Distracţie plăcută, le ură Drew.

După ce înotară, cei doi se aşezară pe plajă.

— Trebuie să-ţi vorbesc, zise Steve, răsuflând precipitat.

— Pare să fii misterios. Jayne tremura uşor, poate din cauza apei reci, poate…

— Ştiu totul, Jayne…

— Ce ştii?

— Totul despre tine.

— Steve, despre ce vorbeşti?

— Nu face pe naiva. Ştiu cu ce te ocupi.

— Adică?

— Înţelegi prea bine ce vreau să spun. Cred că nu mai avem de ce să ne facem griji în privinţa scurgerilor de informaţii. Dimpotrivă, cred că n-ar strica să le dăm chiar noi curs. Ştii ce înseamnă agent dublu?

— Da.

— Atunci foloseşte-ţi talentele în direcţia asta. Dacă cei de la Reubens vor crede că lucrezi în continuare pentru ei, s-ar putea să tragem foloase. Îţi propun să urmezi să le dai unele informaţii, nişte fleacuri, până când va veni momentul să-i distrugem.

— Vrei să te ajut să-l distrugi pe tatăl lui Drew?

— Cred că are atâta minte să nu se lase doborât. Dar hai să privim partea frumoasă a lucrurilor. Într-o zi, tu şi cu mine vom conduce Vandina. Nu te tentează?

— Dar… Dinah?

— Dinah nu mai e aşa de tânără. În orice caz, de Dinah mă ocup eu.

— Eşti dracul gol!

Jayne răsuflă uşurată, teama fu înlocuită de încântare. Steve se juca cu ea ca pisica cu şoarecele,

dar asta îl făcea şi mai fermecător.

Capitolul 16

Mike sosi acasă pe la şase. Aşezat în faţa televizorului, începu să se gândească la Maggie. Imaginea ei îl obsedase toată ziua. La început o privise numai ca soră a lui Ros. Acum balanţa se înclina spre partea cealaltă. Se întrebă dacă pe Ros o iubise cu adevărat. Instinctul îi spunea că nu era femeia potrivită pentru el. Dispariţia ei îl îngrijora, dar nu-i simţea lipsa cu disperare, aşa cum ar trebui să simtă un om care iubeşte. Se apropiase de Maggie şi, iată, realiza că ea îi lipseşte cu adevărat. Până cu o seară înainte nu voise să recunoască adevărul…

Mike tresări ca ars. Vocea speakerului de la televizor îl trezi din gânduri.

Numele lui Brendan era asociat cu omul care căzuse de pe pod.

Brendan… mort, omul care a căzut… nu, omul care s-a aruncat de pe pod… De ce dracu’ s-o facă…? Doamne, nu cumva… are legătură cu Ros?

Maggie?! Maggie, singură, aflând ştirea. Mike îşi luă în fugă cheile de la maşină, ieşi în goană şi demară în forţă.

Maggie asculta muzică. Rămase surprinsă când auzi bătăi în uşă.

Mike părea vădit tulburat.

— Ce s-a întâmplat?

— Hai înăuntru să stăm jos. S-ar putea să ai un şoc.

— Ros?! făcu Maggie ochii mici.

— Nu. Brendan.

— Ce e? Ce e cu Brendan?

— Cum să-ţi spun? E îngrozitor… E mort.

— Brendan?

— Am auzit la televizor.

— Dumnezeule! Bănuieşti că…?

— Că s-a sinucis? Da, aşa s-a spus.

— Nu pot să cred. Era un om imprevizibil, dar n-aş fi crezut niciodată… O fi fost beat?

— Probabil.

— Săracul! Doamne, oare pe Ros el a…?

— Dacă i-a făcut ceva lui Ros, nu o să aflăm niciodată adevărul.

Maggie tremura toată. Mike se uita la ea cu dragoste. Şi-ar fi dorit să o poată lua în braţe, s-o protejeze, dar putea strica totul.

— Hai să ieşim, să ne plimbăm.

— Bine.

Maggie urcă să se schimbe. Când coborî, Mike se aprinse la faţă. Maggie arăta splendid. Dacă ar putea-o atinge măcar, dar ceva îi spunea să se abţină.

Coborâră cu maşina până la lacurile Chew Valley. Mike parcă chiar pe marginea lacului. Soarele apunea – o minge de foc aruncată în apă. Se aşezară pe zidul de piatră. Liniştea era din când în când întreruptă de ţipătul unei păsări. Stătură alături fără să scoată o vorbă şi priviră apusul până când soarele dispăru. Maggie părea relaxată.

— Hai să intrăm undeva şi să bem ceva, îi propuse Mike.

— Săracul Brendan, probabil era foarte nefericit, dacă a fost în stare să facă acest gest. Maggie încercă să alunge sentimentul de vinovăţie, pe care îl simţea la gândul că şi ea contribuise la sinuciderea lui Brendan.

Intrară într-un restaurant. Şi-au petrecut seara glumind şi povestind, ocolind orice subiect în legătură

cu cele întâmplate.

La întoarcere, Maggie îl invită înăuntru. Mike ezită. Era hotărât să se ţină la distanţă şi nu era sigur că, aflat singur în cameră cu ea, ar fi putut rezista tentaţiei.

— Îmi pare rău. Mâine mă scol devreme.

— Sigur… Vocea lui Maggie arăta dezamăgire. Era să uit. A sunat un tip din Londra. O căuta pe Ros. Mi-a lăsat numărul de telefon.

— Un tip? Trebuie să-l întrebăm…

— Nu astă-seară, Mike, nu mai suport. Maggie se apropie de el şi i se strânse la piept. Mike o privi neliniştit.

— Nu vreau să rămân singură, Mike, nu acum. Îşi ridică privirea caldă spre el, şi Mike nu mai rezistă. O luă în braţe şi o sărută. Intrară în casă. Amândoi ştiau ce va urma.

Maggie uită de Ari, de Corfu, de tensiunea din ultimele zile şi de Ros. Trăia în lumea exclusivă a simţurilor. Sărutările lui Mike o ardeau şi fiecare fibră a trupului ei vibra de dorinţă. Dacă ar fi murit în clipa asta, nici nu i-ar fi păsat… era în braţele lui Mike, în noaptea aceea, Mike rămase la ea.

Capitolul 17

Maggie era fericită, deşi îl înşelase pe Ari, o înşelase pe Ros şi ar fi trebuit să se simtă vinovată. Dar ea nu avea nicio remuşcare. Dimpotrivă, era fericită. Refuza să se mai gândească. Mike plecase de dimineaţă, însă sufletul şi trupul îi erau pline de el. De abia aştepta să fie din nou în braţele lui.

Sună telefonul. Zbură pe scări în jos, cu gândul la Mike.

— Margaret? Sunt eu, Dulcie. Ai văzut ştirea? A apărut un articol în Western Daily.

— Ce scrie?

— De Ros care a dispărut, de tine, de Mike… E de-a dreptul jenant câte amănunte ştiu, noroc că prietenii noştri preferă să citească Telegraph. Harry îl consideră dezgustător. Are impresia că vor să sugereze o legătură între moartea lui Brendan şi dispariţia lui Ros.

— Dacă publicitatea ne va ajuta să o găsim pe Ros, ce mai contează restul?

— Nu-i nevoie să ridici tonul la mama ta şi cred că e cazul să-ţi scoţi din cap ideea că lui Ros i s-a întâmplat ceva.

— Dar, mamă… Scuză-mă, sună cineva.

Era Sheena Ross, reporter la Western Daily.

— Pot vorbi cu dumneavoastră?

— Da. Intraţi, vă rog.

— Aţi auzit despre Brendan Newman. Mi-aţi citit articolul?

— Nu, dar tocmai m-a sunat mama. Pe ea a deranjat-o articolul.

— Îmi pare rău. Ce părere aveţi de gestul lui Brendan?

— M-a şocat.

— Credeţi că se simţea vinovat?

— Nu ştiu.

— Aţi putea să-mi spuneţi mai multe despre sora dumneavoastră şi poziţia ei la firma Vandina? Dar despre prietenul ei Mike Thomson?

Maggie îi dădu cât mai puţine detalii. Nu mai avea rost să o supere pe Dulcie, şi reportera era prea curioasă. Cu ziariştii nu ştii niciodată la ce te poţi aştepta.

La prânz sună Mike.

— Bună. Cum te simţi?

— Bine, a fost reportera…

— Deci ai aflat. Am o idee. Du-te la Vandina şi ia lucrurile lui Ros, s-ar putea să dispară ceva.

— Ce vrei să spui?

— Ros avea diverse chestii personale, pe care le ţinea la birou. S-ar putea ca vreun ziarist mai îndrăzneţ să aterizeze acolo şi să-şi vâre nasul…

— Bine. Merg imediat.

— Ne vedem la patru. Pa.

Maggie era fericită că îi auzise vocea. Nu credea că Ros ar păstra ceva personal la birou, dar ar fi fost neplăcut ca presa să afle vreun indiciu despre viaţa intimă a surorii ei.

Liz Cristopher puse receptorul jos şi se uită la Jayne, stânjenită:

— Era sora lui Ros. Vrea lucrurile ei. Nu-mi place să intru în secretele altora.

— Ce scrupuloasă eşti! Lasă pe mine!

Jayne luă cheile de la biroul lui Ros. Deschise sertarele şi începu să strângă hârtiile. Nimic interesant… Deodată, un plic îi atrase atenţia. Purta ştampila din Aberdeen. Îşi aminti că Steve lucrase acolo. Începu să citească întreaga corespondenţă a lui Ros. Când termină, aflase destule informaţii care, adunate, echivalau cu un butoi de pulbere. Cu o zi în urmă, Steve îi aflase secretul, dar acum îl avea ea la mână. Ce feste îţi putea juca soarta!

În vremea asta, Steve verifica programul livrărilor, dar nu se putea concentra. Când descoperise că Jayne făcea spionaj în favoarea firmei Reubens, se amuzase. Faptul că era îndrăzneaţă şi duplicitară, nu putea decât

să-i mărească atenţia. Era bucuros că o are la mână. Legătura cu Jayne o considerase întotdeauna o joacă. Nu-i păsa că Jayne nu era loială faţă de compania în care lucra. Nu era legat emoţional de Vandina, aşa ca Dinah. Căutase spionul, pentru că prosperitatea Vandinei însemna şi bunăstarea lui. Dacă spionul ar fi fost altul, l-ar fi concediat imediat. Dar era Jayne, şi ea putea fi manipulată. Oferta pe care i-o făcuse era tentantă şi era convins că va lucra de-acum înainte pentru el. Îl îngrijora însă că Jayne ar putea afla adevărul despre el. Ştersese toate urmele, dar nu se ştie niciodată…

— Jayne! Parcă ţi-am spus că trebuie să baţi la uşă înainte de a intra, o apostrofă Steve, ridicând ochii de pe hârtii.

— Lasă, scumpule, am venit doar să stabilim la ce oră ne întâlnim azi.

— Azi, nu! În pauza de prânz mă întâlnesc cu mama.

— A, „mama ta”! Las că găseşti tu o scuză. E atât de amabilă când e vorba de tine!

— N-am chef, şi de ce-aş face-o?

— De dragul meu, scumpule.

— Regret, dar nu tu hotărăşti.

— Acum, da.

— Ce dracu’ vrei să spui?

— Sunt eu spioană… dar tu? Ştim noi cine eşti… Ar fi păcat să afle şi Dinah. Nu i-ar plăcea să ştie că ai păcălit-o. Vezi, scumpule, nu cred că-ţi poţi permite să mă refuzi. Ai avea mai mult de pierdut decât mine.

Steve îngheţă.

Deci aflase, dracu’ ştie de unde. Trebuia să fie calm.

— Mă şantajezi, Jayne?

— Nu, dragă. Noi doi formăm o asociaţie de ajutor reciproc. Tu-mi păstrezi secretul, eu îţi păstrez secretul. Ei, ce zici, pregăteşti o sticlă de şampanie?

— Văd că nu pot refuza. Dar de ce nu la tine acasă? Drew e plecat la Londra.

— Bine, iubitule, zâmbi Jayne perfid şi se retrase.

„Căţeaua, gândi Steve. Se crede în siguranţă. Nu mă cunoaşte – nu mă las eu condus de o târfă”.

Steve găsi ce căuta. O eşarfă. O eşarfă de mătase. O viaţă întreagă trăise periculos, şi până acum fusese bine răsplătit. De ani de zile avea o deviză după care îşi conducea viaţa: „Eu nu iau prizonieri”. Niciodată nu se potrivise mai bine ca acum. Miza era prea mare.

Dinah intră în biroul lui Don. Don îi zâmbi, încântat ca întotdeauna când o vedea.

— Am veşti bune, Dinah. Cred că o scoatem la capăt din punct de vedere financiar.

— Minunat. Eram sigură că o să reuşeşti. Dar nu de asta am venit. Vrei să iei prânzul cu mine? Trebuia să ies cu Steve, dar a intervenit ceva şi s-a scuzat că întârzie. Nu vreau să fiu singură.

— Mă simt onorat, Dinah. Ştii că îmi face o deosebită plăcere. Don se înroşi tot la faţă. Se simţea ca un adolescent ori de câte ori îi întâlnea privirea.

— Mă bucur, Don. E atât de reconfortant să am un prieten ca tine, pe care mă pot baza oricând.

Când ieşi din biroul lui, îl văzu pe Steve coborând în goană scările.

Jayne era în dormitor când auzi sosind maşina lui Steve. Nu se aşteptase să apară aşa de repede. Poate

era nerăbdător să bea o şampanie şi să facă dragoste cu ea, sau poate era grăbit să afle cât de multe ştia despre el. Dar asta nu mai conta. Avantajul în jocul de-a puterea înclina acum spre ea, şi n-avea de gând să-l piardă.

— Văd că ai adus şampania, Steve.

— Şi eu văd că deja te-ai aranjat pentru mine.

— Trebuie să toastăm pentru asocierea noastră.

— În pat, bineînţeles.

— Eşti cam nerăbdător.

— De ce nu? Viaţa e prea scurtă, ca să pierdem o clipă preţioasă, mai ales că arăţi atât de încântător acum.

— Bine. Cum vrei tu.

Urcară în dormitor, Jayne se trânti pe pat, într-o poziţie seducătoare. Steve turnă şampanie în pahare şi îi întinse unul Jaynei.

— În sănătatea noastră, scumpo!

— Pentru succesul nostru!

Steve o dezbrăcă încet şi începu s-o sărute tandru. Totul se petrecu repede şi pasional. De data aceasta, Steve nu îi lăsă ei nicio iniţiativă. Apoi se sprijini într-un cot şi o privi drept în ochi:

— Cum ai aflat, Jayne?

— E secretul meu. Important e că am aflat. O să fim o echipă grozavă! Ce ironie să descoperim că amândoi suntem altfel decât ceea ce părem! Poate de aceea ne-am şi simţit atraşi unul de altul şi… pentru că amândurora ne place să facem dragoste. Jayne râse, se amuza grozav. Spune-mi, Steve, cine eşti tu de fapt? Ştiu că nu eşti fiul lui Dinah, dar mi-ar plăcea să aflu…

Steve întinse mâna încet spre buzunarul hainei aruncată lângă pat şi scoase eşarfa de mătase.

— Dragostea mea, şopti Steve. Aşa ceva nu o să afli niciodată.

Steve se născuse în Vermont, un orăşel la sud de frontiera canadiană. Era al treilea din cei şase copii ai unei familii de morar. În copilărie, Steve trăise fericit. Pădurile de la marginea oraşului erau locuri minunate de joacă. Vara făcea baie în pielea goală în lacul din apropiere. Iarna, când lacul îngheţa, se dădea cu patinele sau urca pe deal şi se dădea cu sania. Atunci nu-i păsa că hainele îi erau prea mari sau că un deget îi iese prin gaura de la pantof. Atunci viaţa i se părea o vacanţă fără sfârşit, în care era liber să facă ce vrea, în loc să fie încarcerat în clădirea hidoasă a şcolii, unde când şi când catadicsea să se ducă. Nici nu-i trecea prin cap să-i invidieze pe cei ce locuiau în casele mari şi albe din vecinătate. Nu ştia ce e ambiţia, decât când era vorba să-i întreacă pe ceilalţi copii la traversarea lacului. Pentru el înotul nu era nicio problemă.

De abia când ajunse adolescent înţelese că mai există şi altă lume. Începu să dea mai multă importanţă lucrurilor şi înţelese că familia lui nu şi le putea permite. Blugii vechi îi erau din ce în ce mai strâmţi şi, deşi sexul presat sub fermoar atrăgea privirile numeroase şi admirative ale fetelor, Steve era nemulţumit. Erau prea vechi şi demodaţi şi nu făceau decât să dovedească că familia lui era săracă. Se hotărî să-şi dubleze eforturile ca să fie cel mai bun la sport şi se puse pe învăţat. Era isteţ şi succesul începu să se arate. Dar asta nu dură mult.

La cincisprezece ani suferi o umilinţă care-l făcu să înţeleagă pentru totdeauna că într-un orăşel ca Vermont nu conta ceea ce faci, ci cine eşti.

Lisa Marie Ford era considerată cea mai frumoasă fată din oraş. O blondă cu nas cârn şi obraznic şi cu plete răsfirate pe spate. Era scundă, dar avea corpul bine format, o talie subţire şi sâni provocatori.

Într-o zi îşi făcu curaj. Erau pe malul lacului, după o zi de plajă. Toată lumea îşi împacheta lucrurile. Steve se apropie încet de Lisa. Ea, îi aruncă o privire timidă şi cochetă în acelaşi timp.

— Ce faci mâine? o întrebă el direct.

— La fel ca azi… Înot, plajă.

— Nu vrei să mergem împreună într-un loc mai retras?

— Unde?

— Ştiu un golfuleţ mai încolo.

— De acord.

A doua zi înotară, făcură plajă şi vorbiră despre viitor. La sfârşit, o sărută. Nu avea experienţă, dar instinctul îşi spuse cuvântul. O ţinea strâns de talie şi o săruta cu buzele, dinţii şi limba. Steve uită de sărăcie, de tatăl lui care dăduse în patima beţiei, de viitorul lui incert.

După o săptămână făcură dragoste. Totul s-a petrecut mult mai uşor decât se aşteptase. Lisa era udă de excitaţie şi nici nu se miră că Steve fusese destul de precaut şi folosea prezervativul. Când o posedă a doua oară, fu şi mai minunat. Se simţea ca un rege.

O conduse până acasă. Când ajunseră pe aleea străjuită cu pomi, în spatele cărora se întindeau case mari şi elegante, cu gazon în faţă, Steve avu un sentiment inexplicabil de jenă.

Dimineaţa următoare o aşteptă nerăbdător în faţa porţii, dar în locul ei apăru tatăl ei.

— Hei, tu de colo, ce te învârţi pe aici?

— O aştept pe Lisa.

— N-are rost, n-o să vină.

— Dar mergem la film…

— Nu cu ea. Şi să nu te mai prind pe aici.

— Dar mă place…

— Nouă nu ne placi. E prea mică pentru întâlniri, mai ales cu unul ca tine.

— Unul ca mine? Ce vreţi să spuneţi?

— Eu ştiu cine eşti, băiete. Fata mea nu are ce căuta cu unul din cartierul unde stai tu.

— Nu văd legătura.

— Uită-te în jur. Noi suntem oameni decenţi. Lisa are altă educaţie decât tine.

— Voi îi alegeţi prietenii? Ea ce are de spus?

Steve fierbea de mânie. Se simţea umilit.

— Nu fi obraznic! Lasă-mi fata în pace. Are prieteni de rangul ei, dacă te mai prind pe aici, chem poliţia.

Fusese respins pentru că era sărac, pentru că nu făcea parte din lumea lor. Înţelese că totul s-a terminat.

Când o revăzu pe Lisa, băgă de seamănă că îl privea şi ea ca pe un paria. O ura. Se va răzbuna. Dar până atunci trebuia să lupte, să iasă din sărăcia în care se născuse.

Când termină liceul, se hotărî să fugă de acasă. Plecă în Florida. Găsi slujbe întâmplătoare şi, atâta timp cât avea bani în buzunar, uita de ambiţiile lui. Important era să trăiască. Şi în Florida a trăi însemna soare, mare şi sex. Era un bărbat înalt şi bine făcut, era un înotător excelent şi avea o ambiţie de nezdruncinat.

Fetele îi cădeau în braţe şi Steve se înfrupta din toate plăcerile. Aici, pe plaja de la Keys, nimeni nu ştia de unde venise şi cine era. Aici putea fi oricine şi cu

oricine voia.

Steve învăţă toate trucurile sexuale, dar şi manierele din lumea bună. Îşi alegea numai fete care proveneau din familii bogate, cu taţi care aveau vapoare şi iahturi, fete de politicieni sau oameni de afaceri. Unii erau guvernatori şi congresmani. Faţă de ei, tatăl lui Lisa era un nimic.

Uneori mai făcea gafe, dar Steve învăţa repede şi uşor cum să vorbească, cum să se comporte, denumirile băuturilor şi ale mâncărurilor exotice, cum să se îmbrace.

După un timp, începu să fie plictisit şi obosit de viaţa uşoară pe care o ducea. Căpitanul unei nave oceanice căuta oameni pentru completarea echipajului. Steve se hotărî să se îmbarce, mai ales că avea căpitanul o fată nostimă.

Lucra în sala de motoare. Era îngrozitor de cald acolo jos şi munca era grea, dar Steve nu se plângea. Mary îi compensa din plin munca neplăcută. Era frumoasă şi veselă. O vizită în cabina luxoasă, fără să ştie tatăl ei, care poate i-ar fi scos ochii dacă ar fi aflat.

După două luni de croazieră, Mary părăsi nava, să se întoarcă la studii.

Steve consideră că a venit timpul să înceapă să câştige mai bine. Se stabili la New York. Îşi luă un apartament şi se angajă bodyguard.

Se îndoia că va face avere fără nicio calificare, bazându-se doar pe farmecul şi inteligenţa lui. Dar soarta îi surâse.

Aflând că mama lui e pe moarte, se întoarse la Vermont. Sărăcia în care trăiau ai lui îl hotărî să nu se dea în lături de la nimic pentru a face bani.

Una dintre surori îl anunţă că Lisa şi ai ei se mutaseră în alt oraş, unde tatăl Lisei era director de

bancă.

Atunci îi veni ideea. După o lună de pregătiri, Steve apăru deghizat în casa familiei Ford. Tatăl Lisei îşi lua tocmai dejunul, împreună cu nevastă-sa.

— Mergi imediat la bancă şi deschide seiful! Dacă nu te întorci aici cu banii, soţia ta va fi moartă.

Steve îi puse pistolul sub nas şi aşteptă.

— Bine, bine. Ford tremura ca o frunză în vânt. Era evident că nu-l recunoscuse.

— Vezi să nu umbli cu şmecherii. Să te întorci singur cu banii.

— O să ne laşi în pace… dacă îi aduc? întrebă Ford.

— O s-o iau pe soţia ta cu mine până la ieşirea din oraş. Vreau să fiu sigur că nu ai pus poliţia pe urmele mele.

La câteva clipe după plecarea lui Ford, în casă intră Lisa.

— Steve?! făcu ea uimită. Îl recunoscuse. Ce faci aici?

— Nu te mişca, că trag! Treci lângă maică-ta!

Trebuia s-o şteargă sau să le ucidă.

Deodată se auzi maşina. Ford se întorsese cu banii.

— Staţi liniştite, sau o păţiţi…

Steve alergă afară şi se sui în maşină. Ratase totul. Ar fi trebuit să le omoare. Trebuia să fugă cât mai repede din oraş. După câteva mile, auzi sirenele maşinii de poliţie. Conducea ca un nebun. Când văzu în faţă drumul blocat, ştia că pierduse.

În penitenciar se făceau cursuri de reintegrare a delincvenţilor în societate. Pentru că era un bun înotător, Steve fu ales pentru munca de scafandru la mare adâncime.

Când fu eliberat, se hotărî să se angajeze la firma

petrolieră Excel Oil, care avea lucrări masive în Marea Nordului. Condiţiile de lucru erau deosebit de grele, însă faptul că lui Steve îi plăceau scufundările şi gândul că va câştiga o groază de bani îl făceau să suporte mai uşor frigul şi toate celelalte. Dar soarta avea din nou să-şi spună cuvântul.

Mac Macilroy era unul din scafandrii din echipa lui Steve. Contractul cu Excel prevedea ceea ce în lumea comerţului se numeşte „scufundare exhaustivă”, adică două săptămâni de lucru intens şi două de pauză, într-o echipă formată din trei persoane: doi scafandri şi un om de pază. Primele două săptămâni erau lungi şi îngrozitoare, douăsprezece ore de scufundări întrerupte de mici pauze în camera de refacere. Celelalte două, pe mal, însemnau somn şi petreceri între bărbaţi. În asemenea situaţie se legau prietenii, dar mai ales se creau duşmănii. Scafandrii din aceeaşi echipă nu se prea întâlneau pe mal, doar Steve şi Mac făceau excepţie. Se împrieteniră, deşi erau atât de diferiţi.

Mac îţi făcuse studiile la o şcoală particulară şi, urmase politehnica. După câţiva ani de inginerie, se hotărâse să renunţe şi se înscrisese la un curs de scafandri la Fort William. Acolo îşi puse în aplicare şi cunoştinţele de inginerie, învăţând să verifice şi să repare utilajele sub apă.

Era, ca şi Steve, un singuratic, dar el prefera să citească, să asculte muzică şi să se plimbe, decât să-şi piardă timpul în petreceri, în baruri zgomotoase şi pline de fum. Aveau în comun doar numele de botez. Părinţii îl spuneau Stephen, dar prietenii îl strigau Mac.

Într-o zi, în urma unui accident de muncă, deveniră prieteni. Îi salvase viaţa, şi Mac îl invită să se mute la el. După un timp, Steve află povestea vieţii lui.

Când Mac împlinise şaptesprezece ani, părinţii au hotărât să-i spună adevărul. Îi cumpăraseră o mulţime de cadouri, ca şi cum s-ar fi simţit vinovaţi. După ce Mac le deschise, îi povestiră totul. Avu o criză de nervi. Femeia de lângă el nu era mama lui. Era o străină.

— Stephen, dragule, linişteşte-te.

— De ce nu mi-aţi spus până acum?

— Nu voiam să te supărăm. Întotdeauna te-am considerat fiul nostru.

— Deci, cine sunt eu?

— Nu ştiu. Te-am adoptat în ziua în care te-ai născut. Totul a fost aranjat în secret. Mama ta era studentă la arte, e tot ce ştim. Poate a renunţat la tine pentru că nu avea cu ce să te crească. Dar eu am fost atât de fericită, i-am fost atât de recunoscătoare toţi aceşti ani…

— Cine e tatăl meu?

— Nu ştiu. Înţelege, Stephen, noi suntem familia ta. Pentru noi tu eşti copilul nostru. Ce contează că nu te-am născut eu?

— Pentru voi poate nu contează, dar pentru mine contează enorm.

Mac a devenit un răzvrătit. Se simţea rănit şi voia să afle cine este el cu adevărat. Noaptea îşi imagina cum poate arăta mama lui adevărată. O iubea şi o ura în acelaşi timp, pentru că renunţase la el în favoarea unor străini.

La majorat a obţinut o copie după certificatul de naştere.

Dinah Marshall. Numele mamei lui era cunoscut în lumea modei, dar pe el nu îl interesa această lume şi poate n-ar fi aflat niciodată dacă n-ar fi citit, doar cu câteva zile în urmă, în ziare, succesele financiare ale firmei Vandina. La început crezuse că e vorba de o

coincidenţă de nume. Dar prea multe se potriveau. Dinah avea aceeaşi vârstă ca mama lui şi fusese studentă la arte. Era mama lui, dar nu dorea s-o cunoască. Ea renunţase la el şi îşi continuase viaţa, şi încă cu succes, ca şi cum el n-ar fi existat. Putea şi el să trăiască fără ea.

Trecuseră ani de zile şi acum, la sugestia lui Steve, Mac se hotărâse să-i scrie. Răspunsul îl dezamăgi. Scrisoarea era semnată Van Kendrick, care îi cerea să se întâlnească cu el.

— Domnul Macilroy? Am doar 15 minute disponibile. Vreau să ştiu mai exact ce anume doriţi, l-a întâmpinat Van.

— Exact cum am scris, doar să-mi cunosc mama!

Mac nu se aşteptase la o asemenea primire rece.

— Mă întreb dacă te-ai fi grăbit s-o cunoşti în cazul în care această femeie era un nimeni?

Mac simţea că se înfurie.

— Vreau s-o cunosc, şi atât.

— Uite ce, las-o baltă. Poate că spui adevărul, dar află de la mine că ea nu vrea să te cunoască.

— Şi m-ai chemat până aici doar pentru atâta lucru? Mac crezu că înnebuneşte de furie.

— Încearcă să înţelegi. Totul s-a întâmplat de mult, când Dinah era aproape un copil. A uitat trecutul, şi tu vii acum să-i aminteşti de o greşeală din tinereţe.

— Am bănuit de la început că n-o să vrea nici să audă de mine, dar atunci de ce m-aţi făcut să bat atâta drum?

— Am vrut să-ţi explic personal situaţia. Pe mine nu mă interesează decât binele lui Dinah. Are o fire sensibilă. Ar putea să aibă o cădere psihică, să se îmbolnăvească. Te rog, întoarce-te în Scoţia şi uită pentru totdeauna că există.

— Ea te-a rugat să-mi spui asta?

— Vorbesc, desigur, în numele ei.

— Bine, dar aş vrea să mai aflu ceva. Cine e tatăl meu?

— Nu ştiu. N-am discutat cu Dinah această problemă niciodată.

În apartament intră o femeie. Mac făcu cunoştinţă cu Ros.

Totul se terminase. Mac se hotărî să se întoarcă la Aberdeen şi să uite definitiv că are o mamă.

Aflând povestea, Steve rămase pe gânduri.

— Crezi că mama ta ştia că te afli în oraş?

— Sigur. De ce nu?

— Nu-mi dau seama exact, dar unii oameni se comportă ciudat. Poate că el nu vrea ca trecutul să fie reînviat.

— Poate. Oricum, mi-a spus-o clar. Dinah nu vrea să ştie de mine. Dacă nu sunt dorit, n-am de gând să mă impun cu forţa.

Mac vru să rupă certificatul de naştere, dar Steve îl opri. Mac îl aruncă într-un sertar.

Când i se termină, contractul cu Excel Oil, Mac se hotărî să plece în America de Sud. Povestea cu Van îl afectase mai mult decât ar fi bănuit cineva. Voia să fie cât mai departe.

După şase luni, un scafandru întors de la Rio aduse vestea morţii lui Mac. Se înecase cu toată echipa în timpul verificării unei nave.

Trecură încă şase luni. Steve se simţea mai singur ca niciodată. Mac fusese unicul lui prieten la Aberdeen. Venise iarna şi era al dracului de frig, se cam săturase.

Atunci îi veni ideea. Aflase din ziare de moartea lui

Van Kendrick. Certificatul de naştere al lui Mac era încă în sertar. Steve era convins că Van nu vorbise cu nimeni despre apariţia lui Mac. Acum, că era mort, Steve trebuia să-şi încerce norocul. La Aberdeen, singurul care mai ştia adevărul era Des, omul de pază din echipa lor, dar el nu conta.

Steve se hotărî să-i scrie lui Dinah. În aşteptarea răspunsului, coborî pe ţărm şi îşi cumpără haine noi. Răspunsul îl încântă. Exact cum sperase, Dinah nu ştia nimic despre Mac şi îl invită acasă la ea.

— Stephen?...

Vocea lui Dinah tremura de emoţie.

— Da.

— Eşti chiar tu? Credeam că nu o să te mai văd niciodată.

— Acum sunt aici.

Dinah l-a îmbrăţişat cu dragoste.

Fusese uşor... chiar prea uşor. Steve i-a înşirat o poveste despre familia care îl adoptase şi care pierise într-un accident de maşină, undeva în Canada.

Dinah s-a comportat minunat cu el. Acum era băiatul ei, moştenitor al unui imperiu financiar care îi va asigura confortul tot restul vieţii. Se credea în siguranţă.

Când simţi că această siguranţă se clatină, Steve se hotărî să nu se dea în lături de la nimic. Avea să acţioneze repede, fără să se gândească la grozăvia pe care urma s-o facă. Îl poseda un singur gând, să nu lase nimic, şi pe nimeni să-i fure această viaţă nouă în care intrase.

Capitolul 18

Maggie se urcă în maşină şi porni spre Vandina.

Recepţionera o recunoscu imediat.

— Aţi venit să luaţi lucrurile lui Ros? Un moment, să văd dacă Jayne le-a pregătit. Ea a ieşit în pauza de prânz.

Se întoarse cu o mapă, un dosar şi o eşarfă:

— Le-am găsit pe biroul ei. Poftim.

— Transmite mulţumirile mele lui Jayne şi Liz.

Parcarea era aproape goală – evident că majoritatea lua prânzul în oraş. Maggie se grăbi spre casă. Întinse hârtiile pe masa din bucătărie şi începu să citească.

Steve ieşi în grabă pe uşa din dos şi cravata îi atârna la gât. Se urcă în maşină cu Jayne şi porni în viteză spre Vandina. Dinah îl aştepta la restaurant. Ea era alibiul lui, dar făcuse o greşeală. Dumnezeule, cum de mergeau toate aşa de prost? Cu o oră înainte, când înţelesese că Jayne i-a descoperit secretul, se hotărâse imediat să scape de ea. Făcea un joc periculos, dar era gata s-o ucidă fără niciun scrupul. Când ar fi fost găsită strangulată, nimeni nu l-ar fi bănuit pe el. Ar fi declarat poliţiei că a luat prânzul cu Dinah. În cazul lui Jayne, poliţia ar fi găsit destui suspecţi. Avea o mulţime de amanţi, şi chiar Drew, care se droga, ar fi putut fi bănuit. Acţionând rapid, totul ar fi fost în favoarea lui dacă…

— Ce faci cu eşarfa asta, Steve? îl privise Jayne neliniştită.

— Îmi pare rău, dar ştii prea multe…

— Ai înnebunit? Dacă mi se întâmplă ceva, toţi or să-ţi afle secretul, încercase Jayne să-l înfrunte, dârdâind de frică.

— Ce vrei să spui?

— În biroul meu există dovada că nu eşti fiul lui Dinah.

— Ce dovadă?

— Crezi că sunt nebună să-ţi spun, ca să te grăbeşti să-mi pui eşarfa de gât? Nu sunt chiar aşa de proastă. Trebuie să ai încredere în mine şi să respecţi târgul.

— Care târg?

— Ai uitat? Îmi păstrezi secretul, îl păstrez şi eu pe al tău. O să vezi că totul va fi bine. Amândoi o să reuşim.

Steve era transfigurat de nervi:

— Cred că nu există nicio dovadă!...

— Hai la birou, o să-ţi demonstrez.

Steve o urmă pe Jayne la biroul ei.

— Dumnezeule! se clătină Jayne.

Steve îi aruncă o privire de gheaţă:

— Unde e dovada?

Jayne se îndreptă spre telefon. După ce vorbi cu recepţionera, se întoarse îngrozită spre Steve:

— Am încurcat-o. Dovada a dispărut.

— Poftim?

— Sora lui Ros a luat hârtiile. Dacă nu vrei să afle şi ea adevărul, trebuie să te grăbeşti.

— Nu înţeleg ce face Steve. Trebuia să fie de mult aici. Dinah se uită nerăbdătoare la ceas.

— Stai liniştită. Poate are ceva important de rezolvat. Sunt convins că nu o să se supere dacă începem fără el. Don îi zâmbi, bucuros că poate fi singur cu ea. Asemenea ocazii erau rare.

— Cred că ai dreptate, Don.

Maggie privea în gol. Nu îi venea să creadă că ceea ce citise era adevărat. Deci Ros era preocupată de cu totul altceva, de un fapt mai important decât spionajul, de un fapt care avea legătură nu numai cu afacerile, dar şi cu viaţa personală a lui Dinah. Steve era un impostor! Nici în vis nu i-ar fi trecut prin minte lui Maggie aşa ceva. Dintr-un motiv sau altul, Ros îl suspectase şi făcuse verificări, adunase dovezi. De ce ţinuse oare totul în secret? Şi unde era acum?

Maggie era din nou disperată. Îl crezuse responsabil de dispariţia lui Ros pe Brendan, şi acum apăruse povestea cu Steve. Oare Steve descoperise că Ros ştia adevărul? Oare ar fi fost în stare să scape de ea? Unde să se ducă? Cui să-i spună? Încercă să-l prindă pe Mike. Nu era acasă, dar simplul fapt că îi auzi vocea înregistrată pe robot o mai linişti. Îi lăsă un mesaj să o caute şi se hotărî să meargă la poliţie.

Deodată, sună soneria de la intrare. Sări în sus, în speranţa că era Mike. În faţa uşii stătea Steve. Maggie rămase fără suflare.

— Maggie! Vocea lui Steve i se părea ameninţătoare.

— Da?… Ce doreşti? Reuşi Maggie să îngaime.

— Am venit să-mi dai lucrurile pe care le-ai luat de la Vandina.

— Dar sunt ale lui Ros.

— Nu. Aparţin firmei. Steve era deja în bucătărie. Se repezi şi luă dosarul. Ăsta e!

— Lasă-l, Steve! Te rog, pleacă!

— Vreau dosarul.

— E prea târziu. L-am citit deja.

— Ai mai spus cuiva?

— Nu, de-abia acum l-am citit.

— Atunci nu am de ales.

Maggie albi de spaimă. Ştia ce voise să spună. Nu îi venea să creadă că acest tânăr atrăgător ar putea fi periculos. Dar era clar. Sub exteriorul lui fermecător se ascundea un om fără scrupule, care mințea, înşela şi era în stare să ucidă pentru a-şi atinge scopurile. Fusese o proastă. Se dăduse de gol singură şi acum era la mila lui. Poate va veni Mike, dar va fi prea târziu. Pericolul era real şi imediat.

— Îmi pare rău, Maggie. Steve scoase încet o eşarfă din buzunar şi o răsuci experimentat cu degetele.

— Eşti nebun!

— Nu chiar, dar trebuie!

— Eşti nebun!

Maggie se gândea cu disperare că nu se va lăsa omorâtă aşa de uşor. Fizic, nu avea putere să-i reziste. Trebuia să-i reziste. Trebuia să-l ducă cu vorba, dar cum? Trebuia să-i gâdile mândria.

— Ştii, Steve, dacă mă gândesc bine, îmi dau seama că ai fost foarte deştept. Poate de aceea m-ai atras de la început. Cum de-ai reuşit?

— Uşor, aş putea spune, dar nu toată lumea ştie să profite de ocazie.

— Povesteşte-mi!

— Chiar eşti curioasă?

— O, da…

Şi Jayne îl rugase să-i povestească, dar refuzase. Atunci, dacă ar fi omorât-o pe Jayne, timpul conta. Ar fi trebuit să alerge la Dinah, să-şi creeze un alibi. Acum nu mai conta, Jayne va fi alibiul lui în orice împrejurare. Acum îi părea bine că nu o omorâse. Jayne era exact ca el. Vor face o echipă grozavă. Dacă nu o să-i mai convină, o să scape şi de ea.

Steve avea deci vreme să-i arate de ce fusese el în stare. Maggie nici nu asculta, trebuia să mai găsească o ieşire. Disperată, se hotărî. Se apropie şi începu să-l mângâie încet pe umeri, pe gât, pe păr. Cu un ultim efort de curaj îşi apropie buzele de gura lui şi îl sărută. O clipă, Steve rămase încremenit, dar Maggie îl simţi cum frisonează. O cuprinse agresiv, în braţe. Maggie simţi că-i vine greaţă, dar se străduia să fie cât mai senzuală.

Deodată, sună soneria de la intrare. Maggie simţi instinctiv cum va reacţiona Steve. Când îi puse mâna pe gură, îşi adună toate puterile şi îl lovi cu genunchiul în sex. Alergă la uşă. În prag era reportera de la Western Daily şi un bărbat cu un aparat de luat vederi. Maggie îi împinse la o parte şi o luă la fugă.

Mike sosi la patru. Se miră că nu vede maşina lui Maggie. Astăzi urma să se mute la el.

Ascultă mesajele de pe robot şi se grăbi să sune la Ros acasă. „Nu răspunde nimeni. Poate e pe drum”. După un timp începu să se îngrijoreze. Îl preocupase dispariţia lui Ros, fusese chiar disperat. Dar Maggie? Gândul că i s-ar fi întâmplat ceva îl înnebunea. Nu putea să dispară aşa din viaţa lui. Dumnezeule, o iubea! Uitase ce înseamnă iubirea, dar ceea ce simţea pentru Maggie nu putea fi altceva. Poate o iubise într-un fel şi pe Ros, dar nu era acelaşi lucru. Pe Maggie o iubea cu adevărat. Sună telefonul, şi Mike sări răsturnând scaunul.

— Maggie?

— Domnul Thomson?

— Da. Mike avu o presimţire sumbră.

— Vă rugăm să veniţi la poliţie.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Veţi afla aici. E şi doamna Maggie Veritos la noi. Ea ne-a rugat să vă contactăm.

— A avut un accident?

— Nu, dar vă rugăm să veniţi repede.

— Bine.

Maggie stătea în cel mai mare şi mai confortabil scaun din apartamentul lui Mike. Era înfofolită cu o pătură, pentru că încă o mai zgâlţâiau frisoanele, deşi seara era caldă... Gustase puţin whisky, dar era încă şocată.

— Nu-mi vine să cred. E ca un coşmar, repeta ea într-una.

— Bastardul naibii! Dacă puneam eu mâna pe el îl făceam să regrete că s-a născut.

— Oare unde o fi?

— O să-l prindă şi o să-l bage la zdup. De ce dracu' s-o fi suspendat pedeapsa cu moartea? Era bun de spânzurat.

— E nebun. Dacă i-ai fi văzut ochii... Maggie tresări cu oroare la amintirea expresiei lui Steve. Cruzime amestecată cu mândrie şi triumf.

— Sigur că e nebun! Dar ăsta nu e un motiv să fie iertat. Când mă gândesc că a vrut să te omoare...

— Dacă a omorât-o pe Ros? Mă obseda ideea că i s-a întâmplat ceva groaznic... dar încă mai sper să fie în viaţă. Acum sunt convinsă că dispariţia ei are legătură cu acest criminal. Nu ştiu cum a aflat că e un impostor, dar dacă i-a spus în faţă adevărul, atunci precis a... a omorât-o ca să tacă. De ce nu ne-am gândit mai devreme?

— Dar nici lui Dinah nu i-a trecut prin cap aşa

ceva, de unde să fi ghicit noi?

— Săraca Dinah! Mă întreb cum va primi vestea? Cred că va fi pur şi simplu dărâmată. Trebuia să mă fi gândit mai bine. Ros aflase că se întâmplă ceva la Vandina. M-am agăţat de povestea cu spionul. I-am bănuit pe toţi, numai pe Steve nu. Săracul Brendan, poate ar mai trăi şi astăzi dacă nu l-aş fi acuzat de dispariţia lui Ros. Acum el e mort, Ros e moartă şi…

— Nu are rost să te simţi vinovată pentru moartea lui Brendan.

— Ba da, ba da!

— Nu. Şi el n-a fost decât un bastard.

— Dar nu merita să moară! Avea nevoie de ajutor… de cineva care să-l iubească. Toţi avem nevoie de iubire, Mike.

Maggie izbucni în hohote de plâns. Mike îngenunche în faţa ei şi începu s-o mângâie.

— Linişteşte-te, scumpa mea, te rog! Trebuie să te odihneşti. Ai trecut prin prea multe azi.

— Vai! Am uitat să-mi aduc nişte lucruri de îmbrăcat.

— Nu-i nimic. Îţi dau eu o pijama.

— Nu, trebuie să iau mai multe… Mâine poate o să ne cheme la poliţie, şi arăt groaznic.

— Bine, spune-mi ce vrei să-ţi aduc.

— Nu mă lăsa singură. Vin cu tine.

Maggie intră în toate camerele. I se părea straniu că totul era la locul lui. Se întoarse liniştită şi se lipi de Mike.

— Totul e în regulă. Să mergem.

Din hol se auzi un scârţâit. Amândoi tresăriră şi se priviră speriaţi.

Mike se uită mirat la Maggie.

— Ce naiba se întâmplă?

— E cineva acolo? se auzi o voce.

Maggie şi Mike se uitară unul la altul, fără să le vină să creadă.

— Dumnezeule…

Uşa se deschise. O tânără superbă, în blugi la ultima modă şi cămaşă de mătase, îi privea perplexă.

— Ros!

Capitolul 19

— Maggie! Ce… ce cauţi aici?

— Am crezut că eşti moartă!

— Dumnezeule… de ce să fiu moartă?

— Nu ştiam unde eşti. Am crezut… Maggie se opri. Ros se afla în faţa ei vie şi nevătămată. Totul nu fusese decât un coşmar. Poate că visase. Poate că peste o clipă se va trezi şi va constata că se află în Corfu, cu Ari, sforăind uşor lângă ea.

— Unde naiba ai fost? Vocea sonoră a lui Mike o trezi pe Maggie la realitate.

— Doamne, ce-i cu voi? Am fost plecată… şi ce-i cu asta?

— Fără să spui cuiva vreo vorbă? îi reproşă Mike. Noi am fost bolnavi de îngrijorare, Ros.

— Nu văd de ce? Trebuia să-ţi raportez tot ce fac? Oricum, nu erai aici când am plecat. Erai în tabără. Am încercat să te sun, dar liniile internaţionale erau deranjate, şi n-am reuşit.

— Care linii internaţionale?

— Din America de Sud. Hai să bem ceva. Sunt frântă de oboseală după atâta drum. Când m-am întors, nu mi-am găsit nici maşina la gară. Mi s-a spus că a fost ridicată.

Mike şi Maggie se priviră cu înţeles. În fine, poliţia

făcea cercetări.

— Vrea careva vodcă? întrebă Ros. Eu, una, simt nevoia să beau. Pe urmă aştept să-mi spuneţi ce căutaţi aici?

— Ros, cred că va trebui să bei un pahar mai mare. O să ai, într-adevăr, nevoie, rosti Mike, zâmbind.

— Zău? îl privi Ros curioasă.

— Şi toarnă-i şi lui Maggie. Nu, dă-i mai bine whisky. A mai băut deja.

— Vrei şi tu?

— Nu, eu conduc, şi mâine am de lucru. Cristoase, dacă ai şti ce ne-ai făcut, Ros!

— Nu, dar aştept să-mi spuneţi voi.

— Ros, nu e de glumit. Habar n-am unde ai fost şi de ce, dar astăzi sora ta era cât pe ce să fie omorâtă din cauza asta.

— Doamne! Cine?

Ros îngheţă.

— Steve Lomax, pe care întâmplător îl bănuiam că te-a ucis şi pe tine.

— Pe mine?

— Da, Ros. E o poveste lungă, dar se rezumă la faptul că el e un impostor, nu e fiul lui Dinah. Tu ai ştiut tot timpul ăsta, dar noi am aflat de abia azi.

Ros începu să se enerveze.

— Cum de aţi aflat?

Maggie încercă să-i explice.

— Din dosarul tău de la Vandina. Când Steve a descoperit ce aflasem eu, a încercat să mă reducă la tăcere. Eram sigură că acelaşi lucru a făcut şi cu tine... Steve ştia că ai aflat adevărul?

— Nu, n-am vrut să spun nimănui, până nu eram sigură sută la sută. Bănuiam că adevărul ar distruge-o pe Dinah, presupunând că m-ar fi crezut. E obsedată

de Steve. Putea să mă creadă mincinoasă. De aceea am pornit prin lume... să caut dovezi. Îmi pare rău că v-am făcut necazuri, dar nu bănuiam că o să-mi ia atâta timp. Întâi am plecat la Londra, dar a apărut altceva. Am încercat să sun, pe cuvânt. O dată chiar ţi-am auzit vocea, Mike, dar pe urmă s-a întrerupt.

— Te cred. Ştiu când. Atunci am avut sentimentul ciudat că la celălalt capăt al firului erai tu. De unde ai sunat?

— Din America de Sud... din Argentina.

— Ce dracu' căutai acolo?

— Cred că m-am prins, zise Maggie. Acolo a murit adevăratul fiu al lui Dinah, nu-i aşa?

— Da, doar că... unde e Steve?

— Nu ştim. După ce Maggie a reuşit să fugă, probabil a fugit şi el. Presupun că a înţeles că jocul se sfârşise. Nu l-a mai văzut nimeni de atunci.

— Dinah a... aflat?

— Cred că da. Sincer să fiu, nu ei îi duc grija.

— Săraca Dinah! Trebuie să merg imediat la ea.

— Pentru Dumnezeu! Vii aici de la plimbare, după ce ne-ai făcut atâtea necazuri, şi acum te gândeşti la Dinah.

— Trebuie neapărat s-o văd.

— Mai poate aştepta. Nu crezi că ar trebui să te ocupi mai întâi de Maggie?

— Mi se pare că are cine să aibă grijă de ea.

Ros îi aruncă o privire bănuitoare.

— Ros, nu e ceea ce crezi... încercă Maggie să se apere.

— După toate prin câte am trecut, ne datorezi o explicaţie, Ros.

— Asta îmi place la tine, Mike, că o faci pe stăpânul. Am venit acasă după atâta timp, şi nu

găseşti altceva mai bun decât să-mi comanzi. Cum vrei, dar vă avertizez că e o poveste lungă. Nici nu ştiu de unde să încep.

— Poate din momentul în care ai început să-l bănuieşti pe Steve, şi poate îmi spui de ce n-ai avut încredere să-mi împărtăşeşti şi mie această bănuială.

Ros era pusă în încurcătură. Cum să-i spună că nu unul, ci doi bărbaţi au pretins a fi fiul lui Dinah? Cum să recunoască faţă de Mike că pe primul îl cunoscuse într-o noapte de iarnă, când ea se afla în apartamentul lui Van? Probabil nu mai avea rost să ţină secret adevărul, dar Van insistase întotdeauna să fie cât mai discretă. Cât timp fuseseră amanţi, Van nu acceptase s-o vadă decât în intimitatea apartamentului său din oraş, pe motiv că nu voia să o rănească pe Dinah.

— Dacă îţi pasă aşa de mult de ea, de ce mă vrei şi pe mine? îl întrebase Ros, oarecum jignită.

— Pentru că eşti tânără, frumoasă şi foarte, foarte sexi.

— Deci, nu pentru că mă iubeşti?

— N-am iubit pe nimeni în viaţa mea, şi nici n-am de gând.

— Cred că o iubeşti pe Dinah.

— Dinah lucrează mai bine dacă e fericită. Dacă îi stric echilibrul, spiritul ei creator se va clătina.

— Dracu’ să te ia! exclamase Ros, şocată de remarca lui lipsită de orice sensibilitate.

Van era un cerebral, şi exact acest lucru o atrăgea la el. Uneori îl dispreţuia şi se dispreţuia şi pe sine, dar nu conta. Era obsedată de el, cum nu mai fusese obsedată de niciun bărbat. Ea, care se mândrea cu personalitatea, cu firea ei independentă, devenea o cârpă în mâna unui bărbat ca Van.

Legătura lor începuse la puţin timp după ce a fost

angajată la Vandina. De când îl cunoscuse, era ca drogată. Îi căuta prezenţa sub orice pretext. Când a crezut că e pregătită, Van nu a făcut decât un gest, şi ea i-a căzut în braţe. Uneori se simţea vinovată faţă de soţul ei, de Brendan, şi faţă de Dinah, patroana şi prietena ei, dar degeaba. Când Brendan a-nceput s-o bată, aproape că se bucura, trebuia să plătească pentru plăcerile ei. Lucra pentru Dinah cu toată priceperea şi, descoperindu-i vulnerabilitatea, începuse să-i poarte de grijă ca unui copil, ca şi cum ar fi putut astfel să-şi răscumpere păcatul de a-i fi furat soţul.

În noaptea aceea de iarnă, Ros ajunsese mai devreme la apartament. Fără voia ei, auzise o parte din discuţia lui Van cu Mac.

— Cine era tânărul cu care vorbeai când am sosit?

— Să nu spui nimănui că a fost aici. Pretinde că este fiul lui Dinah.

— Cum?! Nu ştiam că Dinah are un copil.

— Nimeni nu ştie, de aceea te rog să-ţi ţii gura. Dinah a avut un copil nelegitim, când era tânără. Pe atunci, asta era o mare ruşine. Copilul a fost adoptat încă de la naştere. Noi ne-am căsătorit şi am încercat să uităm totul. Acum a apărut tânărul acesta cu pretenţia că el este acel copil.

— Crezi că a spus adevărul?

— Are o copie după certificatul de naştere. Nu înţeleg de ce legea permite una ca asta. L-am convins să o lase pe Dinah în pace şi să se întoarcă în Scoţia. Zicea că e scafandru, sau aşa ceva. Sper să nu se mai întoarcă.

— Ce a spus Dinah?

— Dinah nu ştie nimic. I-am interceptat scrisoarea pe care i-o trimisese acest tânăr şi i-am răspuns eu. Nu vreau s-o supăr niciodată… Înţelegi?

Ros fusese de acord să tacă şi, curând, uitase subiectul. Era foarte ocupată la birou. A început să iasă cu Mike, deşi legătura cu Van continua. Încă era fascinată de el şi nu voia să termine cu Van de dragul lui Mike sau a oricărui alt bărbat.

Într-o noapte, când făceau dragoste, s-a întâmplat ceva îngrozitor. Van era deasupra şi corpul i se mişca din ce în ce mai repede, gata să termine, când deodată se desprinse din ea şi se trânti pe spate, răsuflând din greu, cu mâna la piept.

— Dumnezeule, ţi-e rău? Van, mă auzi?

— Da.

Van deschise încet ochii.

— Ce ai, te doare ceva?

Van răsufla din ce în ce mai greu.

— Van, să chem un doctor.

— Nu, a rostit cu greu, dar autoritar, Van.

După un timp, respiraţia i-a devenit mai egală şi i-a revenit culoarea în obraji. Ros l-a luat în braţe.

— Dumnezeule, ce m-ai speriat! Ce s-a întâmplat? Inima?

— Cred că da.

— Şi, s-a mai întâmplat?

— Da, de câteva ori în ultimul timp.

— Ce-a spus doctorul?

— Nimic, pentru că nu l-am consultat.

— Trebuie să te duci la doctor, te rog!

— Nu, nu vreau să afle nimeni. Dacă se află, îmi ridică permisul de zbor.

— Dar la vizita medicală anuală vor afla.

— Nu. O să-mi treacă. Termină, Ros, e o simplă răceală.

Ros ştia că Van nu e omul care să fie contrazis. De câte ori nu se simţea bine, Ros încerca să-l convingă să

vadă un doctor, dar Van refuza. Starea lui o îngrijora, dar n-a spus nimănui nimic. Câteva săptămâni mai târziu, Ros avea să regrete amarnic că nu insistase mai mult. Van murise într-un accident de avion şi, înainte ca presa să facă speculaţii, Ros înţelesese ce s-a putut întâmpla acolo sus. Avea remuşcări şi mulţumea lui Dumnezeu că Van măcar fusese atunci singur în avion.

Ros îşi iubea munca şi ţinea mult la Dinah. Îi era loială şi încerca să o protejeze. După moartea lui Van, aceste sentimente se intensificaseră. Era îndurerată, dar faptul că Dinah era pur şi simplu dărâmată o întărea şi s-a trezit că, exact ca Van înainte, simţea nevoia să-i facă viaţa mai uşoară.

Într-o zi a găsit-o pe Dinah în birou, cu faţa strălucind de bucurie. Primise o scrisoare de la fiul ei. Ros s-a prefăcut că nu ştie nimic şi i-a ascultat povestea.

— Nu-mi vine să cred că mi-a scris. Mi-era teamă că nu o să-l mai văd niciodată. Dacă ai şti ce dor îmi era de el şi cât m-am urât că l-am dat unor străini, iar acum, ca din senin, vrea să mă vadă. Ce ciudată e soarta! L-am pierdut pe Van, dar mi-am regăsit fiul.

Când a sosit Steve şi i-a fost prezentat, Ros a rămas blocată. Era cu totul alt tânăr decât cel pe care îl cunoscuse la Van, în apartament.

La început, Ros crezuse că memoria îi joacă o festă, dar nu numai înfăţişarea, ci şi vocea era cu totul alta. Acela avea un accent englezesc obişnuit, pe când Steve vorbea cu un uşor accent transatlantic. Ros nu ştia care dintre cei doi era impostorul. Ar fi preferat ca Steve să fie adevăratul fiu al lui Dinah, pentru că Dinah era înnebunită după el. Dar dacă era un impostor, nu-l putea lăsa să profite de Dinah, care deja voia să-i încredinţeze firma. Se hotărâse să descopere adevărul.

Acum se afla în faţa lui Maggie şi a lui Mike şi nu vedea cum să le explice suspiciunea ei faţă de Steve, fără să pomenească de celălalt, pe care îl văzuse în apartamentul lui Van. Poate că venise timpul să fie sinceră cu ea însăşi şi cu Mike.

— Nu ţi-am spus nimic, pentru că nu eram sigură, Mike.

— De ce n-ai avut încredere în mine?

— Ţi-aş fi spus, dacă bănuielile mi s-ar fi confirmat.

— Totuşi, de ce ai plecat fără să laşi o vorbă?

— Credeam că rezolv totul în săptămâna în care erai în tabără.

— Să pleci în Argentina şi să te întorci într-o săptămână?

— N-aveam de gând să plec în Argentina. Am plecat la Londra. Cei de la firma Excel Oil mi-au dat adresa unui bărbat care a lucrat cu Steve – Des Taylor. Voiam să-i vorbesc.

— Şi?

— Era plecat. Am vorbit cu părinţii lui. Ei mi-au arătat o fotografie... fiul lor cu încă doi scafandri. Unul era Steve, celălalt era tânărul pe care l-am văzut... la Van în apartament.

— Poftim? Mike o privi neîncrezător.

Ros se înroşi toată.

— Eram la Van în apartament... lucram. Van l-a expediat pe tânăr de unde venise, pe motiv că Dinah nu voia să-şi mai amintească de trecut. Oricum, l-am recunoscut imediat în fotografie. Părinţii lui Des mi-au spus că se numea Mac, că lucrase ca scafandru în Argentina şi murise într-un accident de muncă. Probabil atunci s-a hotărât Steve să-i ia locul.

— Bastardul!

— Săraca Dinah! exclamă Maggie, izbucnind în

lacrimi.

— Într-adevăr, săraca Dinah. Mulţi o invidiază, dar nimeni nu ştie cât a suferit. Voiam să bat fierul cât e cald. Aşa că am plecat imediat în Argentina. Nici nu mi-a trecut prin minte că o să vă dau atâta bătaie de cap. De ce v-aţi gândit că aş fi moartă?

— Tot felul de motive. Extrasul tău de cont, de exemplu… Cum ai plecat fără bani? Şi scaunul din maşină tras înapoi… Cine te-a condus la gară?

— În primul rând, aveam la mine cecurile American Express, în al doilea… am dat scaunul la o parte să-mi caut cercelul. Nu înţeleg, de ce mi-aţi umblat prin lucruri?

— Dacă te gândeai şi la alţii, Ros, dacă lăsai o vorbă măcar, n-am fi făcut-o, îi reproşă Mike.

— Gata! sări de pe scaun Ros. Acum mă duc la Dinah, trebuie neapărat să-i spun ceva. Mai există o speranţă.

— Despre ce e vorba?

— Nu pot să vă spun. Trebuie să vorbesc mai întâi cu ea, îi datorez asta.

Mike îi întinse cheile de la maşină, şi Ros plecă.

— Sper să nu întârzie Ros. Arăţi obosită, mergem acasă şi te bagi în pat.

— Dar, Mike, nu-ţi dai seama… Trebuie să rămân aici.

— De ce?

— Trebuie să stau cu Ros, cum să vin la tine acum?

— De ce nu?

— Mike, lucrurile s-au schimbat, Ros s-a întors şi sunt fericită, dar…

Maggie începu să plângă.

— Te rog, nu plânge! Totul s-a limpezit.

— Dimpotrivă, totul se complică. Nu pot să-i fac una ca asta lui Ros, n-o pot lăsa să creadă că, în timp ce ne făceam gânduri pentru ea, noi am… Nu pot.

Maggie nu simţea decât ruşine şi derută. Ultimele zile fuseseră un coşmar şi o nebunie.

— Lui Ros nu i-a păsat de alţii şi de sentimentele lor, când a plecat fără un cuvânt.

— Dar ţi-a explicat, nu voia decât s-o ferească pe Dinah de o deziluzie.

— Eşti mai îngăduitoare decât mine.

— Nu trebuie s-o învinovăţeşti, Ros este… Ros, şi te iubeşte. Ar fi disperată dacă ar afla că tu şi eu… am făcut ce am făcut. A avut destule necazuri. Nu vreau s-o mai supărăm şi noi.

— Şi-a făcut destule necazuri cu propria ei mână… Şi nu prea văd că ar afecta-o…

— Oricum, nu e vorba numai de Ros, există şi Ari.

— Nu te-a făcut prea fericită!

— E soţul meu, îi sunt datoare. L-am înşelat, dar nu pot să mă prefac că nu există, numai pentru că aşa îmi convine. Zilele acestea au fost… ireale. Acum ştim că Ros e bine şi putem vedea lucrurile clar. Tu trebuie s-o ierţi că a plecat fără să-ţi spună unde, iar eu trebuie să mă întorc în Corfu şi să încerc să-i explic lui Ari…

— Fie, cum vrei, Maggie. Cred însă că eşti încă sub tensiunea emoţiilor şi exagerezi.

— Nu, de abia acum înţeleg care e realitatea.

— Bine, nu vreau să mă cert cu tine, mi-ajunge pentru azi.

— Ce vrei să spui?

— Şi eu am sentimente. Am avut destule femei şi m-am săturat de mintea lor creaţă. Plec acasă.

— Aşteaptă… Ros e cu maşina ta.

— La dracu’! Dar vreau să fiu singur până vine Ros. Du-te de aici, lasă-mă în pace şi tu, că m-am săturat!

Îl iubea, dar îl cunoscuse prea târziu. Să rămână cu el, ar însemna să rănească pe ceilalţi, la care ţinea. O fericire înălţată pe nefericirea altora se plăteşte prea scump.

— Noapte bună!

Capitolul 20

Don Kennedy se plimba nervos prin faţa uşii. Era roşu de îngrijorare. Ziua de astăzi fusese un adevărat iad.

— Dinah, te rog! Te simţi bine?

Dinah se încuiase de trei ore în bibliotecă şi nu mai voia să iasă. Don aflase de cele petrecute de la Liz. Se blestema că nu fusese la birou, când Dinah avea atâta nevoie de el. De ce dracu’ nu făcuse verificări în legătură cu Steve? I se păruse dubios de la început. Fusese gelos, pentru că Dinah era tot timpul cu Steve, dar nu era mândru de acest resentiment faţă cel care o făcea pe Dinah fericită.

— Dinah! Pentru Dumnezeu, răspunde-mi! Dacă nu deschizi, sparg uşa!

— Nu.

Vocea de dincolo era atât de pierdută, încât Don crezu pe moment că visează. Se propti cu umărul în uşă, dar auzi din nou:

— Te rog… lasă-mă în pace!

Slavă Domnului că trăia, dar glasul ei suna ciudat. Don începu să transpire de emoţie.

— Deschide, Dinah, nu poţi rămâne acolo o veşnicie. Dinah, mă auzi?

Cheia se răsuci în uşă. Don intră. Dinah stătea nemişcată şi privea ţintă tabloul lui Van. Părea îmbătrânită cu zece ani. Era palidă şi ochii îi străluceau ciudat.

— Oh, Don, ai auzit ce s-a întâmplat?

— A dispărut Steve.

— A dispărut, pentru că îl căuta poliţia. Se pare că a vrut să o omoare pe Maggie, şi ei cred că el e responsabil şi de dispari pa lui Ros. Şi ştii de ce? Ros a descoperit că Steve ne-a păcălit pe toţi, tot timpul. Nu e fiul meu. E un american care l-a cunoscut pe fiul meu adevărat. Au lucrat împreună la Marea Nordului. După ce fiul meu a murit, el… i-a luat certificatul de naştere. E îngrozitor.

— Dinah, draga mea… îmi pare rău.

— Numai eu sunt de vină. Ce proastă am fost!

— N-aveai de unde să ştii, Dinah. Toţi l-am crezut, s-a prefăcut atât de bine.

— Voiam atât de mult să fie fiul meu! Ani de zile i-am dus dorul, dar trebuia să-mi dau seama. Trebuia! De fapt, cred că am ştiut, ceva îmi spunea că totul e prea frumos ca să fie adevărat. Şi nu avea nimic comun cu noi. Asta nu am înţeles. Ar fi trebuit să semene cu Van… atât de plin de viaţă… puternic.

Don crezu că Dinah şi-a pierdut minţile.

— Dinah, te rog, ai prea multă imaginaţie.

— Nu, nu acum. Mi s-a întâmplat când a apărut. Am crezut că e fiul meu, pe care nu mă aşteptam să-l mai văd vreodată, dar am crezut, sau am vrut să cred că de fapt era Van cel care se întorcea la mine. Totul a fost o minciună. Van e mort şi fiul nostru e mort şi nu o să-i mai văd niciodată.

— Dinah, te rog, linişteşte-te!

— El m-a făcut să renunţ la copilul nostru. Nu voia

să mă împartă cu nimeni. Mă iubea atât de mult… şi eu l-am iubit. Dar nu trebuia să-mi facă una ca asta. Cum a putut, cum a putut renunţa la propriul lui copil?

— Dinah dragă, nu Van a fost tatăl copilului tău. A făcut ceea ce a crezut că e mai bine pentru voi amândoi. Încearcă să înţelegi. Ai munca ta, ai prieteni care ţin la tine.

— Nu vreau nici muncă, nici prieteni… îl vreau pe fiul meu. Nimeni n-o să mă înţeleagă niciodată. A fost groaznic. Mergeam înainte şi toţi au crezut că uitasem, dar n-am uitat nicio clipă. Când a apărut, am crezut… Nu mai vreau să trăiesc, Don. Ce să mă fac?

Don era năucit de durere. Nu putea decât să o ia în braţe şi să o mângâie. Ani de zile îşi dorise asta.

— Draga mea, am să am eu grijă de tine.

— Te rog, Don… te rog, îi şopti Dinah suspinând.

Don tresări de uimire şi de bucurie.

— Ros?! Ce cauţi aici? Unde ai fost? se trezi Dinah, uluită, ca dintr-un vis. În alt vis, la apariţia lui Ros, care dăduse buzna pe uşă.

— Dinah, trebuie să vorbesc neapărat cu tine! Ştiu ce s-a întâmplat aici, dar trebuie să-ţi explic. Steve şi-a însuşit identitatea fiului tău, crezând că acesta a murit într-un accident, în America de Sud. A existat, într-adevăr, un accident. Un om a murit, dar nu fiul tău. Fiul tău trăieşte, e sănătos şi lucrează pe coasta Argentinei. Am fost acolo şi am vorbit cu el. Mi-a promis că, dacă tu vrei să-l vezi, vine în Anglia imediat ce îşi încheie contractul.

— Şi mi-o spui aşa, pur şi simplu?! Nu te cred! Nu poate fi adevărat.

— Ba e adevărat, Dinah. De dragul de a-l găsi am plecat. Îmi pare rău că nu ţi-am spus, însă am crezut că aşa e mai bine. Ştiu că te simţi înşelată şi că, după

cele prin care ai trecut, poate nu vrei să-l vezi, dar…

— Să nu-l văd? Să nu-mi văd fiul? Nu fi proastă. Ros! Cum arată?

Ros zâmbi. Îşi amintea cu plăcere de bărbatul întâlnit în Argentina, fiul real al lui Dinah. Îi plăcuse din prima clipă şi, după timpul petrecut împreună, a început să-l placă din ce în ce mai mult. Între ei se crease un fel de intimitate şi o căldură care poate însemna şi altceva. Mac era un om deosebit. Stătuse prea puţin cu el, dar spera să-l revadă. Brendan fusese prima ei dragoste, sălbatică şi distructivă, Van era o obsesie, Mike o relaţie cu care se obişnuise, dar nu o afecta emoţional. Mac îi trezise, însă, emoţii pe care le crezuse uitate pentru totdeauna. Poate alături de el ar mai fi putut iubi din nou.

— Nu seamănă cu Steve. E mai tăcut şi mult mai franc.

— Ce culoare au ochii lui?

— Cred că… da, căprui.

— Mă bucur pentru tine, Dinah, dar îţi spun, aici şi acum, că nu o să mai stau deoparte, să te văd din nou suferind, zise Don, apoi o privi lung pe Ros, şi Ros înţelese că el ştia, că ştiuse întotdeauna de relaţia ei cu Van.

— Am vrut să te anunţ imediat, Dinah, că fiul tău trăieşte, acum poate ar fi mai bine să plec…

— Nu, Ros, te rog! Rămâi, vreau să aflu totul.

Dinah zâmbea printre lacrimi.

— Mă gândeam, dragă, să mă mut la firma Reubens. Ce părere ai, Drew?

— Excelent! Doar ştii ce mult te voiau la ei. Acolo nu o să mai fi umbra femeii aceleia tâmpite.

— Ai dreptate.

Să furi ideile altuia, înseamnă să nu ai propria ta imaginaţie. Jayne era conştientă că merita mai mult. Şi apoi, nu voia să-l mai vadă pe Steve în viaţa ei. Se jucase de multe ori cu focul, dar niciodată nu fusese atât de aproape de-a se arde, ca acum. A avut noroc că a scăpat cu viaţă. Mai devreme sau mai târziu, Steve ar fi încercat oricum să scape de ea. Era timpul să plece de la Vandina.

Steve gonea spre nord, fără să ştie încotro să ajungă şi ce va face.

Fusese un adevărat eşec. Ce păcat că dăduse greş! Lovitura ar fi fost perfectă. Acum trebuia s-o ia de la început. De la Maggie fugise acasă. Îşi împachetase nişte lucruri, sustrăsese câteva obiecte de valoare – bijuterii de-ale lui Dinah, ceasul de aur al lui Van şi câteva picturi originale în miniatură. Trebuia să se dea o perioadă la fund, până se va ivi altceva. Trebuia să dea o lovitură mare. Gustase un mod de viaţă şi îi plăcuse. Nu avea de gând să se mulţumească cu mai puţin.

În spate se auzi maşina poliţiei. Apăsă pe accelerator şi vină brusc la stânga. Maşina se răsturnă. Nu se lovi, dar încercă în zadar să se elibereze din centura de siguranţă. Maşina poliţiei opri alături. Steve nu mai putea scăpa de ceea ce îi fusese scris de soartă.

Epilog

Maggie stătea şi privea soarele cum se scufundă în apa întunecată. La orizont marea se îmbrăţişa cu cerul

şi o pată albă amintea de coasta Albaniei. Liniştea era spartă din când în când de lătratul unui câine şi de ţipătul unei bufniţe în livada de măslini.

Încă un sfârşit de zi în Corfu... Dacă ar fi putut fi şi ea liniştită, dar nu putea. De când se întorsese acasă, totul era la fel ca înainte, şi totuşi altfel. Aici, unde înainte totul însemnase pentru ea răbdare şi acceptare, acum era durere. Durerea unui viitor de nesuportat.

Plecase din Anglia chiar a doua zi după ce sosise Ros. Ros o implorase să mai rămână, dar ea refuzase. Nu voia să-l mai vadă pe Mike. Nu avea tăria necesară. Pleca cu durerea în suflet şi fără nicio speranţă. Crezuse că, odată revenită în Corfu, îl va uita. Va încerca din nou să-şi refacă căsnicia. Dar realitatea nu era simplă.

— În sfârşit, te-ai hotărât să vii acasă. Crezi că am meritat asta? o întrebase Ari sarcastic.

— Ari, te rog, hai să încercăm să nu ne mai certăm.

— Întotdeauna am încercat, Maggie, şi o să mai încerc. Tu fă ce crezi.

Viaţa revenise pe vechiul şi obişnuitul făgaş. Zilele petrecute prin casă, fără rost, nopţile albe, când Ari lipsea, şi mereu aceeaşi pânză de păianjen cu care o înconjura familia lui. Uneori, Maggie aştepta ceva, nu ştia nici ea ce anume... poate o vorbă de la Mike. Ştia că Mike nu va lua legătura cu ea, era prea mândru, şi ea fusese categorică. Ros îi scrisese, şi numele lui Mike, menţionat în scrisoare, îi revenea mereu în minte. Citise scrisoarea de zeci de ori, cu o plăcere diabolică. Ros îi scria că Steve fusese arestat, că furase lucruri din casa lui Dinah, că Dinah era bine şi urma să se căsătorească cu Don, că Jayne plecase să lucreze

pentru firma concurentă, Reubens, că spera ca Mac să vină în Anglia cât mai curând.

Maggie se bucura că lucrurile se sfârşiseră cu bine, dar era tristă. „Măcar dacă aş putea aprinde o ţigară!” se gândi Maggie, privind valurile. De mult intenţionase să se lase de fumat, dar acum trebuia să renunţe, şi nu numai de dragul ei, ci şi pentru că era însărcinată. Când descoperise, Maggie avusese un şoc. Uitase, pur şi simplu, că nu-i venise ciclul de când fusese în Anglia. Şi-a verificat calendarul, îi întârziase zece zile. Maggie s-a alarmat. Poate era doar o simplă întârziere din cauza tensiunii şi a emoţiilor, sau poate din cauza schimbării de altitudine. Neliniştită, s-a dus la doctor. Acolo a avut confirmarea... era însărcinată. Lui Maggie nu i-a venit să creadă. După atâţia ani, nu credea că i se mai putea întâmpla aşa ceva. Acum era derutată şi fericită, dar intrase în panică. Instinctiv, ştia că copilul pe care îl poartă nu e al lui Ari, ci al lui Mike. Nu ştia ce să facă. Nu îi spusese nimic lui Ari, şi nici nu avea curajul să-i spună. El poate ar fi încântat şi, mai ales, familia lui. Nu asta aşteptaseră de la ea de atâta timp? Dar gândul de a le accepta felicitările o îngrozea. Să se prefacă, spunând că acest copil e al lui Ari, ar fi însemnat să-i înşele pe toţi. Să spună adevărul, ar însemna o catastrofă. Fără să vrea, se gândi la Dinah, care îşi dăduse copilul la străini. Ea, însă, ar putea pur şi simplu să avorteze, dar îşi dorea un copil, mai ales că el era o parte din Mike.

Începu să bată briza, şi o luă cu frig. Porni spre casă. Când se apropie, auzi telefonul sunând. Doamne, să poată auzi, oare, vocea lui Mike de la celălalt capăt al firului?... Îi era atâta dor de el! Începu să alerge spre telefon.

— Alo?

— Maggie, mă auzi?

— Ros, ce surpriză!

Maggie era însă dezamăgită.

— Ce mai faci?

— Bine. Dar tu?

— Uite ce e, nu are rost să pierdem timpul cu fleacuri. Convorbirea se poate întrerupe oricând. Te-am sunat să-ţi spun că Mike şi cu mine am hotărât să ne despărţim.

— De ce?

— Din mai multe motive. Unul este că m-am îndrăgostit de altcineva.

— De cine?

— De fiul lui Dinah, de Mac. Nu pot să mi-l scot din minte. Tot timpul mă gândesc numai la el.

— Şi Mike?

— Ca să fiu sinceră, din cauza lui te-am sunat. E îndrăgostit de tine.

— Cum, ce ţi-a spus?

— Nu mi-a spus nimic, dar tresare de câte ori se pronunţă numele tău. Ce s-a întâmplat între voi?

— Nimic, greşeşti…

— Să nu te prefaci că nu s-a întâmplat nimic, când ai fost aici. Nu o să te cred. Ştiu că nu eşti fericită cu Ari. Dacă simţi pentru Mike ceea ce simt eu pentru Mac, încearcă să faci ceva. El te-a sunat?

— Nu.

— Nu, nu e genul lui. Depinde numai de tine, dacă ţii la el, nu ezita. Aşa ceva nu se întâmplă prea des în viaţă, crede-mă. Pa!

Maggie rămase ameţită. Ce să facă? Ce să facă? Acum avea cale liberă spre Mike. Dar Ari? Căsătoria lor nu era fericită, însă Maggie era legată oficial de Ari. Nu mai rezistă, îşi luă o ţigară şi se duse pe terasă.

După o oră sosi şi Ari. Era băut.

— Ce-i cu tine aici? De ce nu te-ai dus la culcare?

— Fac ce-mi place. Unde ai fost până la ora asta?

— Maggie, vrei să ne certăm?

— Ai fost cu ea, cu Melina? Nu nega, Ari. Îi simt parfumul.

— Şi ce dacă? Ea n-are chef de ceartă tot timpul.

— Normal… nu e soția ta!

— Cu atât mai rău.

— Ce-ai spus?

— Exact ce-ai auzit. Necazul cu tine e că eşti al dracului de englezoaică, grecoaicele ştiu cum să se poarte cu bărbaţii. Nu-i provoacă la ceartă şi nu pleacă de acasă pe nepusă masă. Familia m-a prevenit. Mi-a spus să mă căsătoresc cu o fată ca Melina. Dar am făcut pe nebunul. Credeam că sunt un bărbat modern şi că o să avem o căsnicie modernă.

— Dar nu avem. Asta nu e o căsnicie modernă, e una corfiotă. În cele din urmă, obiceiurile voastre au fost mai puternice, eu, una, nu le fac faţă, Ari.

— Las-o baltă, nu rezolvăm nimic. Hai să ne culcăm!

— Nu. Nu mai putem dormi împreună. Spune-mi adevărul… ai prefera-o pe Melina de soţie?

— Ce întrebare e asta?

— Una sinceră, şi vreau un răspuns sincer. Crezi că ai putea fi fericit cu Melina?

— De unde să ştiu? Tu eşti soţia mea.

— Dacă n-aş mai fi… ai lua-o pe ea? Familia ta ar fi încântată? E drăguţă, e din Corfu şi are zestre… măslinii. Poate ţi-ar da şi un moştenitor.

— Ai dreptate. Nu ştiu ce-i cu tine, Maggie. Am făcut totul ca să rămâi însărcinată, dar degeaba. Cred că eşti stearpă! Nu o să-mi faci niciodată un copil. Îmi e

şi ruşine să dau ochii cu părinţii mei. M-ai păcălit şi e mai rău decât faptul că eşti pisăloagă şi atât de englezoaică. Sunt bărbat şi merit să am un băiat. Cred că Melina ar putea să-mi facă unul, iar părinţii mei ar fi mai mult decât încântaţi să ştie că nepotul lor e un corfiot pur.

— Dacă vrei un copil cu Melina, n-ai decât să-l faci.

— Maggie…

— Vorbesc serios. E clar, regreţi că te-ai căsătorit cu mine şi, drept să-ţi spun, şi eu regret. Am încercat totul ca să meargă. N-am vrut să recunosc că nu se poate şi nu se va putea niciodată. Ari, nu o să fim niciodată fericiţi împreună. Propun să punem capăt căsniciei noastre, înainte de a suferi fiecare mai mult.

— Maggie, mă duc la culcare. Mai vorbim mâine.

— Bine, dar eu m-am hotărât.

Ari se întoarse şi plecă spre dormitor. Maggie intră în casă. Nimic din ce era aici nu-i aparţinea cu adevărat. Făcuse eforturi mari să se adapteze la stilul de viaţă al grecilor, dar nu reuşise. Acum nu mai conta. Important era să fie din nou împreună cu Mike. Se îndreptă curajoasă spre telefon şi formă Anglia. Telefonul sună îndelung. Când îi auzi vocea, se clătină pe picioare. Dumnezeule. Îl iubea, cât de mult îl iubea!

— Mike, sunt eu, Maggie. M-am hotărât, vin acasă.

— Slavă Domnului, Maggie, te aştept!

La mii de kilometri depărtare, Maggie îi auzi tremurul de emoţie.

Sfârşit

ÎN CURÂND

Mult premiata autoare americană Pamela Morsi a încălzit inimile cititorilor săi din întreaga lume cu „Dorinţă împlinită”, „Ritualul dragostei”, „Haimanaua”, „Trimis din cer”, „Casă de piatră” şi „Miss Hattie cea încăpăţânată”.

Editura Flamingo GD vă prezintă după „Dorinţă împlinită” în curând romanul de mare succes al doamnei Pamela Morsi „Ritualul dragostei”, un roman de neuitat – spiritual, romantic, încântător; străbătut de la un capăt la celălalt de acel amestec inconfundabil de farmec şi umor care a consacrat-o ca pe o voce aparte în literatura americană contemporană.

„În ultimile săptămâni Ros se schimbase şi el începuse să aibă bănuieli. Avea sentimentul că Ros se îndepărta de el din ce în ce mai mult, că începea să-i ascundă anumite lucruri. Atunci nu voise să creadă că poate fi adevărat. Nu voia să creadă nici acum, dar asta nu elimina posibilitatea ca în viaţa ei să fi apărut altcineva. Asta îl atingea în mândria lui de bărbat şi îi redeschidea o rană mai veche. Judy, prima lui soţie, îl părăsise pentru alt bărbat. Îl duruse enorm. O iubise pe Judy cu o iubire simplă şi directă, aceea a unui om încrezător şi sincer. Crezuse în ea şi îi fusese total credincios. Nu-i trecuse nici un moment prin minte că ea ar putea să simtă altfel.

Fusese orb, orb, orb,!“

FLAMINGO GD

2800
56 TL

I.S.B.N. 973-96948-3-7 LEI 2856